

உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோட்டீர்ப் புராணம்

இஃது

2932

காமபஞ்சுடி

ஆ. அ. குமாரசுவாமி பிள்ளையவர்களால்

சீர்திருத்தி

திருக்கூர்

தி. மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயரால்

கதைச்சுருக்கம், குறிப்பு முதலியன

எழுதி

திருக்கோட்டீர்க் கோவிற் பஞ்சாயத்து

ஸ்ரீமாந்-K. ஸ்ரீநிவாஸ முதலியரவர்களால்

சென்னை :

“காட்டியார் அச்சுக்கூடத்தில்”

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிரமாதிசுவா

1913

வைகாசிமீ

MAHAMAHOPADHYAYA
OF U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TAMILNADU LIBRARY SOCIETY

**PRINTED AT THE GUARDIAN PRESS
MOUNT ROAD, MADRAS**

அட்டவணை

பக்கம்	விபரம்	செய்யுட்டொகை
3	தேவராப்பதிகம் 11
5	திருக்கேத்திரக்கோவை 2
6	ஊர்த்தொகை 1
„	திருப்பதிக்கோவை 1
„	திருப்பதிக்கோவை 1
„	திருத்தொண்டர் புராணம் 1
7	திருக்களர்ப்புராணம் 5
8	திருவிசைப்பாப்பதிகம் 11
12	கடவுள் வாழ்த்து 13
15	வரலாற்றுச்சுருக்கம் 7
17	வண்ணிவனச்சுருக்கம் 15
21	இலங்கோற்பவச்சுருக்கம் 52
33	இந்திரபுரச்சுருக்கம் 36
41	ஜிராபதேசச்சுருக்கம் 120
64	இந்திரசேனச்சுருக்கம் 46
75	சாலிகச்சுருக்கம் 39
83	சோமசுருமச்சுருக்கம் 17
87	திர்த்தச்சுருக்கம் 22

முகவுரை

திருக்கோட்டுரென்பது சோழவள நாட்டிலே, காவிரிநதிக்குத் தெற்கிலே, தேவாரம் பெற்று விளங்காநின்ற சிவசுலங்கன் தூற்றிரு பத்தேழுனுளொன்று. திருத்துறைப்பூண்டியிலிருந்து வடமேற்கே (சாலை மார்க்கம்) ஏழேழுந்கால் மைல் தூரம் போனாலும், மன்னார்குடியிலிருந்து தென்கிழக்கே (சாலை மார்க்கம்) ஒன்பதேகால் மைல் தூரஞ் சென்றாலும், திருக்களரிலிருந்து வடக்கே (சாலை மார்க்கம்) மூன்றரை மைல் தூரம் போனாலும் அதனை மடையலாம்.

அத்தலபுராணம் (செய்யுள்) பழைய எட்டுப்பிரதி¹யொன்று எனக் குக் கிடைத்தது; அதனைக் குமரகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் முதல் தமிழ்ப் பண்டிதர் (பின்னத்தூர்) ப்ரஹ்மஜீ அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களிடங் கொடுத்து பெயர்த்தெழுதித் தரவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டேன்; அவர் அங்ஙனமே செய்தார். அதனுள் நூலாசிரியர் பெயர் காலம் முதலியன காணப்படவில்லை; சில செய்யுட்களில் பூர்த்தியின்மை காணப்பட்டன. இவற்றை யெவ்வாறு நிவர்த்திப்பதெனக் கவலைகொண்டிருக்கையில் அவ்வூர்க் கோவிற் பூசகராகிய நடேசக் குருக்களவர்களுிடம் (வடமொழி) பிரதி யொன்றிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அவரிடம் பன்முறை போய் அதனைக் கொடுத்துதவ வேண்டுமெனக் கேட்டேன். அவர் கொடுத்துதவுவதாகப் பலதரஞ் சொல்லிப் பின்பு சாட்டியக்குடி சுப்பிரமணியக் குருக்களவர்களிடமிருப்பதாகவும், அஃது வராதெனவுஞ் சொல்லிவிட்டார்.

கீடாமங்கலம் சப்ரிஜிஸ்தரர் ஆபீஸ் கிளர்க்கு கோட்டூர், ம.ந-ந-ஜூ, அப்பாக்குட்டி முதலியாரவர்களிடம் (செய்யுள்) பழய பிரதி யொன்றிருப்பதாகக் கேள்வியுறறு அவருக்குக் கடிதமெழுதிக்கேட்டேன். அவர் அதனைக் கொடுத்துதவினார். அஃது வெகுதா

னிய வருஷமெழுதியது. அதனுள் செய்யுட் குறைவின்மையுஞ் சில பாடபேதங்களுங் காணப்பட்டன. நூலாசிரியர் பெயர் காலம் முதலியன காணப்படவில்லை. இதனையும் முற்கூறிய பிரதிகையையும் கரம்பக்குடியிலிருக்கும் (மருதவனம்) ஸ்ரீமத் ஆ. அ. குமாரசுவாமி பிள்ளை யவர்களிடங் கொடுத்து சீர்திருத்தித் 'தரும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் அந்தப்படியே செய்தார்.

இப்புராணத்துள் சொல்லப்படும் ஐந்து சிவாலயங்களுள் ஒன்று பிரமன், இந்திரன், அரம்பை, ஐராவதம் இவர்கள் முறையே பூசித்தது. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகம் பெற்றது. தஞ்சாவூர் சர்க்கின் தேவ தானங்களு ளொன்றாகியது. சற்றேறக்குறைய நாற்பது வேலி நிலத்தையும், நாற்பதினாயிரம் ரூபாயையும், புதுக்கவேண்டியதற்குரிய (கணக்கற்ற) கருங்கற்களையு முடையது. புதுக்கவேண்டிய தலங்களு ளொன்றும். இதனைப் பரிபாலிப்பவர் (கோட்டேர்) ஸ்ரீமாந் கி. ஸ்ரீநிவாச முதலியாரவர்கள்.

மற்றொன்று ஐராவதத்தின் மணிவிழுந்த தானம். மணியம்பல மென்னும் பெயரையுடையது. ஐராவதங் கைலாசத்திலிருந்து சிவ லிங்கங் கொணர்ந்து தாபித்துப் பூசித்தது. சிவபெருமான் நிருநடன மாடியது. கருவூர்த்தேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவிசைப்பாப் பதிகம் பெற்றது. புதுப்பிக்குத் தலங்களு ளொன்றும். இதனைப் பரிபாலிப்பவர் (கோட்டேர்) ஸ்ரீமத் இரங்கசுவாமி முதலியாரவர்கள்.

இந்திரன், அரம்பை, விசுவகம்மியன் இவர்கள் தங்கள் தங்கள் பெயரால் தனித்தனி பூசித்த ஆலயங்கள் (மூன்றும்) இருந்தவிடந் தெரியாமற் சிதைந்துவிட்டன.

தீர்த்தங்களுள் அகத்தியருண்பெண்ணிய முனிநதி, இந்திர னுண்டாக்கிய இந்திர தீர்த்தம், ஐராவத முண்பெண்ணிய சிவகங்கை தீர்த்தம், ஐராவதத்தின் மண்டைவிழுந்த தானமாகிய மண்டைத் தீர்த்தம் இந்நான்கும் நன்னிலையையி லிருக்கின்றன. பிரமனுண்டாக்கிய பிரமதீர்த்தம், ஐராவதங் கோட்டாற் கல்லியதாலுண்டாகிய சிவ தீர்த்தம், இந்திரன் அமுதகடம் வைத்ததாலுண்டாகிய அமுத

கூபம், விசுவகம்மிய னுண்டாக்கிய விசுவகம்மிய தீர்த்தம், அரம்பையுண்டுபண்ணிய அரம்பா தீர்த்தம் இவ்வைவந்தும் இருக்குமிட மறியக் கூடாத நிலைமையிலிருக்கின்றன.

கற்றோரல்லாருக்கும் பயன்படுமாறு புராணத்தின் முதலில் தேவாரம், திருவிசைப்பா வகையராவையும், ஒவ்வொரு சருக்கத்தினிறுதியில் கதைச்சருக்கக் குறிப்புகளையும், இறுதியில் சைவசமயிகளுக்கு இன்றியமையாதனவாகிய பசுமகிமை, விபூசகிமை, உருத்திராக்க மகிமை, பஞ்சாக்கர மகிமைகளையுஞ் சேர்த்துள்ளேன். வடமொழி பிரதியின்மையால் பெரும்பாலும் சொற்குற்றம் பொருட்குற்றமிருக்கலாம். கற்றுணர்ந்த பேரறிவாளர்கள் அக்குற்றத்தை என்பால் தெரிவித்து மறுபதிப்பில் களைந்துவிடச்செய்வார்களென்பது துண்ணமேயாம்.

முற்புகன்ற அப்பாக்குட்டி முதலியாரவர்களுடைய பேருதவியையென்றும் மறவேன். இப்புராணம் வெளிவரும் பொருட்டு பொருளுதவி புரிந்த முற்கூறிய ஸ்ரீமாத் கி. ஸ்ரீநிவாச முதலியாரவர்களுக்கு: அநேக வந்தனமளிக்கின்றேன்.

திருக்களர் }
10-7-1913 }

இங்ஙனம்
தி. மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயன்.

திருக்கோட்டேர்

தலத்தின் பெயர்.—சமீவனம், வன்னிவனம், வன்னிகானம், பிரமேச்சுரம், பிரமபுரம், இந்திரேச்சுரம், இந்திரபுரம், அரம்பேச்சுரம், அயிராபதேச்சுரம், அயிராபதபுரம், திருக்கோட்டேர், புஷ்பநகர் என்பன.

சுவாமி பெயர்.—சமீவனேசர், வன்னிவனேசர், பிரமேசுவரர், கொழுந்தீசுவரர், இந்திரேசுவரர், அரம்பேசுவரர், ஐராபதேசுவரர், தருமேசுவரர் என்பன.

அம்மன் பெயர்.—தேன்மொழியம்மை, மதுரவசனியம்மை, மதுரபாஷிணியம்மை, மதுராம்பிகை, தருமவல்லி, தருமாம்பிகை என்பன.

குறிப்பு.—இத்தலம் பிரமன், இந்திரன், அரம்பை, அயிராவதம் இவர்கள் முறையே பூசித்தது; திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகம் பெற்றது; இதை மேலக்கோயிலென்பர்.

மற்றோரு தலத்தின் பெயர்.—ஐராபதேச்சுரம், ஐராபதபுரம், நாகநாதேச்சுரம், நாகநாதபுரம், மணியம்பலம், திருக்கீழ்க்கோட்டேர் என்பன.

சுவாமி பெயர்.—அமுதலிங்கேசுவரர், அமுதேசுவரர், ஐராபதேசுவரர், நாகேசுவரர், நாகநாதேசுவரர், மணியம்பலேசுவரர், மணியம்பலநாதர் என்பன.

அம்மன் பெயர்.—மதுரவசனும்பிகை, நாகேசுவரி, மணியம்பலநாயகி, அமுகவல்லி, அமுதேசுவரி, அமுதாம்பிகை என்பன.

குறிப்பு —இத்தலம் ஐராவதத்தின் மணி விழுந்த விடம்; அயிராவதம் பூசித்தது; சபாநாயகர் திருநடனம் புரிந்தருளியது; கருந்த

தேவர் திருவாய் மலாந்தருளிய திருவிசைப்பாப் பதிகம் பெற்றது ; இதைக் கீழ்க்கோயிலென்பர்.

தீர்த்தங்களின் பெயர்.—முனிந்தி, பிரமதீர்த்தம், விசுவகன்ம தீர்த்தம், அமுதகூடம், இந்திரதீர்த்தம், சிவதீர்த்தம், மண்டைத்தீர்த்தம், சிவகங்கை, அரம்பாதீர்த்த மென்பன.

திறிப்பு.—சிவகங்கையின் ஈசான மூலையில் பிரமதீர்த்தத்தின் வடபுறம் நீலகண்ட வோடையென ஒரு தீர்த்தமும், மணியம்பலத்தின் கீழ்பக்கம் மணியம்பல தீர்த்தமென ஒரு தீர்த்தமும், அதன் அக்கினி மூலையில் ஒமகுண்டமென ஒரு தீர்த்தமு மிருக்கின்றன. இவை இன்ன வகையாக வுண்டாயின வென்று புலப்படவில்லை.

இந்திரன், விசுவகன்மன், அரம்பை இம்மூவருந் தனித்தனி தங்கள் தங்கள் பெயரால் பூசித்த இலிங்கங்கள் மூன்றும் ஆலயமன்றி யிருந்தமையால் அப்பாணங்களை யெடுத்து வந்து கொழுந்தீசர் கோவிலுள் வன்னி விருகத்தினடியில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றோடு மற்றொரு பாணமும், அவ்வன்னியின் மேல்புறம் மண்டபத்தில் ஒரு இலிங்கமும், கோவிலின் வடபுறம் வயல்மத்தியிலுள்ள சிட்டில் ஒரு பாணமுமிருக்கின்றன. இம்மூன்றும் எவ்வாறுண்டாயினவோ தெரியவில்லை. இந்த ஆறு பாணங்களையும் ஒரிடத்தில் பிரதிட்டை செய்வது பெரும் புண்ணையமாகும்.

திருக்கோட்டீர்

தேவாரம்

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரருளியது

பண் நட்பராகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சீலமார் தருகண்டனெருற்றியோர் கண்ணனையொற்றைவிடைச்
சூலமார் தருகையனே துன்றுபைம்பொழில் கள்கூழ்ந்தழகாய
கோலமாமலர்மணங்கமழ்கோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
சாலநீடலமதனிடைப்புதழ்மிகத்தாங்குவர்பாங்காவே* (1)

பங்கயம்மலர்ச்சீறடிப்பஞ்சுறுமெஸ்விரலரவல்குல்
மங்கைமார்பலர்மயில்குயில்கிளியெனமிழற்றியமொழியார்மென், கொங்
கையார்குழாங்குணலைசெய்கோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
சங்கையொன்றிலராகிச்சங்கான்† திருவருள்பெறலெளிதாமே. (2)

நம்பனார்நலமலர்கொடுதொழுதெழுமடியவர் தமக்கெல்லாம்
செம்பொனார் தருமெழிற் கழ்முலையவர்செவ்வமல்கியநல்ல
கொம்பனார் தொழுதாடியகோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
அம்பொனார் தருமுலகினிலமாரோடமர்ந்தினிதிருப்பாரே. (3)

பலவரீள்பொழிற்றீங்கனிதேன்பலாமாங்கனிபயில்வாய
கலவமஞ்ஞகணிலவசொற்கிள்ளைகளன்னஞ்சேர்ந்தழகாய

சாலநீளகலத்திடைப்புதழ்மிகத்தாங்குவர்பாங்காவே என்றும்
பாடம். † சங்கை யொன்றிலராகி நற்சங்கரன் என்றும் பாடம் ; சங்கை
யொன்றிலராகின்ற சங்கரன் என்று பாடமோதுவாருமுள்.

குலவுநீள்வயற்கயலுகள்கோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
நிலவுசெல்வத்தராகிநீணிலத்திடைநீடியபுகழாரே. (4)

உருகுவாருள்ளத்தொண்குடர் தனக்கென் றுமன்பராமடியார்கள்
பருகுமாரமுதெனநின் றுபரிவொடுபத்திசெய்தெத்திசையும்
குருகுவாழ்வயல்குழ்தருகோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
அருகுசேர் தருவினை களும்போயவனருள்பெறலாமே. (5)

துன்றுவார்சடைத்தாமதிமத்தமுந்துன்னெருக்கார்வன்னி
பொன்றினூர்தலைக்கலனெடுபரிகலம்புலியுரியுடையாடை [வாரை
கொன்றைபொன்னெனமலர் தருகோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழு
என்றுமேத்துவார்க்கிடரிலைகேடிலையேதம்வந்தடையாவே. (6)

மாடமாளிகைகோபுரங்குடங்கண்மணியரங்கணிசாலை
பாடுகுழ்திற்பைம்பொன்செய்மண்டபம்பரிசொடுபயில்வாய
கூடுபூம்பொழில்குழ்தருகோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
கேடெதான்றிலராகிநல்லுலகினிற்கெழுவுவர்புகழாரே. (7)

ஒளிமிகளாவொளயிற்றரக்கனவ்வயர்வரைபெடுத்தலுமுமையஞ்சிச்
சுளியலுந் தலுஞ்சோர்ந்திடவொளநொளவர்க்கருள்செய்த [கள்
குளிர்மொளபூம்பொழில்குழ்தருகோட்டீர்நற்கொழுந்தினைத்தொழுவார்
தளிர்கொடாமரைப்பாதங்களருள்பெறுந்தவமுடையவர்தாமே. (8)

பாடியாடுமெய்ப்பத்தர்சட்கருள்செயுமுத்தினைப்பவளத்தைத்
தேடிமாலயன் காணவொண்ணாதவத்திருவினைத்தெரிவைமார்
கூடியாடவர்க்கெதொழுக்கோட்டீர்நற்கொழுந்தேயென்றெழுவார்கள்
நீடுசெல்வத்தராகியிவ்வுலகினினிகழ்தருபுகழாரே. (9)

[திரளைப்
கோணல்வெண்பிணைச்சடையனைக்கோட்டீர்நற்கொழுந்தினைச்செழுந்
பூணல்செய்தடிபொற்றுமின்பொய்யிலாமெய்யனல்லருளென்றும்
காணலொன்றிலாக்காரமண்டேரர்குண்டாக்கர்சொற்கருநாதே
பேணல்செய்தரனைத்தொழும்மடியவர்பெருமையைப்பெறுவாரே. (10)

† தலைகலனெடு என்றும் பாடம்.

பந்துலாவிரற்பவளவாய்த்தேன்மொழிப்பாவையோடுருவாரும்
கொந்துலாமலர்விரிபொழிந்ற்கோட்டேர்நற்கொழுந்தினைச்செழும்பவளம்
வந்துலாவியகாழியுண் ஞானசம்படதன்வாய்ந்துரைசெய்த
சந்துலாந்தமிழ்மலைகள்வல்லவா தாங்குவாபுகழாலே,
திருச்சிறுதம்பலம்

திருஞான சம்பந்த ஸுரத்திநாயனார்

திருக்கேத்திரக் கோவை

பண் இந்நளம்

மாட்டேர்மடப் பாச்சி லாச்சிராம

முண்டிச்சரம வாதவர் வாராணசி

காட்டேர் கடம்பூர் படம்பாக்கங் கொட்டுங்

கடலொற்றியூர் மற்றுறையு ரவையுங்

கோட்டேர் திருவாமாத்தூர் கோழம்பழங்

கொடுங் கோவலூர் திருக்குண வாயில்

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

திருக்கேத்திரக்கோவை

திருத்தாண்டகம்

ஆரூர் மூலட்டான மாணக்காவ

மாக்கூறிற் றுன்றோன்றி மாடமாவூர்

பேரூர் பிரமபுரம் பேராவூர்த்

பெருந்துறை காமபீலி பிடயூர் பேணுங்

கூரார் குறுக்கை வீரட்டானமுங்

கோட்டேர் குடமூக்குக் கோழம்பழங்

காரார் கழுக்குன்றுங் காணப்பேருங்

கயிலாய நாதனையே காணலாமே.

திருக்கோட்டீர் புராணம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

ஊர்த்தொகை

பண்-பழம்பஞ்சுரம்

காட்டீர்க் கடலே கடம்பூர் மலையே கானப் பேரூராய்
கோட்டீர்க் கொழுந்தே யழுந்தூ ராசே கொழுநற் கொல்லேறே
பாட்டீர் பலரும் பரவப் படுவாய் பணங்காட் றோனே
மாட்டே ரறவா மறவா துண்ணைப் பாடப் பணியாயே.

திருப்பதிகக்கோவை

கடைமுடியே யோணகாந் தன்றளிதோட் டீர்வை கன்மாடக்
கோயிலிடை யாறுபழை யாறை, வடதளிநற் றிணைநகரங் கோணமா
மலைசீர் வன்னியூர் கருவிலிய னேகதவகா வதநல், வீடமேவு கடிக்குள
நற் றிருக்காரென்றி வைகட் திருப்பதிக மொவ்வொன்றென் றிசைத்
திக விப்பாற், குடவாயில் புனவாயி ழாங்காணை மாடங் கோழம்ப மவ
ஈவிணல் லூர்கோலக் காவே

திருப்பதிகக்கோவை

தண்டலேசீ னெறிகோட்டீர் வெண்ணிறையோ டழகே தருகொன்
ளம் பூதூர்பே ரெயில்கொள்ளிக் காடு, கண்டருதெங் கூர்நெல்லிக்கா
நாட்டியத்தான் குடியே காறாயில கன்றாப்பூர் வலிவலங்கச் சினத்தோ,
டண்டர்பிரான் கோளிலிதென் றிருவாய்மூர் மறைக்கா டகத்தியான்
பள்ளிகோடிக் குழகருந்தென் கசையி, லெண்டருதூற் றிருபத்தே
ழிப்பாலீழ்த்தி விசைகோண மாமலேகே திச்சரமென் றிரண்டே.

திருத்தொண்டர் புராணம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

நம்பர்மகிழ் திருவாரூர் வணங்கிப் போந்து

நலங்கொடிருக் காறாயி னண்ணி யேத்திப்

திருக்கோட்டீர் புராணம்

பைம்புனன்மென் பனைத்தேவூ ரனைந்து போற்றிப்
பரமர்திரு நெல்விக்காப் பணிந்து பாடி
யும்பர்பிரான் கைச்சினமும் பரவித் தெங்கு
ரோங்குபுகழ்த் திருக்கொள்ளிக் கடும் போற்றிச்
செம்பொன்மதீற் கோட்டீரும் வணங்கி லேத்தித்
திருமலிவெண் நிறைதொழுவான் சென்று சேர்ந்தார்.

திருக்களர்ப் புராணம்

பொன்னிலங் காவல் பூண்ட புரந்தரன் முதலா மற்றை
வின்மணி மவுலி வாடோ ரனைவரும் வியாத னொளி
நன்முனி வரரு மேனா ணற்றநு வனத்தி னண்ணி
நன்மலன் திருத்தாள் போற்றி நித்தலும் பணிந்து பின்னர்.

வேறு

மண்டி வான் றட வும்பனைக் கறபக வனநன்
கெண்டி சைக்கட்கு ரோசமைந் துட்பாட விலகும்
பண்ட ிகமா புரமயி ராபத புர * மட்
டண்டர் மாதவர் யாவரு மேவின ரதன்பால்.
அங்கண் மேவியே யரன்றிரு வாலய மனந்த
மங்கு லெய்திய மயன்புனைந் தானென வகுத்துச்
செங்கண் மாலயன் றேடருஞ் சிவன்றிரு விலிங்கந்
தங்க னாமத்தா விவற்றினர் தனித்தனி தவத்தோர்.
அவ்வி லிங்கங்க ளனைத்தையு மாலயந் தோறுஞ்
சைவ நூன்முறை பதிட்டைசெய் தவரவர் தகவாற்
சுவ்வி நாண்மலர் தூய்த்தொழு தாங்கவர் தீய
வெவ்வி னைப்பவம் வீட்டினர் வீடுபெற் றுய்ந்தார்.

‡ அரசன் - மஹாராஜ பாண்டியன்.

கண்டமுங் குழையும் பவளவா யிதழங்
 கண்ணுதற் றிலகமுங் காட்டிக்
 கெண்டையுங் கயலு முகளுநீர்ப் பழனங்
 கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
 வண்டறை மணியம் பலத்துணின் றாடு
 மைந்தனென் மனங்கலந் தானே.

திருநாதல் விழியும் பவளவா யிதழந்
 திலகமு முடையவன் சடைமேற்
 புரிதரு மலரின் றாதுநின் றூதப்
 போய்வருந் தும்பிகா னிங்கே
 கிரிதவழ் முகிலின் கீழ்த்தவழ் மாடங்
 கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
 வருதிறன் மணியம் பலவனைக் கண்டென்
 மனத்தையுங் கொண்டுபோ துமினே.

(3)

தெள்ளுநீ றவனீ றென்னுடல் விரும்புஞ்
 செவியவ னறிவுநூல் கேட்கு
 மெள்ளவே யவன்பேர் விளம்பும்வாய் கண்கள்
 விமானமே நோக்கிவெவ் வுயிர்க்குங்
 கிள்ளையும் பொதும்பிற் கொஞ்சிமாம் பொழிந் கே
 கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
 வள்ளலே மணியும் பலத்துணின் றாடு
 மைந்தனே யென்னுமென் மனனே.

(4)

தோழியாஞ் செய்த தொழிலெனப் பெருமான்
 றுணைமலர்ச் சேவடி காண்பா
 னூழிதோ றூழி யுணர்ந்துளங் கசிந்து
 நெக்குரைந் துளங்கரைந் துருக்குங்
 கேழலும் புள்ளு மாகிநின் றிருவர்
 கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்

வாழிய மணியம் பலவனைக் காண்பான்
மயங்கவு மாலொழி யோமே. (5)

என்செய்கோந் தோழி தோழிநீ துணையா
யிரவுபோம் பகல்வரு மாகி
லஞ்சலோ வென்றா னுழியுந் திரையு
மலமரு மாறுகண் டயர்வன்
கிஞ்சக மணிவா யரிவையர் தெருவிற்
கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
மஞ்சணி மணியம் பலவவோ வென்று
மயங்குவன் மாலையம் பொழுதே. (6)

தழைதவழ் மொழுப்புந் தவளநீற் றொளியுந்
சங்கமுஞ் சகடையின் முழக்குங்
குழைதவழ் செவியுங் குளிர்சடைத் தெண்டுங்
குண்டையுங் குழாங்கொடு தோன்றுங்
கிழைதவழ் கனகம் பொழியுநீர்ப் பழனங்
கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
மழைதவழ் மணியம் பலத்துணின் றாடு
மைந்தர்தம் வாழ்வுபோன் றதுவே. (7)

தன்னக மழலைச் சிலம்பொடு சதங்கை
தமருகந் திருவடி திருநீ
நின்னகை மழலை கங்கைகோங் கிதழி
யிளம்பிறை குழைவள ரிளமான்
கின்னர முழவ மழலையாழ் வீணை
கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
மன்னவன் மணியம் பலத்துணின் றாடு
மைந்தனென் மனத்துள்வைத் தனனே. (8)

பாதுநீ நினைவ தெவரையா முடைய
தெவர்களும் யாவையுந் தானும்ப்

பாதுகை மழலைச் சிலம்பொடு புகுந்தென்
 பனிமலர்க்கணனுணின் றகலான்
 கேதகை நிழலைக் குருகென மருவிக்
 கெண்டைகள் வெருவகீழ்க் கோட்டீர்
 மாதவன் மணியம் பலத்துணின் றுடு
 மைந்தனென் மனம்புகுந் தானே.

(9)

அந்திபோ லுருவு மந்தியிற் பிறைசே
 ரழகிய சடையும்வெண் ணீறுஞ்
 சிந்தையா னினையிற் சிந்தையுங் காணேன்
 செய்வதென் றெளிபுன லலங்கற்
 கெந்தியா வுஞ்ங் கெண்டைபுண் டரீகங்
 கிழிக்குந்தண் பணைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
 வந்தநாண் மணியம் பலத்துணின் றுடு
 மைந்தனே யறியுமென் மனமே.

(10)

கித்திரின் றுடு மரிவையர் தெருவிற்
 கெழுவுகம் பிலைசெய்கீழ்க் கோட்டீர்
 மத்தனே மணியம் பலத்துணின் றுடு
 மைத்தனே யாரணம் பிதற்றும்
 பித்தனென் மொழிந்த மணிகெடு மாலை
 பெரியவர்க் ககலுரு லிசம்பின்
 முத்தியா மென்றே புலகரோத் துவரேன்
 முகமலர்க் தெதிர்கொளுந் திருவே.

(11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திறிப்பு—மேலக்கோவில் தெற்கு வீதி கீழ்க்கடைசியிலிருந்து
 மண்டைத் தீர்த்தத்தின் தென்கரையோடு கிழக்கே சென்று மேற்படி
 தீர்த்தத்தின் கீழ்க்கரையோடு வடக்கே போய்க் கிழக்கே திரும்பினால்
 கீழ்க்கோவிலை யடையலாம்.

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோட்டீர்ப் புராணம்

கடவுள் வாழ்த்து

விநாயகர் †

கார்மேவு மதில்புடைசூழ் கோட்டீர்வாழ் கொழுந்தீசர் கதையைச் சூத, னேர்மேவு வடமொழியான் மொழிந்தபடி தமிழ்மொழியா லிசைக் கத் தெய்வப், பார்மேவு திருக்கோட்டு மணிக்கோட்டிப் பொற்றோட் டிற் பிகைமே லீலவர், போர்மேவு கதையெழுது புங்கவன்பங் கயத் திருத்தாள் போற்றல் செய்வாம். (1)

கொழுந்தீசர்

முருந்தனைய நகைக்கொடிபங் ககலாத கொழுந்தைமது முளரிப் பூமே, விருந்தவனு மாயவனு முணராத சுடர்க்கொழுந்தை யெளரியே னுள்ளம், பொருந்துமுது மறைக்கொழுந்தைப் பிறைக்கொழுந்தைப்

† இவ்விநாயகர் - ஆதியில் பிரமன் மணலினால் சிவலிங்கத் திரு வருவம் அமைத்துப் பூசிக்க ஆரம்பித்த காலத்தில், அப்பூசைக்கு விக் கினம் வராதிருக்கும் பொருட்டு, முதன் முதல் பூசித்த தலவிநாயகர். இவரைச் சபாநாயகருக் கெதிரில் (தெற்கு மதிலில்) மாடத்துள் வடக்கு முகமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விநாயகரை முதலில் பூசை செய்து அதன்பின் சிவலிங்கப் பெருமான் முதலிய மூர்த்திகளைப் பூசை செய்தல் வேண்டும்

புனைகொழுந்தைப் பூகப் பாளை, செருந்தியுடன் கமழ்கோட்டீர்த் தெய்வீகத் தனிக்கொழுந்தைச் சிந்தை செய்வாம். (2)

தேன்மொழியம்மை

நலந்திகழ வருந்தரள நகையணங்கை நீலநிகர் நயனத் தாயை, வலந்தமறை நிறைதுவ்வாய் பதுமரா கங்கொடுக்கும் வதன மாதைப், பொலஞ்சிலையா வடல்கடந்து மாணிக்க வொளிபரப்பும் புருடராகங், கலந்தமர கதமேனிப் பவளவாய்த் தேன்மொழியைக் கருத்துள் வைப்பாம். (3)

ஐராபதவிநாயகர்

பரவுபல ஞிமிறுஞிமி றியகடமும் பாலாழி பருங் மீளச், சுரர் புகல விடுத்தபெருந் துதிக்கையுமிழ் விலாழியுஞ்செந் துகிற சோதி, விரவுமொரு பொருப்பிடத்து யமுனையெனும் பெருந்தியும் விமல நன்னீர், வரந்தியுந் தவழ்ந்தனபோ லுயரயிரா பதக்களிறறை வணக்கஞ் செய்வாம். (4)

குமாரக்கடவுள்

புரநாகம் புனைந்தானைப் பொன்னாகத் தடனாகம் பூட்டி னனைத், திராகு நெறியறிவித் துரைத்தானை நிரைத்தானை செறியச் சேர்ந்த, வரநாக முகந்தானைக் கருத்தானைத் தழைத்தானை வல்லி வாழ்வைக், கரனாக கவர்ந்தபிரான் மருகனைமா முருகனைங் கருத்துள் வைப்பாம். (5)

திருநந்திதேவர்

செருந்தி முதலாய விபுதரைவா யிலினிறுவிச் செயல்கூர் தொண்டர் கருநந்தி யரியபவங் கட்ட்கும்வகை திருச்சரணங் காண வீறு மொருநந்தி யுடனூரு முயர்ந்தி யருள்காட்டி யுவப்பச் செய்ய வருநந்தி பதப்போது மறவாம லெப்போதும் வணக்கஞ் செய்வாம் (6)

இலக்குமி சரசுவதி

பொருந்தவளந் தருகமலப் பூவைதமிழ்ப் பாவைவரப் புணர்க்கும் பாவை, யருந்தவள வனப்பமைந்த வாரணங்கா ரணங்ளெலா மமைத்

தோ னாவி, லிருந்தவளம் புவிமுழுதும் படைத்தாள்பொற் றிருத்தாளு
மிகன்மேற் றெவ்வர், வருந்தவளந் தவன்மருமத் திருந்தாள்பொற்
றிருத்தாளு மனத்துள் வைப்பாம். (7)

ஆளுடைய பிள்ளையார்

பன்னுதமிழ்த் திருப்புகலி யுதித்துமனந் திருப்புகலிப் பரிசு
மாற்றி, மன்னுபல மடற்பெண்ணை யதன்பெண்ணை யுற்றுருவா
வயக்கிக் கூட, வென்னுநகர் வருவணிகன் றன்னாகத் தந்நாகத் திக
ளேய் தீர்த்துத், தென்னன்முது கூன்படைத்த முதுகூனிக் கியசுத
னைச் சிந்தை செய்வாம். (8)

ஆளுடைய வரசு

உருளாழி யொன்றுடைத்தே ரிரவியொரு கோடியொப்பா யொளி
ரத் தெவ்வர், மருளாழி யரிக்களித்த வள்ளறரும் படிக்காசு வரசு
பெற்றானை, யருளாழி நல்வாழி யிசைத்தொண்டா னிறைத்தானை
யம்பி கல்லாக், கருளாழி கடந்தானைப் பொருளாழித் தமிழ்க்கரசைக்
கருத்துள் வைப்பாம். (9)

ஆளுடைய நம்பி

விஞ்சுவருங் காவணத்திற் காவணங்கொண் டணைந்தானை விருப்
புற் றானைச், செஞ்சொலுறு மறைத்தமிழான் முதலவாய் மதலதரசு
செப்பி னானை, யஞ்சுநிறை நதியிலிடும் பொருள்பரனா னுர்த்தடத்தி
லழைப்பித் தானை, மஞ்சரிமே வியசுடிலன் றனைத்தாது கொண்டானை
வணக்கஞ் செய்வாம். (10)

ஆளுடைய வடிகள்

இருகோவை நிகர்வழுதிக் கெனவரசு புரிந்துலக மேழு மேழுந்,
தருகோவை நறைத்துவர்வா யன்னைமறைப் பேரருளாந் தையல்
பாகத், தொருகோவை யுயர்கோவை யடையசுர ரறியாத வொளியைப்
போற்ற, வருகோவை மொழிந்துபெருங் கொடியபவ மொழித்தானை
வணக்கஞ் செய்வாம். (11)

வாழ்த்து

வந்தனை யடியார் மல்க வையக முழுதும் வாழ்க
சந்தத முமையான் பாகன் சமீவனப் புராண மோங்க
செந்தமிழ் விளங்க நானூந் திங்கண்மும் மாரி பெய்ச்
வந்தமில் கரும்ம் வெல்க வஞ்செழுத் திலங்க வன்றே. (12)

அவையடக்கம்

பூமகன் புரிந்து நின்ற பூசையே முதலாந் தெய்வ
மாமறை புகழ்ந்த வன்னி வனத்திருந் கதையைச் சூத
ஞமவ னறிந்து கூறு மவையிவை பெனயான் கூற
முமரை நான் தூலாற் றத்தியைப் பிணித்தல் போலாம். (13)

திருச்சிற்றம்பலம்

முதலாவது

வரலாற்றுச்சுருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மன்னிய பரம ஞானம் வருவித்து மறைக்கு மெட்டா
நன்னெறி பயக்குந் தூய நைமிச வனத்திற் கூடி
முன்னிய சூத ஞகி முனிவர்க ளெவரும் வையுப
பன்னிய தரும நாதை பகர்ந்தினி திருந்த வேலை (1)

பொன்னியின் பெருமை கூறிப் பூந்துருத் தியின்க ணின்றே
யந்ததி பிரித்துக் கோடிக் கதத்தியன் கொணர்ந்தா னென்று
முன்னுமந் நதியின் பேர்தான் முனிநதி யான தென்று
மன்னுமந் நதியின் மூழ்கின் வரமெலா முதவு மென்றும். (2)

இருகரை களிலு மெங்கோ னிமயமா துடனே நானு
மருவிய தலமுண் டென்று மற்றதன் பெயரைக் கூறிற்

பருவர லகற்றுந் தெய்வப் பசுபதீச் சரம தென்றுந்
தருவளர் சோலை சூழ்ந்த சத்தமங் கலம தென்றும் (3)

வேறு

இந்தி ரேச்சுரங் கௌதமேச் சுரமுல கேத்த
வந்த பார்க்கவா ரணியமே காசிகா வனமே
விந்த வில்வவா ரணியமே வேத்திரா ரணிய
முந்து வாய்மைகூர் திருவிரா மேச்சுர முதலாம் (4)

தூய கன்னிகா சுரமுடன் றிருவெண்டு துறையே
நேய மாமயி ரேசுரஞ் சமீவன நீடுஞ்
சேய சில்லிகா வனந்திரு மறைவன மளவும்
போய தென்றும்பு புண்ணிய கதையெலாம் புகன்றாய். (5)

இத்த லங்களிற் சமீவனம் விசிட்டமா மென்று
மத்த லந்தனை நினைக்கிலு முரைக்கிலு மவர்க்கு
மெத்து பாவங்க டர்ந்திடும் பாக்கியம் விளைக்கு
மொத்த வான்சிவ லோகமும் கொடுக்குமென் றுரைத்தாய். (6)

அன்ன தாகிய தலத்தினைப் பெருமையா மறிய
வின்ன மும்விரித் துள்ளவா ரனைத்தையு மெமக்குப்
பன்னு வாயெனச் சவனக னன்பொடு பரவிச்
சொன்ன காலையிற் சூதனச் சரிதையே சொல்வான. (7)

முன்னொரு காலத்திலே, நைமிசாரணியத்திலே, சூதராதி முனி
வர்கள் ஒன்றுகூடி பலவகைப்பட்ட தரும காதைகளைப் பேசிக்கொண்
டிருக்கையில் சொன்னக முனிவரொழுகுந்த சூதமுனிவரை வணங்கி ஹே
முனிபுங்கவ ! வளங்குன்றாத சோழநாட்டிலே, திருப்பூந்துருத்தியி
னின்று தென்கோடிவரையில், காவிரிநதிக் கிளையாகப் பிரித்து ஓர்நதி
அகத்தியமுனிவ ருண்டாக்கிளுரென்றும், அந்நதிக்கு அகத்தியநதி,
முனிநதி, முனியாறு† எனப்பெயர் வழங்குகின்றன வென்றும்; அந்நதி
யில் மூழ்குவோர் விரும்பியவறறை யடைவார்களென்றும்; அந்நதியி

† முனியாறு-முள்ளியாறு என வழங்குகின்றது.

னிருகரைகளிலும் பசுபதிச்சுரம், சத்தமங்கலம், இங்கிலேச்சுரம், கௌதமேச்சுரம், பார்க்கவாரணியம், காசிகாவனம், வில்வாரணியம், வேதசிராரணியம், திருவிராஹேச்சுரம், கன்னிகாசுரம், நிருவெண்ணிறை, அமிரேச்சுரம், சமீவனம், சில்லிகாவனம், வேதாரணியம் முதலிய தலங்களெண்ணென்றும்; அவற்றுள் சரீவனத்தலம் விஷ்ணுடம் பொருந்திய தெய்வம்; அத்தலத்தைக் கணத்தாலும், சொன்னாலும் சர்வ பாவங்களஞ்சர்த்து எல்லாவதும் பிபழகளு முண்டாருமென்றும் சொன்னீர் சர். அத்தலத்தினுள் பெருமைகளை நனத்தையும் உள்ளவாறு விரித்து இன்னமுற் சொல்லியருள விண்ணெமென்றார். குதமுனிவர் சென்ன னார் முனிவர் சீவ ஷோகிச் சொல்கின்றார்.

சுருச்சிற்றம்பலம்.

இரண்டாவது

வன்னிவனச் சருக்கம்

சுருச்சிற்றம்பலம்

கமல ஞாநியாம் விசிகளுந் தானகற் பத்தி
னமார் தானவ ரனைவரு மரியருட் படியே
விமல வாரிசி வாசகி வெற்பிடைப் பூட்டி
தமது மொம்ம்புடன் கடைந்தனர் மிடைந்தன தாங்கம். (1)

வளமை கூர்ச்சதை வரப்பதி ஞாயிர வருடத்
தளவை வாரிதி கடைதலு மாவர சனல்வா
யினகி வெவ்விட முமிழ்தலும் புகலிட மின்றித்
துளவ மாலுடன் விண்ணவர் பரமனைத் துதித்தார் (2)

அஞ்ச லஞ்சலென் றவரவர்க் கவயமே யருள்
யெஞ்ச வந்தவல் விடத்தினை யருந்தின னிறைவன
விஞ்ச மன்போடு பின்னருங் கடைந்தனர் வேலை
தஞ்ச மென்பன வித்தெலாம் பிறந்தன தரைமேல். (3)

தவள வாரணம் பாய்பரி கற்பகத் தாருத்
 துவளு துண்ணிடை யரம்பையர் நிரம்புமான் சுரபி
 பவள மாநிறத் துவரிதழ்க் கமலமென் பாவை
 இவளம் யாவையும் வந்தன சிந்துவி னிடத்தில். (4)

மேய வண்சுதை பிறந்தது மகிழ்ந்துபின் வெவ்வே
 ருய கும்பத்தி னெடுத்தலுந் ததும்பியங் கங்கே
 தூய தாந்தலத் தாயிரத் தெண்ணி துளிப்ப
 நேய மாகிய தருக்களாய் மருக்கொள நிறைந்த. (5)

மருது நெல்லிமாப் பாதிரி புண்ணைமா வருக்கை
 யரச சண்பகங் கருங்காலி வில்லுவ மமையே
 விரவு மால்கழு கெனும்பல தருக்களாய் மேவிப்
 பருகு வண்டிமிர் நறைமவர் களியொடும் படைத்த. (6)

இத்த லத்தினும் வன்னியொன் றமுதத்தி னெழுந்து
 மெத்து யோசனை புயரமும் பாதியாம் விரிவு
 மொத்த நீழலும் படைத்ததாங் கதனிடத் துண்டாம்
 வித்தி னுற்சமீ வனமது நிறைந்தது மேன்மேல். (7)

இந்த வன்னியி னீழலிற் றபோதன ரெவரும்
 வந்து தந்தம் தருந்தவ முடித்துள மகிழ்ந்தார்
 முந்து யோகத்தா லட்டமா சித்தியு முடித்தே
 யந்த மாகிய சித்தர்வந் துறைந்தன ரனேகர். (8)

அடரும் வெம்புலி மானினத் தொடும்வினை யாடுங்
 கொடிய சிங்கமும் யானையு மோருழைக் கூடும்
 நெடிய கின்னர ரியக்கர்கந் தருவரெந் நிலத்தும்
 படரும் வானவ ரரம்பைய ருறைபவர் பலரால். (9)

ஆகை யாலிந்தச் சமீவனம் பாவங்க ளனைத்தும்
 போக வீறுமெய்ஞ் ஞானமே கொடுக்குமெப் பொழுது
 மேக மாய்மன மாந்த வெள்ளத்து ளிருத்து
 மேக மாகிய மும்மலத் துரிசெலா முரிக்கும். (10)

உவமை யொப்பிலச் சமீவனத் தொருகண் முன்றதா

வவனி மேற்பல தலைகளி லாயிர வருட

நவம தாந்தவம் புரிந்தபுண் ணியங்களை நல்கும்

பவமெ லாந்துடைத் திருத்துமன் புடன்சிவன் மதியில்

ஈந்தி ரத்தினை மகிழ்ந்தொரு காலிந்த வன்னி

தந்த | நீழலி விருந்தனர் செயிப்பேற் றவன்மே

யுந்து நல்லுருக் கோடிதாள் செபித்ததை யொத்த

மெந்தை நற்கரு மங்களுங் கோடிவந் தெய்தும்.

(12)

புண்ட ரீகனப் புரத்திடைப் பூசனை புரிந்து

மண்டு மன்புடன் சிவத்துரோ கங்களு மாற்றி

விண்டு போயதன் விசிட்டிபெற் றகண் தனன் மேனா

ருண்டவ் வோர்தலன் பெருமைகண் டிரைப்பது மரிதால். (13)

என்று கூறினன் சூதமா முனியரு கெங்குந்

துன்று மாதவ ரனைவருஞ் சடைமுடி துளங்கி

நன்று நன்றித்த மான்மிய முரைத்தது நாங்க

னொன்று வேண்டிவ தின்னமு முளதென வுரைத்தார். (14)

முளரி நாயகன் வந்ததும் பூசனை முடித்தே

யளவி னல்வர மமைந்ததும் விரித்தெமக் கருளா

லுளம கிழந்திட வுளையென | முனிவர ருரைப்பப்

புளக மாய்விழி புன்றாச் சூதனும் புகல்வான்.

(15)

தானகற்பத்திலே, விஷ்ணுவின் அருட்படி பிரமேந்திராதி தேவர்
களும் இராக்கதர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து, மந்தாகிரியை மத்தாக நாட்டி,
வாசகியைத் தாம்பாகப் பூட்டி, அமுதமெழும்படி திருப்பாற்கடலைப்
பதினாயிர வருடம் கடைந்தார்கள். இங்ஙனங் கடையுங்காலத்திலே,
வாசகி சகிக்காது விஷத்தை யுமிழ்ந்தனன். அரிப்பிரம்மாதியர்கள்
அவ்விஷாக்கினிக்குப் பயந்து பரமபதியைத் துதித்தார்கள். பரமபதி

| நீழலிவிருந்தினி என்றும் பாடம்.

| சவுனகருரைப்பப் என்றும் பாடம்.

அஞ்சேல் அஞ்சேல் என அபயமிந்து அக்கொடிய விவசத்தை யுண்டி
கண்டத்தில் நிறுத்தியருளினர். பின்னர் வானவர்களும் தானவர்க
ளும் கடலைக் கடைந்தார்கள். அங்கடலினின்று வித்துக்கள், மூதேவி,
இலக்குமி, சன்வந்திரி, (அறுபதகோடி) அரம்பாஸ்திரீகள் (வெள்ளைக்
குதிரையாகிய) சுவேதாசுவம், (பதுமராகமாகிய) கௌஸ்துவமணி,
(சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்பனவா
கிய) விருக்ஷங்கள், காமதேனு, சந்தாமணி, சந்திரன், (வெள்ளையான
யாகிய) ஐராவதம், (சங்குவடிவமாகிய) சங்கரிதி, (தாமரைப்பூவுரு
வாகிய) பதுமநிதி, இந்திராணி, (கபிலநிறமுடைய நந்தை, கருநிற
முடைய பத்திரை, வெண்ணிறமுடைய சுரபி, புனைநிறமுடைய
சுசீலை, செந்திறமுடைய சுமனை என்பனவாகிய) பசுக்கள் முதலியன
பிறந்தன. அதன்பின் அமுதமுதித்தது. அவ்வமுதத்தைப் பல
குடங்களில் நிறைத்தார்கள். அப்போதவ்வமுதத் ததும்பி ஆயிரத்
தெட்டு துளிகளாய்ப் பல தலங்களில் விழுந்து மருது, நெல்லி, பாநிர்,
புன்னை, மா, பலா, அரசு, சண்பகம், கருங்காலி, வில்வம், ஆல், கமுகு
முதலிய பல தருக்களாய் முளைத்து மணம் பொருந்திய மலர்களோடு
செழித்தோங்கின. இத்தலத்தில் விழுந்த அமுதத்துளி ஒரு யோசனை
புயரமும் அரையோசனை யகலமு முடைய வன்னி விருக்ஷமாயிற்று.
அதிலிருந்துண்டாய வித்துக்கள் நானாபக்கங்களிலும் விழுந்து அநேக
விருக்ஷங் ளானமையான் சமீவனமெனப் பெயராயிற்று. இவ்வனத்தில்
பல முனிவர்கள் தவமுடித்துக் களித்தார்கள். அநேகஞ் சித்தர்கள்
(அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், சசத்து
வம், வசித்துவம் என்னும்) அவுடமா சித்திகளையு மடைந்தார்கள் ; பல்
கோடி சித்தர், கின்னரர், இயக்கர், கந்தருவர், வானவர், அரம்பையர்
முதலிய யாவரும் வசிப்பர் ; மான், புலி, சிங்கம், யானை முதலிய மிரு
கங்கள் பகையின்றி வசிக்கும் ; பாவங்களெல்லாம் போம், ஞானமுண்
டாம்; ஒரு வினாடி நேரம் இதில் தங்கினவர் மற்றைய தலங்களில்
ஆயிர வருடத் தங்கிய பலனை யடைவர்; வன்னியி னடியிலிருந்து ஒருரு
பஞ்சாக்கரஞ் செபித்தவர் கோடியுருச் செபித்த பலனை யடைவர்

வன்னி விருகூத்தினடியில் பிரமன் பூசித்து வரம்பெற்ற தலமொன் றுளது, அஃது என்னுள்சொல்லத்தக்க தன்றென்றார். சவுனக முனி வரொழுந்து சூதமுனிவரை வணங்கி வன்னிவன மான்மியங் கேட்டுப் புனிதமடைந்தோம்; பிரமன் பூசித்து வரம்பெற்ற காணையைச் சொல்லி யருள வேண்டிமெனீத் துதித்தனர். சூதமுனிவர் சவுனகாதி மக் குஷிகளை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

முன்றாவது

இலிங்கோற்பவச் சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முன்னரோர் காலத் திராசுத குணத்தான் முண்டகன் றன்னையே மதித்து, மன்னிய கயிலை வள்ளலை மதியான் வானவ ரீரவரினு நாமே நன்னிலை யுலகஞ் சிருட்டிசெய் தமைத்தோ மாதலா ஞாது மில்லை, தன்னிக ரில்லாப் பாமனைப் போலத் தலையுடைத் துண்டெனத் தருங்கி.

(1)

பண்ணவர் யாரு மருவினு நோக்கான் பகரினு மழித்துரை பக ரான், நண்ணுங் கமலன் பெருமிதம் வீணைத் தவமுனி காரத ழேனக் கிக்குண்ணுதன் முன்னங் கயிலைபுக் கிறைஞ்சிக் கமலன்மேம் பாட்டினை புரைக்க, வண்ணலும் வெகுண்டு காரிபை யேவி யவன்றலை யைந்தி லொன் றழுத்தான்.

(2)

அவனதுங் காரத் தழிந்தது மேம்பா டானையாற் கமலனும் வெருவிச், சிவனுழிச் செய்த துரோகநா னீக்கத் திருவுள் மென் கொலோ வென்ன, வெவரினு முயர்ந்த விமலனே வலிஞ லெழுந்ததா காயமேல் வாணி, புவணியிற் பகுந்தோர் தலத்துழிச் சிவனைப் பூசனை செயச்செலுந் துரோகம்.

(3)

என்னவே மொழிந்த தம்புயன் கேட்ப விருசெவி மனமுடன் குளிர்ந்து, கன்னிபா கனையே யருச்சனை புரியக் கடவதென் றாரணங்

குடனே, யன்னமீ தேறிப் பாரத வருடத் தரனுரை தலமெலாம் பணிந்து, பொன்னியின் மூழ்கிப் பூந்துருத் தியின்கட் போந்தனர் காந்தையுந் தானும். (4)

அத்தலத் திருந்த காசிப னெதிர்வந் தன்னையைத் தந்தையைப் பணிந்து, பத்திசெய் திருத்தி நீரிவட் போதும் பான்மையா னேர்ந்த தன் கருணை, யுத்தமர் முனிவு நன்மையே பயக்கு முண்மைபைங் கரும் பினை வாங்கி, முத்துக நருக்கிச் சாறுகொண் டனன்மேன் மூட்டினுஞ் சுவைகொடுப் பதுபோல். (5)

எனவுரைத் தனெகந் † தலங்களுண் டவற்று ளீசனைப் பூசனை புரியக், கனவிலே நினைக்க வேண்டிய தளிக்குங் கமலைக்கு நிருதிமூ லையின்கண், மனமகி முழல்லை யோசனை குறிய வரமுனி நதிக்குமோர் கீழ்பா, லனதுறை வன்னி வனமென வொன்றுண் டதன்புக ழாரறிந் துரைப்பார். (6)

இதனையே நிகரார் தலங்களவே றில்லை யித்தலத் தருச்சனை புரிந்தான், மதிலையஞ் சடையோன் வந்துநீர் வேண்டும் வரமெலாங் கொடுப்பனென் னுரைப்பச், சதவிதழ்க் கமலன் மகிழ்ந்துமா துடனே தானுமத் தலத்தினி லெய்திப், புதுமலர் வன்னி வனமெலா நோக்கிப் புளகமு மன்புமீ தார. (7)

நன்னிழல் பரப்பும் வன்னியை மடைந்து ஞானவா னந்தமே யாகி, யிந்நிலை நிகரா யிந்தலோ கத்தி லெந்தலோ கத்தினு மில்லை, மன்னிய தருமம் பலமுடித் ததனால் வந்தடைந் தனமென மகிழ்ந்து, பன்னக மவுலிப் பரமனைப் பூசை பரிவடைத் தியற்றுதற் கியைத் தான். (8)

வேறு

தனதுகைத் தலத்தால் வேதன் றடமொன்று தொட்டு வேத மனுவினாற் சத்தி செய்து மன்னுமூ வுலகத் துள்ளே

† தலங்களுண்டதனுள் என்றும் பாடம்.

வினவிய தீர்த்த மெல்லாம் வீறுமத் தடத்து வைக
வனுமதஞ் செய்து பின்ன ராடினா னதனிற் தீர்த்தம். (9)

ஆரமே கலந்த வாவி யதனிடை மணலை யேந்திப்
பாரமா மிலிங்க மொன்று பச்சிம முகமாய்ச் செய்து
சேரவே விதியாற் பூசை செலுத்திச்சந் தனங்கற் பூரங்
காரகில் புழுகே யாதி கமழவே முழுதுஞ் சாத்தி (10)

அஞ்செழுத் தோதிக் கண்ணீ ரருவிசெய் நனைப்பச் சோதி
நெஞ்சினி லழுத்தி வைக நிருமலன் மகிழ்ந்தி லிங்கம்
விஞ்சபா தலங்க ளெங்கும் வெற்பெனக் கலந்து மீதே
வஞ்சமி லொளியே வீச மரகத மணிபோ லாக. (11)

அருளிவர்ந் தயனை நோக்கி யருச்சனை மகிழ்ந்தோ நீயே
மருளிநாற் றுரோகஞ் செய்த வஞ்சமும் பொறுத்தோ நாளுந்
தெருளின லமைக்குந் தெய்வச் சிருட்டியுங் கொடுத்தோம் வேண்டும்
பொருளெலாம் படைத்தி யென்றான் புண்ணியப் பொருளாய்நின்றான்.

இப்பரி சமலன் கூற விதயமே குளிர்ந்து மேன்மே
லொப்பரும் புளக மெய்தி யுனதரு ளாலே யுய்ந்தே
னப்பனே யமுதே பொன்னே மையனே யரனே வாழ்வே
செப்பருங் களியே தேனே செல்வமே போற்றி போற்றி. (13)

ஆதியாய் நடுவா யீரூ யகண்டமாய்க் கண்ட மாகிச்
சோதியாய் நாத மாகிச் சுருதியாய்த் தரும வல்லி
பாதியா யெவையு மாகிப் பராபர மாகி ஞான
வேதியாய் வெளியாய் நின்ற விமலனே போற்றி போற்றி. (14)

ஐயனே போற்றி யன்பாக் கன்பனே போற்றி ஞான
மெய்யனே போற்றி யென்னால் வெளிரின்ற கொழுந்தே போற்றி
ஆய்யனே போற்றி யார்க்குந் துணைவனே போற்றி யெங்கள்
செய்யனே போற்றி விண்ணோர் திலகனே போற்றி போற்றி. (15)

ஆரண முதலே போற்றி யன்பரா ரமுதே போற்றி
காரண நிதியே போற்றி கருணையங் கடலே போற்றி

பூரண வொளியே போற்றி புண்ணியப் பொருளே போற்றி
நாரணன் முதலோர்க் கெல்லாம் நாதனே போற்றி போற்றி. (16)

இவ்வகை புகழ்ந்து வாழ்த்தி யிணையடி யிறைஞ்சி முக்காற்
செய்விதி வலம்வந் தைந்து திருவெழுத் தினையு மோதி
வெவ்வினை கடந்தோ மென்றே விசுவகம் மியனைக் கூவ
வவ்வகை யறிந்து நாதற் காலய மவனுஞ் செய்தான். (17)

மண்டபம் பலவைந் தான மணிமதில் சிகர மெங்குங்
கொண்டலி னளவு புக்க கோபுரங் களிற்றின் கையாய்ந்
கண்டசோ பான மெங்கள் கடவுளுந் காய வெல்லா
முண்டகன் மகிழும் வண்ண முடித்தனன் றெழிலின் மிக்கான். (18)

தந்திமா முகவன் செவ்வேற் சண்முக னந்தி வாடோர்
சிந்தைசெய் வடுகன் சூரன் றெக்கண மூர்த்தி நாளு
மந்தமி லுலகம் பெற்ற வன்னைத னீச னுதி
முந்திய விழாவுந் கேற்ற மூர்த்திகள் பலவுந் தந்தான். (19)

நந்தன வனமும் புன்னை நாகிள மகிழுந் தாழை
சந்தகில் கலந்த சோலைச் சாலையும் பேரிதுண் டாக்கி
யந்தணர் வீதி வெற்றி யரசர்தம் வீதி வாய்மைச்
சந்தர வணிகர் வீதி தூயவே ளானர் வீதி. (20)

வேறு

இலகவே கம்மிய ரிருக்கும் வீதியு
மலகிலாப் பரிசனத் தவர்கள் வீதியு
மலர்மக ணிகர்விலை மாதர் வீதியு
நிலவவே திசைதிசை நிறையச் செய்தனன் (21)

வேதமே யங்கமே மிகவும் வல்லரா
யாதியந் தணர்களா யிரத்தொ டெட்டுடன்
வீதியி னடுவுற விளங்க வைத்தவ
ரோதிய விருத்தியா யூரு நல்கினான். (22)

ஆகமம் வல்லவ ராதி சைவரா

யேகனைப் பூசனை யியற்றும் பூசக

ரோகைகூர் பதின்மர்தா முறைய நாதன்முன்

மேகமே தொடுமொரு வீதி நல்கினான்.

(23)

அன்னசா லையுநிறை யறத்தின் சாலையு

மின்னிய வெதிரெதிர் யாக சாலையு

பன்னரும் பலபல பண்ட சாலையு

முன்னிய பரிசெலா முழுதுண் டாக்கினான்.

(24)

வேறு

அன்புறு பரமன் வைகு மாலயத் தனக்குத் தெற்கே

தன்பெய ரதனா லிங்கந் தாபித்துக் கோயில் கண்டு

மன்பதை யுய்ய வேறேரர் வாவிபுந் தொட்டுக் கிட்டா

விற்பமும் விழாவும் பேறு மெய்தினான் நெய்வத் தஞ்சன்.

(25)

வேறு

நலமிகு திருவிழா நடத்த நாடியே

குலவிய பசும்பொறை கொடிஞ்சிற் சும்பமொன்

றிலகவே யமைத்துநல் லெழின்மிக் காயதோர்

சலந்தி முத்தினாற் சதுர நாற்றினான்.

(26)

மாதவர் பலருடன் மாசித் திங்களி

னேதமி லசுவதி யெனுநன் னூரிலே

மோதுவிண் மழையென முழங்க வின்னிய

மோதிய விடைக்கொடி யுயர்த்தி னுனரோ.

(27)

அரம்பைய ராடலு மமுத ிதமே

நிரம்பிய கின்னரர் நிகழ்த்து பாடலும்

பரம்பிய துந்துபிப் பணையின் சும்மையும்

விரும்பிய சுரர்பதி மேன்மை போற்றவே.

(28)

கற்பக மலரினாற் கவரிக் கொத்தினா

லற்புதத் தேரினை யலங்க ரித்ததிற்

றற்பரை யுடனெங்க டரும நாயகன்
பொற்புறந் திருவிழாப் பொலியச் செய்தனன். (29)

விருப்புக மகமென வினங்கு நாளிலே
பொருப்பணங் குடலுறை புங்க வன்றனை
மருப்பயின் மஞ்சன மாட்டி வைத்தவன்
றிருப்பதத் துணையினைத் தெரிசித் தானரோ. (30)

இன்னமும் பலபுரிந் தீரைந் தானநா
ணன்னெறி விழாவினை நடத்திப் பின்னரு
மன்னவர் பூசனைக் காகநூற் றெட்டுத்
தொன்னகர் கொடுத்தனன் சுருதி நாயகன். (31)

பானலந் துணைவிழிப் பாவை தன்னொடும்
வானவர் தம்மொடும் வலங்கொண் டன்பினான்
ஞானநா யகனையே நாடி முன்னர்நின்
ருனதோர் வரமெனக் கருடி யென்றனன். (32)

இத்தலத் தெய்தியே யெனது தீர்த்தத்திற்
பத்தியாய் மூழ்கிநின் பாதம் போற்றினோர்
கைத்தல நெல்லிபோற் காண நிற்பத
முத்தியே யருள்கென மொழிந்து பின்னுமே. (33)

பொருந்திய விழிசளிப் புறவி லிங்கத்து
ளிருந்தொரு பசுஞ்சட ரெழுந்த தாற்பெயர்
திருந்துல கினிற்கொழுந் தெனவுந் தேன்மொழி
வருஞ்சில மகட்குமே வழங்க வாழ்த்தியே (34)

நாதனை விடைகொடு நளின நாயகன்
னோதிம மீதுகொண் டெனகெ லாந்தரு
மாதொடு தன்பதி மருவின னுடன்
போதும்ப் புலவர்தம் புரம்புக் காரரோ (35)

மூவரி லொருவனா முளரி வானவன்
பூவிரி சடிலனைப் பூசை செய்தலா

வைவலந் தீவிலந் நகரி லேபல

தேவரு மனிதராய்ச் செனிக்க வேண்டினார்.

(36)

வேறு

உயரு மிப்பதி சமீவன முன்யுகத் துரைக்கு

மியலு நப்பிர மேச்சுரம் பின்னுக் திசைக்குந்

துயர றுக்குமிந் திரபுரந் துவாபரத் திசைக்கும்

பயில்க லிக்கயி ராபதேச் சுரமெனப் பகரும்.

(37)

எந்தப் பாவமும் பிரமகத் திக்கிணை யில்லை

அந்தப் பாவத்திற் சிவத்துரோ கங்களே யதிகம்

பங்கப் பாவமும் பிரமகுண் டத்துநீர் படிந்தான்

முந்தப் ேர்மவருஞ் சிவபுரத் திடையறு முத்தி.

(38)

விண்ணிற் றேடியுந் பறந்துமுன் னறிவுறு விதிதான்

மண்ணிற் கண்டடி வணங்கிய கொழுந்தைமற் றெருகாற்

கண்ணிற் காணினுஞ் சிவனுருப் பெறுவார்மெய்க் கனவா

லெண்ணிற் காணினுஞ் சிவபுரத் திடையறு திருத்தும்.

(39)

இரத மூர்தினத் திலிங்கத்திற் கிருகலப் பாலை

வீரவ வேயினி தாட்டினு லதனுரு மீதே

கரவி லர்த்தனு ிச்சுர மாகவே காணு

முரமு டன்றொழு வுண்மைசா யுச்சிய முண்டாம்

(40)

அந்த நல்லுருக் கண்டவர் தமையெதி ராக

வந்து கண்டவர் சுவர்க்கமீ தினிலென்றும் வாழ்வா

முந்த வேபல கோடிநாட் புண்ணிய முயன்ற

சிந்தை யாளருக் கெளிதிலத் தரிசனஞ் சேரும்.

(41)

விரிஞ்சன் செங்கையாற் றேண்டலாற் றீர்த்தமும் விசிட்டம்

விரிஞ்ச னெங்கும்விட் டெய்தலாற் றலமுமே விசிட்டம்

விரிஞ்சன் வாழ்வரங் கொடுத்தலா லிலிங்கமும் விசிட்டம்

விரிஞ்ச னல்லதிச் சமீவனப் பெருமையார் விரிப்பார்.

(42)

தூய தாகிய முனிநதித் தீர்த்தமுஞ் சுருதி
மேய புங்கவன் தீர்த்தமும் படிந்தபின் விண்ணோர்
நாய ஞர்தமை வலங்கொண்டு பணிவரே னனினன்
சேய நாளொலாஞ் சிவபுரத் திருப்பது திண்ணம். (43)

இத்த லந்தனில் விசிட்டம்பஞ் சாக்கர மிசைத்தல்
சித்த மன்புற வேயொரு காலிங்ஙன் செபித்தா
லொத்த தாமிரு பத்தஞ்சு பேதமென் றுரைக்கு
ந்த் தனல்லுரு வம்பஞ்சாக் கரமனு நிலையும். (44)

இருப தும்மிரு மூன்றுமாம் பேதத்தி லிசைக்க
மருவு மூலபஞ் சாக்கர மாந்தெய்வ மனுவ
மருமை யாமற்றைத் தலத்திடை யைம்பது கோடி
யுருவெ லாஞ்செபித் தெய்திய பலனையு மொக்கும். (45)

பன்னு கங்கையின், கரையுடன் பதரியாச் சிரம
மன்ன வேகுருக் கேத்திர மற்றுள தலத்தி
லுன்னு வேதங்க ணன்கையு மொவ்வொரு வருட
மன்ன வாறிருந் தோதிய பலனெலா மளிக்கும். (46)

பரிவு கூர்தரு மசுவமே தகத்துள பலனும்
பெருகு பைம்பொளுற் றுலாபுரு டஞ்செய்த பேறு
மரிய கங்கைநீ ராடிய பலன்களு மனைத்து
மொருத ரம்பஞ்ச வக்கர முரைத்தபே ரெரக்கும். (47)

பிரம தீர்த்தத்து முனிநதி யினும்பிற ழுறுகு
புரவு கோமயம் பூசியே மூழ்கிப்புங் கவனைப்
பரவித் தெக்கண மூர்த்திமு நெழுத்தஞ்சும் பகர்ந்தா
லரன்முன் காட்சிதந் தவரவர் விருப்பெலா மளிப்பான். (48)

தொல்லை வாவியாம் பிரமகுண் டத்திடைத் தோய்ந்து
வல்லி பாகன்மு நெழுத்தைந்தும் வாய்மையா லுரைத்தாற்
பில்லி குனியம் பேய்குட்ட நோய்முதற் பிணிக
ளொல்லை யின்முய லகன்முதற் பதைபதைத் தோடும். (49)

கன்னி கைக்குநற் கணவராம் விதவைக்குக் கணவன்
மன்னு நற்கதி யாந்துநீந் தோர்க்குமுன் மனுவாற்
பன்னு மோக்கமு * மலடிக்குப் பாலனு முண்டா
முன்னு நல்குர வெழுதித்துப்பின் பெருஞ்செவ்வு முதவும். (50)

ஆத லால்தன் பெருமையை விரித்தெளி தாக
வேத வேயரி துணர்ந்தவா றுரைத்தன மெனவே
வேத புங்கவன் விளம்பலும் முனிவார் தொழுதெந்
நாத னேபிழைத் தோம்பிழைத் தோமென நவின்மே. (51)

போற்றி யாவரும் புந்லுதற் கரியவித் தலத்துக்
காற்று மிந்திர புரமென வறைவதை விரித்துச்
சாற்று வாயெனக் கேட்டலுஞ் சவுனக முனிவ
னேற்றி நங்கொழுந் தீசனைச் சூதனு மிசைப்பான். (52)

ஒரு காலத்திலே, பிரமதேவன் இராசதகுணத்தால் பரமபதியை மதியாது தன்னையே மதித்து நமக்கும் (பரமனைப்போல்) ஐந்து தலைகளிருக்கின்றன, நாமே யுலகத்தைச் சிருஷ்டிசெய்தமைத்தோமெனச் செருக்கடைத்து தன்னிடம் வருந் தேவர்களைப் பாராமலும் அவர்களோடு பேசாமலு மிருந்தான். அஃதை நாரதரறிந்து திருக்கயிலை சென்று சிவபெருமான் றிருமுன்னிலையில் விண்ணப்பஞ் செய்தார். சிவபிரான் அப்பரமனுடைய சிரங்களிலொன்றை கொய்யும்பொருட்டு (தன் அமிசமாகிய) பைரவரையனுப்பினான். பைரவர் நான்முகனிடஞ் சென்று அதட்டி அவனுடைய சிரங்களிலொன்றை யறுத்துத்தள்ளினான். சதுமுகன் பயந்து படைத்தற்றெழிலையுஞ் செருக்கையுமிழந்து சிவபெருமானை மதியாத குற்றமாகிய சிவத்துரோகம் நீங்கும் வழி யாதென? வருந்தி நிற்கையில், “பூலோகஞ் சென்று சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்தால் சிவத்துரோகம் நீங்குமென்று ஓர் வாக்கெழுந்தது,” அவ்வாக்கைப் பிரமன் கேட்டு ஆரந்த பாவசமடைந்து, சரசுவதியோடு அன்ன வாகனத்திலேறிப் பூலோகம் வந்து, சிவதலங்களெவ

குஞ் சென்று தரிசித்துக்கொண்டு, காவிரி நதியை யடைந்து அதில் மூழ்கித் திருப்பூந்துருத்தியை யடைந்தான் ; அத்தலத்திலிருந்த காசி பர் எதிர்வந்து, அன்னை தந்தையரை வணங்கி அழைத்து வந்து, ஆசனத்திலிருத்தி நிகழ்ந்தன வுணர்ந்து, திருவாரூருக்கு நிருதி திசையிலே, ஒரு யோசனை தூரத்திலே, அகத்திய நதிக்கீழ்க்கரையிலே, வன்னிவன மென்றொரு தலமுண்டு ; அத்தலத்திற் கொப்பாகிய தல மில்லே ; அங்கு ஈசனைப் பூசனை புரிந்தால் சிவத்துரோகம் நீங்கும் ; விரும்பியவற்றைப் பெறலாமென்றார். உடனே பிரமன் அத்தல மடைந்து, ஒரு தடாக முண்டுபண்ணி, அதை வேத மந்திரத்தால் சுத்தி செய்து, மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள தீர்த்தங்களை யெல்லாம் அதில் மந்திர பூர்வமாக வருவித்து, அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, மத்தியிலிருந்த மணலை யெடுத்து வந்து, சிவலிங்கத்திருவுருவம் அமைத்து, மேற்கு முகமாக வைத்து சந்தனம், அகில், பச்சைக்கர்ப்பூரம், குங்கு மப்பூ, கோரோசனை, கஸ்தூரி, அத்தர், புழுகு, சவ்வாது முதலிய வாசனா திரவியங்களைக் குழைத்துச் சாத்தி, விதிப்படி பூசித்துப் பஞ்சாக்கராஞ் செபித்து, தனது இதய கமலத்தில் சிவபராஞ் சோதியைத் தியானித்தனன். சிவபெருமான் அவ்விலிங்கத்து ணின்று பசிய சுடர்க்கொழுந்து போலத் தோன்றி நீ செய்த பூசைக்கு மகிழ்ந்தோம் ; உன் குற்றத்தைப் பொறுத்தோம் ; உனக்குச் சிருஷ்டித் தொழிலைபுங் கொடுத்தோம் என்றாள் செய்தார். பிரமன் பரமனைப் பலவிதமாகத் தோத்திராஞ் செய்து, பஞ்சாக்கராஞ் செபித்து, ஆலயமமைக்கக் கருதி விசுவகம்மியனை வரவழைத் தான். அவன் பிரம்மாவின் குறிப்புப்படி விமானங்கள், மண்டபங்கள், ஐந்து மதில்கள், கோபுரங்கள், விநாயகர், சோயாஸ்கந்தர், தக்ஷிணமூர்த்தி, தேவியார், சண்முகர், நந்திதேவர், பைரவர், வீரபத்திரர், சந்திர சூரியர், திக்குப்பாலகர், உதஸவர்கள், மஹாரதம், துஜத்தம்பம், நந்தன வனம், சோலை, சாலை, அந்தணர்வீதி, அரசர்வீதி, வணிகர்வீதி, வேளாளர் வீதி, கம்மி யர்வீதி, ஏவல்கேட்போர்வீதி, விலைமாதர்வீதி, அன்ன சத்திரம், தருமசத்திரம், யாகசாலை, பண்டசாலை, முதலியன அமைத் தான். பிரமன் அம்மூர்த்திகளை அவ்வத் தானங்களில் பிரதிஷ்டை

செய்து ; ஆயிரத்தெட்டுப்பேர் வேதோத்தமர்களை நடுவீதியில் குடிவைத்து அவர்களுடைய ஜீவனத்திற்கு வேண்டிய கிராமங்கள் கொடுத்து, பத்துப்பேர் பூசகரை சிவசந்நிதானத்திற் கெதிரில் குடிவைத்தனன். விசுவகம்மியன் கோவிலுக்குத் தெற்கே தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் முண்டுபண்ணி அதின் கரையில் தன் பெயரால் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்துபூசித்து, பிரமதேவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடஞ் சென்றான். பிரமன் மாசிமாசம் அசுவனி நட்சத்திரத்தில் இடபக் கொடியேற்றி, மகாரதம் முதலிய திருவிழா வெல்லாம் நடத்தி, பத்தாநாள் மக நட்சத்திரத்தில் (பிரம) தீர்த்தோத்ஸவஞ்செய்து, பூசைக்காக ஹற்றெட்டு நகரங்கொடுத்து, சந்நிதியில் நின்று யாரேனும் எனது தீர்த்தத்தில் மூழ்கி தம்மைத் தரிசித்தால் முத்தி யடையவும், தாம் சுடர்கொழுந்தாய் நின்று அதுக்கிரகஞ் செய்தபடியால் தமக்குக் கொழுந்தீசரென்னுந் திருநாமம் விளங்கவும், தேவியாருக்குத் தேன்மொழியம்மை யென்னுந் திருப்பெயர் விளங்கவும் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து ; விடைபெற்றுக்கொண்டு, கலைமகளோடு அன்ன வாகனத்திலேறி சத்தியலோகம் போனான். இத்தலங்கி ரேதாயுகத்தில் சமீவன மெனவும், திரேதா யுகத்தில் பிரமேச்சுர மெனவும், துவாபர யுகத்தில் இந்திரபுர மெனவும், கலியுகத்தில் ஜிராபதேச்சுர மெனவும் பெயர்பெறும். இத்தலத்தைக் கனவில் ந்னைத்தாலுஞ் சிவலோக மடைவர். இரதோத்ஸவ தினத்தில் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு இரண்டு கலம்பால் அபிஷேகஞ் செய்தால், அவ்விலிங்கம் அர்த்தநாசுவர முகூர்த்தமாய்த் தோன்றும் ; அம்மூர்த்தியைத் தரிசிப்போர் சாயுச்சிய மடைவர் ; அத்திருவுருவைத் தரிசித்தோரைத் தரிசிப்போர் சிவலோகமடைவர். முனிநதியிலும் கிரமதீர்த்தத்திலும் மூழ்கிக் கொழுந்தீசரைத் தரிசிப்போர் ஒரு பிரமகற்பஞ் சிவலோகத்தி லிருப்பர். இருபத்தைந்து இருபத்தாறு பேதமாகச் சொல்லப்படும் பஞ்சாக்கரத்தை இத்தலத்தில் ஒருருச் செபித்தால் ஐம்பது கோடி யுருச் செபித்த பலனுண்டாம். பஞ்சாக்கரத்தை இங்கு ஒரு தரஞ் செபித்தால் கங்கா நதிக்கரை, பதரிகாச்சிரமம், குருகேசத்திரம் முதலிய தலங்களில் நான்கு வேதங்களையும் ஒவ்வொரு வருஷம் ஒதிய பலனும் ;

அசுவமேதஞ் செய்த பலனும் ; துலா புருடதானஞ் செய்த பலனும் ; கங்கா தீர்த்தமாடிய பலனுமுண்டாம். முனிநதியிலும் பிரமதீர்த்தத் திலும் பசுவின் சாணத்தைப் பூசிக்கொண்டு, அறுகினால் தீர்த்தத்தை யெடுத்து சிரசில் புரோகூதித்துக்கொண்டு மூழ்கி, கொழுந்தீசரைத் தரிசித்து, தக்ஷணமூர்த்திமுன் னிருந்து, பஞ்சாக்கரஞ் செயிப்போர் முன் சிவபெருமான் தோன்றி வேண்டியதளிப்பார். பிரம தீர்த்தத் தில் மூழ்கி, கொழுந்தீசர் முன்னிருந்து, பஞ்சாக்கரஞ் செயித்தால் பில்லி, சூனியம், பேய், குட்டம், முயலகன் முதலியன நீங்கும். பிரம்ம தீர்த்தத்தில் மூழ்கி கொழுந்தீசர்முன்—கன்னிகை பஞ்சாக்கரஞ் செயித் தால் நல்ல சுணவனை யடைவன், விதவை பஞ்சாக்கரஞ் செயித்தால் அவன் சுணவன நற்கதி யடைவன், துறவிகள் பஞ்சாக்கரஞ் செயித் தால் மோக்யமடைவர், பலடி பஞ்சாக்கரஞ் செயித்தால் புத்திரப் பேற்றை யடைவன், வறுமை நீங்கிச் செல்வமுண்டாகும். இத் தலப் பெருமைபைச் சொல்ல எவராலும் முடியாதென்று சூதமுனி வர் சொல்லி யருளிஞர். சவுனகமுனிவரொழுந்து சூதமுனிவரை வணங்கி இத்தலத்திற்கு இந்திரபுரமென்று பெயர் வந்த காரணத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமெனலும் சூதமுனிவர் சொல்கின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிப்பு.—மாசிமாசம் அசுவனி நகூத்திரத்தில் இடபக்கொடியேற்றி இரதோத்ஸவ முதலியவற்றை விதிப்படி நடத்தி பத்தா நாள் மகநகூத்திரத்தில் பிரமதீர்த்தோத்ஸவம் நடத்துவது மிங்க விசேடமாம்.

இரதோத்ஸவ தினத்திலே கொழுந்தீசருக்கு (இரண்டு கலம்) பால் முதலிய அபிஷேக திரவியங்களால் விதிப்படி அபிஷேகாதிக்கள் செய்விப்பது உத்தமோத்தமமாம் ; சிவபெருமான் அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தியாய்த் தரிசனங் கொடுப்பார் ; எல்லாப் பேற்றையு மெளிதி லடையலாம்.

நானகாவது இந்திரபுரச் சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

விருத்தி ராகர னெனுமொரு தானவன் விபுதர்
கருத்த னாகிய வாசவன் றனைப்புறங் கண்டு
முருத்து நன்னகை யரம்பைய ருடன்முது பதியி
லருத்தம் யாவையு மழித்தனன் றிசையெலா மடர்த்தான் (1)

இயக்கர் கின்னரர் நாடுகந் தருவர்நா டெவரும்
வியக்குந் திக்குறை விண்ணவர் நாடெலா மேன்மேன்
மயக்கும் பூசலில் வளமெலாங் கவர்ந்தவர் வாழ்வை
யயர்க்க வேதுரந் தநேகநா ளுலகினை யாண்டான் (2)

அந்த னாளர்த மறிவுபோ யினரவ ரறிநூன்
மந்தி ரங்களும் வேதமும் பொய்த்தன வாறோர்
முந்து மொய்ம்பொடு செருத்தொழில் குறைந்தன முழுதுஞ்
சிந்தை நொந்தனர் செய்வதொன் றறிகிலர் திகைத்தார் (3)

வேறு

இந்திரன் முதலா வுள்ள விமையவ ரெவரும் கூடி
வந்தடி வணங்கிப் பூமேல் வரதனை யவய மென்ன
வந்தண னவரை நோக்கி யஞ்சலென் றருளி யுங்கள்
சிந்தனை முழுது நீரே செப்புதிர் தெரிய வென்றான். (4)

விருத்திரா சாரா லுனைம் வெதும்பினோம் பதியை நீங்கி
வருத்துமுட் கானம் புக்கோம் மகத்தொழில் மறந்தோ நீயே
கருத்தினு லெம்மைக் காக்கக் கருதிமுன் போல வெம்மூர்
பொருத்துநீ யலது வேறு புகலிட மில்ல யென்றான். (5)

விரிஞ்சன்வா னவரை நோக்கி விருத்தனைத் ததீசி யென்பா
லருஞ்சம முடிக்க லாகு மாகையாற் றதீசி பாற்போய்
வருஞ்செயல் கூறி யென்பை வாங்கிவச் சிரம தாக்கிப்
பொருஞ்சிலக் கிரியன் னானைப் புரட்டுதிர் போதி ரென்றான். (6)

என்றுரை கூற வாளு ரிறைவனை யிறைஞ்சி வாழ்த்திச்
சென்றனர் ததீசி யென்னுந் திருமுனி தன்பாண் முன்போய்
நின்றன ராசி கூறி நீர்வந்த தென்னோ வென்ன
வென்றிகூர் விருத்த னாலே விளைந்தவா றனைத்துஞ் சொன்னார். (7)

எங்களான் முடிவ தில்லை யினியுன்றன் முதுகி லொன்றாய்த்
தங்கிய வென்பை வாங்கித் தருதியே லேதி யாக்கி
யங்கவன் றன்னை வெல்ல லாகுமென் றுரைப்ப நேர்ந்து
புங்கவ னென்பை வாங்கிப் பொருக்கெனக் கொடுத்தான் மன்னோ. (8)

கொடுப்பவர்க் கில்லை யென்னுங் குணம்வரா துதவும் போதிற்
றடிப்பவ ருரையுங் கொள்ளார் தரணியுண் டான காறும்
வடிப்படாப் புகழே நிற்கு மென்பதே மதிப்ப ராவி
வீடிப்பது முணரார் நல்கும் வேட்கையே பொருளாய்க் கொள்வார். (9)

என்னவே புகழ்ந்தீ வாழ்த்தி யிருடியை விடைகொண் டேகி
மன்னிய சுஞ்சி கையில் வச்சிர மாக வேந்தித்
துன்னுமும் மதவெற் பேறிச் சுர்சுற்றத் தொடர்ந்து தேவர்
மன்னவன் விருத்தன் வாழும் வளம்பதி வளைந்தார் மன்னோ. (10)

ஒற்றர்போ யுரைப்பக் கேட்டே யுருமெனச் செங்கை கொட்டிப்
பொற்றவி சிழிந்து வாளுர் புறத்துனிற் போகா வண்ணஞ்
சுற்றுமி னென்றே நின்ற சுற்றமும் படையு மேவி
வெற்றியந் தடந்தே ரேறி விருத்திரன் வெளியிற் புக்கான் (11)

கண்டன ரிமையோர் வாளுங் கணிச்சியும் வில்லும் வேலும்
கொண்டெதிர் நடந்து தெவ்வர் குழுவெலாங் குலையக் கொன்று
திண்டிறல் விருத்த னோடு செருச்செய்து வெருவக் கண்டே
அண்டர்கோன் களிற்றை யேவி யவுண்ணோ டமர்செய் தானால். (12)

இருவருஞ் சிலையை யேந்தி யெதிரெதிர் வாளி தூவிப்
பொருதலு மவுண னெஞ்சம் புகைந்தொரு வடிவேல் வாங்கி
வெருவாச் சுஞ்சி மீதே விடுத்தலும் விலக்கிப் பின்னும்
பருவமா முகில்போ லம்பாற் பல்பகற் செருச்செய் தாரால். (13)

இனியொரு கணத்தில் வெல்வ னிவனென வெண்ணி வேதன்
மனுவினுந் ததீசி தந்தவச்சிரத் தினுநாம் வென்றி
புனைவதே கரும் மென்று பொருபெருங் குலிசம் வாங்கி
நினைவதன் முன்னே யந்த நிகாசரன் மீது விட்டான். (14)

வச்சிரந் ததீசி யென்பா மதுகையி னுலு நான்கா
மெய்ச்சிர முடையோன் கூறும் வீறுமந் திரத்தி னுலுங்
கைச்சிலை யவுண னுவி கவர்ந்தது கண்டு வாடோர்
மெச்சினர் புதுப்பூ மாரி மேகவா கனன்மேற் பெய்தார். (15)

துந்துமி முழுவ மார்த்த சுருதிநூ லார்த்த வானிற்
சந்திரன் பருதி மற்றைத் தாரகைக் குழாவு மார்த்த
வந்திரன் முதலோர் தத்த மிருக்கைபுக் கமர்ந்தார் பின்னை
வந்தது சுனாசி தன்னை வளைந்தது பிரம கத்தி. (16)

பொருப்புற முலகை யாலே புந்திகொ ள் திருப்ப நோகிகி
விருப்புறு குரவன் கூற மேதினி புகுந்து சாரற்
பருப்பதம் பலவு நீங்கிப் பாரத வருடம் புக்குத்
திருப்பினல் பலவுந் தோய்த்து சிவதலம் வணங்கு நாளில். (17)

நல்லிசை மகதி வீணை நாரதன் விருத்த னுவி
கல்லிய நிருபன் றன்னைக் கண்டிவை வினவி ந்போய்ச்
சொல்லிய சுருதி நாதன் றொழுஞ்சமீ வனத்து மூரன்
முல்லையாம் பவள வாய்த்தேன் மொழிபங்க னிருதான் போற்றி. (18)

பூசனை புரிந்தா னீங்கிப் போங்கொடும் பிரம கத்தி
மாசறு தலத்திற் போதி யென்னலு மகிழ்ந்து வேந்தன்
றேசுள முனிவ ரோடுஞ் சென்றுநன் னதிரீ ராடிப்
பேசிய மனுவி னோடு பிரமதீர்த் தத்து மூழ்கி. (19)

கண்ணினுற் காணப் பாவக் கடற்கரை யேற்று மெங்க
ளண்ணலங் கொழுந்தை வாளுட் டமுதின லபிடே கங்கள்
பண்ணிவின் மலரா மாலை பற்பல சாத்தி ஞானப்
புண்ணிய நெழுத்தோ ரார்த்தம் புகன்றுமுன் பணிந்து தாழ்ந்து. (20)

சிலபக லிவ்வா நெங்கள் செல்வனை யருச்சித் தேத்த
நிலவலர் சடையா னுள்ள நெகிழ்ந்தருள் பூத்துச் சற்றும்
விலகரும் பிரம கத்தி மேகவா கனனை நாளும்
பலபல வருத்தஞ் செய்யும் பரிசெலா மெளிதி னீக்கி. (21)

பங்குநான் காக்கி யொன்றைப் பாரிடை யொன்றை நீரின்
மங்கைய ரிடத்தி லொன்றை மரத்துழி யொன்றை நல்க
வங்கவை யுருவம் வெவ்வே ருயுவர் நுரையும் பூப்புந்
தங்கிய பிசினு மாகத் தரித்தது போகத் தீர்த்தான். (22)

புளகமெய் யரும்பிக் கண்ணீர் பொழிந்துப றிடத மோதி
யுளமிக மகிழ்ந்து பல்கா லுடன்பணிந் தெழுந்து வாழ்த்தி
விளரின மதியம் பூத்த வேணியா யுய்ந்தே னுய்ந்தே
னளவறு துயரங் காட்டு மலகைநோய் தீர்ந்தே னென்றான். (23)

வேறு

வரும்பகலிற் கொணர்ந்தொருதம் விமானம் பொன்னு
மணியுமொன்றாய்க் குயிற்றியது வயங்க மேல்பாற்
பெரும்புயலைத் தொடரிறுவி யதற்கு நாப்பண்
பெயர்தனதா லிலிங்கமொன்று பதிட்டை செய்து
விரும்பியதன் பெயராற்றீர்த் தழுமுண் டாக்கி
விமலனைப்பூ சனைசெய்து மெலிந்தோர்க் கன்பு
தரும்பிரமேச் சரனுடனிந் திரேசன் றன்னைத்
தனதுமனத் தகலாமற் றரித்தான் மன்றோ. (24)

அண்ணல்சின கரத்திலொரு பிரகா ரத்தி
லமுதகும்பம் வைத்ததுவே யமுத கூப
மெண்ணரிய மஹாதீர்த்த மெனவே பேரா
மிம்மையினு மறுமையினு மெவரும் வாழ
நண்ணியபா வங்களெலாந் தீர்க்கும் வேண்டும்
நல்வரங்க டமையளிகளும் நனிநா ளாடும்
புண்ணியதீர்த் தப்பலனு மிதனைக் காணப்
புதுப்புனலின் றுளிதெறிக்கப் பொருந்து மன்றோ. (25)

இவ்வகைபூ சண்புரிந்து முதிர்நோய் தீர்ந்தே
யீசனையே விடைகொடுபோ யிமையோ ரேத்த
மௌவன்முகை யரம்பைமட வார்கள் வாழ்த்த
வாசவன்றன் வளநகர மகிழ்ந்தே புக்கா
னவ்வகையே யீந்தரபுர மென்றி தன்பே
ராகியன்று தொட்டுநடந் தகில மெல்லாஞ்
செவ்விதரு தலங்களினித் தலமே யெங்க
முகம்பரனு முமையுமன்பு செழித்து வாழ்வார். (26)

புரந்தரனிந் திரேசனுக்குப் பொன்றாச் செய்த
புதுச்சிகரந் தனைத்தாரந் தெரிசித் தாலு
மரந்தைதரு பாவமெல்லா மகற்று மெங்க
ளரன்கயிலை யிடத்திருத்து மமுத கூபஞ்
சிரந்தபுனந் நிவலைசற்றே படினுஞ் செய்த
தீமையெலா மகற்றுமொரு துளியுட் சொண்டாந்
பார்தபெருங் குட்டமுதந் பிணிபோம் வந்து
பற்றியபேய்ப் பில்விமுகந் பலவுந் தீரும். (27)

வெறு

ஒங்கிய வமுத கூபத் தொருகுடம் புனலை யம்மை
பாங்குறை கொழுந்துக் கன்பு பரிந்தினி தாட்டி னுளுந்
தாங்கிய பாவ மெல்லாந் தரணிமுன் பணிபோ னீங்கித்
தீங்கிலா வசுவ மேதஞ் செய்யும்பல மொக்கு மொக்கும். (28)

தெளியுமிப் புனலை யேழு தினந்திர வியத்தைக் கூட்டிக்
குளிரவே சிவனுக் காட்டிந் கோளின்வக் கிரமு நீங்கு
நளிகடன் முகத்த மேக னாடெலாம் பெய்யு நெஞ்சி
லெளிவரு துன்ப மெல்லா மிப்புன லாட்டத் தீரும். (29)

வளங்கெழு மாசித் திங்கண் மகத்துநா ணுலாங் காலில்
விளங்குபூ ரணையி லெங்கள் விமலனுங் கொழுந்துக் கன்பாய்க்
களங்கமில் கறுப்பஞ் சாறு கடத்திரு கலஞ்சேர்த் தாட்டி
ஹளங்களி கொளவே காட்டு முமைசிவ னென்றாந் கோலம். (30)

அந்தவிங் கத்திற் றோற்று மருத்தனா ரீசன் நன்னோச்
 சிந்தையன் புடனே காணிற் சிவனுருப் பெறுவீர் திண்ண
 மூந்திய சனன மேழின் முடித்தபுண் னியத்தோர்க் கல்லால்
 'வந்தனை புரியும் பேறு வராதொரு போது மாதோ. (31)

இந்திர புரமென் றோர்கா லிசைத்தன ரேனு மவ்வூர்
 மூந்துறப் பணிவோ மென்று மூன்றடி நடந்தா ரேனும்
 வந்தொரு கணமவ் வூரில் வைகின ரேனுந் தீராச்
 சிந்தனை முழுதுந் தீரு ஞ்சிவபத மடைவர் திண்ணம். (32)

சுதைக்கிண றூறு நீரிற் றொழுஞ்சுவ ணத்தின் மோந்தே
 யிதைப்பிசு மேசனன்றி யிந்திரேச் சுரனுக் கேனும்
 விதிப்படி குளிர வாட்டின் மேகினி வாழ்வு பெற்றே
 யுதற்கினி யொப்பி லாத வானசா யுச்ய ராவார். (33)

திரனுறு மமுத கூப தீர்த்தத்தின் மூழ்கி யாரும்
 வரமருள் பரமன் கோயில் வலம்வரக் கிடைக்கு மாளு
 லரனுறுப் பெறுவர் திண்ண மமரர்கோன் விமானங் கண்டான்
 முரனுறு பிரம கத்தி முதலவாந் தோடந் தீரும். (34)

பன்னிரு சனன மெங்கள் பரமனுக் கடிமை பூண்டு
 துன்னுமைந் தெழுத்தை யோதிச் சுத்தரா யிருப்பார்க் கல்லான்
 மன்னுமிந் நகரந் தன்னில் வாசமே கிடையா திந்த
 நன்னகர் வாசம் பெற்றா னாதனா ரடைவர் திண்ணம் (35)

தாருவின் வேந்தன் செய்த சரிதையிவ் வாறு சூதன்
 பேருரை விரிப்ப நெஞ்சம் பெருமித மெய்தி லீத்தோ
 ராரும் பாகி யெங்கோ னயிராப தேச னாக
 லுருமப் பெயரே யான வுயர்கதை யுரைத்தி யென்றார். (36)

ஒரு காலத்திலே விருத்திராசுர னென்பவன் ஒருவனிருந்தான்.
 அவன் செய்த துன்பத்திற் காற்றாத இந்திராதி தேவர்கள் பிரம தேவ
 ரிடஞ் சென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார்கள். பிரமதேவர்
 நீங்கள் ததீசி முனிவரிட ஞ்சென்று அவருடைய முதுகென்பை

வாங்கி வச்சிராயுதமாக்கி, அவ்வாயுதத்தினால் விருத்திராசரனைக் கொல்லுங்களென, விடை கொடுத்தனுப்பினார். இந்திராதியர் ததீசி முனிவர் ரிடஞ் சென்று வணங்கி, தாங்கள் விருத்திராசரனால் படுத்துன்பத்தையும், அஃது நீங்கும்பொருட்டு பிரமதேவர் சொல்லிய உபாயத்தையுந் தெரிவித்தார்கள். ததீசி முனிவர் சந்தோஷ மடைந்து தனது முதுகென்பைக் கொடுத்தருளினார். இந்திராதியர் அவ்வென்பை வாங்கிக்கொண்டு போய் வச்சிராயுதமாக்கிக்கொண்டு விருத்திராசரனொடு யுத்தஞ் செய்து கடைசியாக இந்திரன் அவ்வச்சிராயுதத்தினால் விருத்திராசரனைக் கொன்றான். பிரமஹத்தி இந்திரனைப் பீடித்துக் கொண்டது. அஃதைப் பிரகஸ்பதி பகவானறிந்து இந்திரனைப் பூலோகத்தில் சிவதல யாத்திரை செய்யும்படி கட்டளையிட்டருளினார். இந்திரன் அவ்வனமே பூலோகஞ் சென்று சிவதலங்களை வணங்கும் நாளிலே நாரதரைக் கண்டான். நாரதர் இந்திரனை நோக்கி நீ சமீவனஞ் சென்று கொழுந்தீசனைப் பூசிப்பையாகில் பிரமஹத்தி நீங்கு மென்றார். இந்திரன் வன்னி வனஞ் சென்று கொழுந்தீசனை விதிப்படி பூசனை புரிந்துகொண்டு சில காலமிருந்தான். இவ்வனமிருக்கு நாளிலே பரமபதி இந்திரனைப் பீடித்திருந்த பிரமஹத்தியை நீக்கி நான்கு பங்காக்கி ஒன்றை மண்ணினிடத்திலும், ஒன்றை நீரினிடத்திலும், ஒன்றை மரத்தினிடத்திலும், ஒன்றை மாதரிடத்திலுங் கொடுத்து ; மண்ணுக்கு உவராயும், நீருக்கு துரையாயும், மரத்துக்குப் பிசினாயும், மங்கையருக்குப் பூப்பாயுங் கழியும்படி திருவருள் செய்தருளினார். இந்திரன் ஆனந்தபரவசமடைந்து, கொழுந்தீசனைப் பல விதமாகத் தோத்திராஞ்செய்து, ஆலயத்தின் மேல்பால் தீர்த்தமொன்றுண்டாக்கி, அதன் வீடகரையில் விமானமொன் றமைத்து, தன் பெயரால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசனை புரிந்தான். கோவிலினுள் ஒரு பிரகாரத்தில் இந்திரன் அமுதகும்பம் வைத்ததானம் அமுதகூப மென்னும் ஒரு தீர்த்தமாயிற்று. அது சகல பாவங்களையும் போக்கும். இந்திரன் சிவபெருமானிடம் விடைபெற்றுத் தேவலோகஞ் சென்றான். அன்றுமுதல் சமீவனத்துக்கு இந்திரபுரமென்னும் பெயருண்டாயிற்று. இந்திரன் பூசித்த விமானத்தைத் தரிசிப்போர் முத்தியடை

வர். அமுதகூப தீர்த்தத்தைக் கண்டாலும், அதை யுட்கொண்டாலும், அத்தீர்த்தந் தேகத்திற் பட்டாலுங் குஷ்டம், பேய், பில்வி முதலியன நீங்கும். அமுதகூப நீரைச் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தால் சுகல பாவங்களும் போம்; அசுவமேதஞ் செய்த பலனுண்டாம். அந் நீரைத் திரவியத்தோடு சேர்த்து, சிவபெருமானுக்கு ஏழு நாளைக்கு அபிஷேகஞ் செய்தால் கிரகதோஷம் நீங்கும். மாசி மாசம் மக நக்சத் திரம் நாலாம் பாதமும் பவரணைத்திதியுங்கூடிய காலத்தில் சிவபெருமானுக்கு இருகலக் கருப்பஞ்சாற்றை அபிஷேகம் செய்தால் அப்பெருமான் அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தியாய்த் தோன்றுவர். அம்மூர்த்தியைத் தரிசிப்போர் சிவசொரூபம் பெறுவர்; இது சத்தியம். இந்திரபுரமென்று சொன்னவர்களும், அவ்வூரைத் தரிசிக்க மூன்றடி சென்றவர்களும், அவ்வூரில் ஒரு விநாடி நேரம் வசித்தவர்களும் சிவலோகமடைவர்; இது நிச்சயம். பன்னிரு சனனம் சிவபெருமானை வழிபட்டவர்கள்தான் இத்தலத்தில் வசிக்கப் பெறுவர். மற்றவர் வசிக்கப் பெறா என்று சூதமுனிவர் சொல்லியருளினார். சவுனகாதியர் அயிராபதேச் சுரமெனப் பெயர் வந்த காரணத்தைச் சொல்லவேண்டு மெனத் துதித்தார்கள். சூதமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிப்பு—மாசிமாசம் மகநக்சத்திரம் நாலாம் பாதமும் பவரணையுங்கூடிய காலத்தில், சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு, இரண்டு கலம் கருப்பஞ்சாறு முதலிய அபிஷேக திரவியங்களால் விதிப்படி அபிஷேகாதிகள் செய்விப்பது மிக்க விசேடமாம்; சிவபெருமான் அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தியாய்த் தரிசனங்கொடுப்பார்; அப்பெருமானைத் தரிசித்து எல்லாப் பேற்றையுமடையலாம்.

ஐந்தாவது ஐராபதேசச் சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தூய செம்பொற் சுதன்மை யெனப்பெய
ராய பேரவை யாங்கட்சு னுசியு
மேய கந்தரு வத்தினர் விண்ணவ
ரேய கின்னரர் யாவருந் தொக்கனர். (1)

அன்ன மன்ன வரம்பைதி லோத்தமை
மன்னு மேனகை மாலை யு ருப்பசி
துன்னு கெற்பைசு கேசி பரிமலை
யென்னு மாத ரெழினட நோக்கினுன். (2)

வீணை கின்னரர் மேயிசை யாழ்கொடு
பூணு மென்முலைப் பூவையர் பாடமின்
னாண மாதர் நடித்தலு மிந்திரன்
காண வின்னமுங் கண்பெற வேண்டினுன். (3)

வான மேனின்னு வந்தய னுரதன்
கான வீணை கரங்கொடு வண்சுதைப்
பான மேரிகர் பாடலிற் பற்பல
நான மேனியர் நாடக நோக்கினுன். (4)

அண்டர் முன்ன ரரம்பை நடித்தலின்
விண்ட சோர்வும் வீடாத மயக்கமுங்
கொண்டு வேற்றுழிக் கொம்பெனச் * சோர்ந்தனள்
கண்டு வாயு கலைகுலைத் தானரோ. (5)

நண்ணி நாடக நோக்கிய நாரதன்
கண்ணன் வைகுந்தங் காணவென் றேகலு

துஞ்சுதல் என்றும் பாடம்.

மெண்ண மின்றி † யிருந்துயில் கொள்பவன்
வண்ணம் யாவையும் வந்துகண் டானரோ, (6)

பந்த மாங்கொடும் பாவமி தாமெனச்
சிற்தை செய்து திருக்கண் புதைத்தான்
முந்து நாம மொழிந்தவ டன்னைநீ
மைந்தர் நாட்டில் வதியென்று கூறினான். (7)

எழுந்து கூறை யெடுத்துத் தேயெதிர்
வீழுந்து போற்றியென் மெய்மயக் கத்தினு
லழுந்தி னேன்முனி வாறுதி நீயெனக்
கொழுந்த டங்கட் கொடியிடை கூறினான். (8)

தோகை செய்த துரோகமி தன்றெனு
மோகை யான்முனி யொண்டொடி தன்னைமின்
பாகன் பூச பலபுரிந் திப்பதிக்
கேகு வாயென் ‡ ரிசைத்தன னேகினான். (9)

ஞால மீது நடந்திது நன்றெனப்
பாலி யின்கரைப் பாடல நாதனை
யால நாட்டத் தரம்பையு மர்ச்சனை
சால வாற்றித் தவம்பண்ணி வைகுநாள். (10)

மாத ரார்தமை வாசவன் வீணையி
னாத மேநிறை நாடகம் பார்ப்புழி
காதன் மேய வரம்பையைக் கண்டில
னேது காரண மென்ன வியம்பினான். (11)

கோர மாமுனி கூறிய சாபமு
நாரி பாலி நதிக்கரை புக்கதுந்
தாரு நாயகன் றுனுணர்ந் தேமனஞ்
சோரு மோகத் துயர்க்கடன் மூழ்கினான். (12)

† இருந்தயர்வுற்றவன் என்றும் பாடம்.

‡ யென்றிசைத்தவனேகினான் என்றும் பாடம்.

காவி நீங்குங் கயுத்தையும் வான்மதி
மேவி நீங்கிய விண்ணையு மொத்தது
தேவர் நாடனுஞ் சித்திர சேனைக்
கூவி மின்னைக் கொணர்கெனக் கூறினான். (13)

இரத மீதி லெழுங்கந் தருவனும்
வரதன் பாடல மாநகர் புக்கந்த
விரத மாதநின் வேந்தன் விளித்தனன்
சரத மென்னவத் தையலுங் கூறுவான். (14)

உள்ள மென்று முவப்ப விடையின்மேல
வள்ளல் வந்து வரந்தந்த பின்னலால்
வெள்ளை வாரண வேந்தன் பதியெதிர்
கொள்ள மீள்கிலென் கூறுதி போவென்றான். (15)

மையல் வாரண வாசவன் முன்னர்ப்போ
யைய மின்றி யவன்முற்றுங் கூறினான்
றுய்ய பாலித் துறைத்தொண்டை நாட்டிடைத்
தையல் பின்னுந் தவம்பொரி தாற்றினான். (16)

நடித்த நாதனை நாடித் தவம்பல
முடித்து மெம்பரன் முன்வரக் காண்கிலான்
வடித்த சொல்லி வனம்புக்கு ரோமச
னடித்த லங்களை யன்புற வாழ்த்தினான். (17)

மாது வானக மாதென நோக்கியே
யேது காரண மெய்தினை யீங்கென
வாதி மாமுனி யன்புடன் கூறலும்
பாத மீது பணிந்திவை செப்பினான். (18)

பாட லேசனைப் பாலிக் கரையுழி
நாடி நான்பல நாட்டவ மாற்றியும்
வாடினோரை வலியவந் தான்பவன்
நேட வந்தருள் செய்திலன் யாதென்றான். (19)

இந்த வல்லிக் கினியித யப்படி
வந்து நாதன் வரந்தரு மாநகர்
சந்த வாவிச் சமீவன மாமெனச்
சிந்தை செய்து திருமுனி கூறுவான். (20)

தரணி தந்த சதுமுகன் போற்றியே
வரம டைந்தது வாசவன் வல்வினைப்
பிரம கத்தி பெயர்ந்த தியாவரும்
பாவ நின்றது பாவாய் சமீவனம். (21)

வாளை யன்ன வரிவிழி யாயவ
ணளை யெய்தினன் னாதனை யர்ச்சனை
வேளை வேளை விளைத்தனை யேலவன்
முனை நல்குந் தரும்பலம் யாவுமே. (22)

என்று மாமுனி யின்னணங் கூறலு
நன்று நன்றென நாரியும் வாழ்த்தியே
சென்று வன்னித் திருவன மெய்தியே
நின்று நோக்கின ணெஞ்சங் குளிர்த்ததால். (23)

காட்டிற் புட்பங் கனிகிழங் காதியாக்
கூட்டித் தண்சுதைக் கூபத்து நீரினா
லாட்டிப் பூசனை யண்ணலுக் குய்த்திசைப்
பாட்டிற் கின்னரம் பாடுறப பாடினான். (24)

அன்ன காலையி லாங்கயி ராவதந்
தன்னை மின்னைத் தலைமிசை வைத்துநீ
பொன்னி நாடு புகுதெனப் போக்கினான்
மன்னு மையலின் மாழ்கிய போகியே. (25)

போந்த வாரணம் பூசனைக் கேற்றவை
யேந்தி யெங்க ளிறைபிர மேசனைக்
காந்தை தன்னைக் கருத்தொரு மித்துமின்
வாய்ந்த வன்பின் வழிபடக் கண்டதே. (26)

வெள்ளை வாரணு மேவிமுன் னின்றெறங்கள்
வள்ள லுன்னை வரீவுரைத் தானெனத்
துள்ளு செவ்வழித் தோகையும் பூசையே
யுள்ள முள்ளி யுரைமறுத் தோதினாள். (27)

எண்ணிற் காண்பரு மெந்தையை யிவ்வயின்
கண்ணிற் கண்டு களித்தபி னல்லது
விண்ணிற் பொன்னகர் மேவுத லில்லெனப்
பண்ணிற் சொல்லி பகட்டுடாடுங் கூறினாள். (28)

அண்ட ரண்டங்கள் காண வரம்பையைச்
கொண்டு போதல் குணமென நாடியே
தொண்ட லங்கொடு சுற்றிப் பிடித்தது
கண்டி லிங்கத்தைக் கைகொடு புல்லினாள். (29)

மீண்டு மும்மத வேழந் தடக்கையாற்
பூண்டு பற்றலும் பொற்கொடி வந்தில
ளாண்டி லிங்க மதனையு மின்னையுங்
கீண்டு கோடல் கிழமையென் றுன்னியே. (30)

முற்றுங் கோபத்து மும்மத வாரணஞ்
சுற்றுங் கல்லித் துதிக்கையிற் சூழ்ந்துடன்
பற்றுங் காலையிற் பண்ணவ னுணையா
லெற்றுங் குன்ற மெனக்கரி வீழ்ந்ததே. (31)

மண்டை யோரிடீம் வான்மருப் போரிடங்
கண்டை யாய கலன்மணி யோரிடம்
பண்டை நல்லுருப் பற்பல பின்னமாய்த்
தொண்டை சோரி சொரியக் கிடந்ததே. (32)

வேழ நொந்தயல் வீழ்தலுங் காழளி
தாழும் வார்குழற் றையலு மையனைச்
சூழ வந்து துதித்துநின் னல்லருள்
வாழ்க வாழ்க வளர்கென வாழ்த்தினாள். (33)

வல்லி யீசன் வளர்திரு மேனியைப்
புல்லி நின்றதும் போதகம் வேரொடுங்
கல்லி வீழ்ந்ததுங் கண்டிந்த வாறெலாஞ்
சொல்லி நாரதன் சொல்லுஞ் சுஞ்சிபால். (34)

ஆங்கு நீசென் றானருள் பெற்றடற்
றுங்க றன்னுடன் றேகையை மீட்டியென்
றேங்கு வாய்மை யுரைத்தலு மெய்விழி
தாங்கும் வேந்தன் சமீவனத் தெய்தினான். (35)

கொண்டல் கண்டியில் கோபுரத் தாடிதான்
பண்டு கண்ட பசம்பொற் சிகரமும்
வண்டு விண்ட மதுமலர்ச் சோலையுங்
கண்டு கண்டு களிப்பெய்தி னானரோ. (36)

தருதி யன்பேனச் சந்நிதி முன்னர்ப்போய்ச்
சுருதி வாழுஞ் சுடர்க்கொழுந் தீசனைக்
நருதி யாயிரங் கண்ணினு நோக்கினான்
பருதி கண்ட பதுமத்தை மானுவான். (37)

கொழுந்து வாழ்திருக் கோயிலை யைந்தெழுத்
தழுந்து நெஞ்சத் தரிவலங் கொண்டபின்
விழுந்து தாழ்ந்துதன் மெய்குளிர்த் தன்புட
னெழுந்து நாத நெதிரின்று வாழ்த்தினான். (38)

போற்றி போற்றிநின் பொன்னவிர் சேவடி
போற்றி போற்றிநின் புண்டரி கப்பதம்
போற்றி போற்றிநின் பூந்திருத் தாளினை
போற்றி போற்றிநின் போதுறழ் பாதமே. (39)

அத்த னேயர னேயருள் வெள்ளமே
பித்த னேயெங்கள் பெய்வளை பாகனே
நித்த னேரிதி யேயன்பர் நேயனே
முத்த னேயென மும்முறை வாழ்த்தினான். (40)

ஆய காலையமுதுமிழ் வெண்பிறை
மேய செஞ்சடை மீதொளி நல்கிட
நேய மாகிய லிங்கத்து ணின்றெங்க
யேன் வெள்விடை மேல்வந்து தோன்றினான். (41)

அன்னை யெங்க ளரனெடு வைகமீன்
றன்னை யன்னவர் தம்மொடு சண்முகன்
பொன்னை யன்ன பொறிமயின் மேல்வர
முன்னை மாமுகன் மூடிகத் தெய்தினான். (42)

உளங்க சிந்துள் ளருகத் தனதுருத்
துளங்க வேந்தன் றொழுதுநின் றேத்தினான்
வளங்கொள் வெம்முலை வல்லியும் வாழ்த்தினான்
விளங்க வேழமு மெய்பெற் றெழுந்ததே. (43)

முழுது மன்புடன் மும்மத வாரணம்
பழுதி லாத படிவக் கொழுந்தினைத்
தொழுது வாழ்த்தித் துதித்தஞ் செழுத்துளத்
தெழுதி யுய்ந்தன மென்றெதிர் நின்றதே. (44)

வெய்ய மாமண்டை வீழ்ந்த விருப்பினால்
வைய முய்ய வருமண்டைத் தீர்த்தமாய்த்
துய்ய வானச் சுர்வந்து தோய்தலு
மைய மின்றி யளித்தது நல்வரம். (45)

முன்பு வேழ முதல்வனைப் போற்றலா
லன்பு மிக்க வயிராப தேச்சுர
மென்ப தோர்பெய ராவெய்தி யப்பதி
யின்பு மாங்கதன் பேர்பெற்ற தாலென. (46)

கோல வாரணங் கோட்டினிற் கல்லலாற்
சீல மார்த்தொரு தீர்த்தமு மானது
ஞால மேன்மை நயந்தகோட் டீரெனச்
சால வேயத் தலமுமபேர் பெற்றதே. (47)

அன்ன வேழத் தணிமணி வீழ்தலான்
மன்னு தெய்வ மணியம் பலமெனப்
பின்ன ரோர்தலம் பேர்பெற்ற தத்தலம்
முன்னி னுலு முடிக்குந் துயரெலாம். (48)

வணங்கு மும்மத வாரணந் தன்னையவ்
வணங்கின் பாக நருளுட னோக்கியே
யுணங்கு நின்றய ரோட்டுதற் கெம்மையே
யிணங்கு பூசை யியற்றுதி யென்றுபின். (49)

தாம மாமணி தான்விழு மவ்விடம்
வாம மேகலை மாதுமை யாளொடு
நாம கிழ்ந்தெந்த நாளு மிருப்பதே
யாம வற்றெம்மை யர்ச்சனை செய்வென்றான். (50)

என்று நாத னிசைத்தலும் வேழமு
நன்று நன்றென நாதனை வாழ்த்தியே
சென்று வெள்ளிச சிகரத்தி லெய்தியே
கொன்றை வேணியன் கூராளுள் பெற்றபின். (51)

வடிவ மாகி வளரிலிங் கந்தனை
முடியின் மேல்வைத்து மும்மத வாரணம்
நெடிய வன்புட னீடக் கொணர்ந்துபின்
படியின் மீது பலர்தொழப் புக்கதே. (52)

அன்பு கூரு மமுதத் தெழுந்தது
முன்பு வேதன் முகுந்தன் சுரர்தொழ
வின்ப நல்கி யிருந்தது வெவ்வினை
வன்பு * தீர்த்தது மாச்சிர லிங்கமே. (53)

அவர வர்க்கென் றமைத்தபொற் கோயிலின்
நிவர வைத்திந்த நீணிலம் வாழுவே

* தீர்த்ததுவாயிந்த லிங்கமே என்றும் பாடம்.

சிவனை நேயந் திகழ்நாக நாதனை
யவனி வாழ்த்தி டியிராப தேசனை. (54)

பெருமை கூரப் பிரதிட்டை செய்துபின்
நிரம தாகிய தெள்ளமு தத்தினு
மருவு லாவிய மந்தாரப் போதினு
மருள்பெ றும்படி யர்ச்சனை செய்ததே. (55)

உலக மும்ய வொருதடந் தொட்டதாங்
கலகி லன்புற் றயிராப தேச்சுரன்
மலர் விடாதுமிழ் வாவியை நோக்கியே
சலமு லாவு சடையைத் துளக்கவும். (56)

நாடு கங்கை நதிப்புனல் வீழ்தலுட
தேடு மன்பிற் சிவகங்கை யென்றுபேர்
நீட நின்றது நீனாக தீர்த்தமாம்
பீடு லாவும் பெருமை படைத்ததே. (57)

அருந்தொ ணாவிடத் தன்ன மருந்தினோர்
விரும்பி மாதரை மெய்க்கற்பு நீக்கினோர்
கரந்து கோயிற் கனகங் கவர்ந்தவர்
பொருந்து தெய்வப் புராணம் பழித்தபேர். (58)

பாவ முற்றவும் பண்ணிய பா தக
ராவீ நீக்கின ரன்னத்து ரோகிகள்
யாவ ரேனுமித் தீர்த்தத்தி லாடினோர்
தேவ ராகச் சிவன்பதஞ் சேர்வரே. (59)

விருச்சி கத்திங்கண் மேவும் பவுரனை
பரித்த நாளிலிப் பைந்தடத் தாடினா
லருத்தி யாங்கங்கைக் காயிரங் காற்சென்று
பெருக்க மூழ்கிய பேற்றையு மொக்குமே. (60)

அரம்பை தன்னுட னாகண்ட லன்மனம்
விரும்பி யிவ்வயின் மேவிக் கருணையே

யரும்பு மெங்க ளயிராப தேசனைப்
பரம்பு மர்ச்சனை பல்பகல் செய்தனர். (61)

துய்ய ராருந் துதிக்குந் திருவிழாச்
செய்ய வெண்ணித் திகழ்தரு மிந்திரன்
வைய மொப்புறு வைகாசித் திங்களிற்
பொய்யு ருத புணர்பூச நாளிலே. (62)

இலங்கு நல்லிட பக்கொடி யேற்றியே
துலங்கு விண்ணிடைத் துந்துயி யார்ப்புற
வலங்கு வீணை யரம்பையர் பாடநன்
னலங்கொ ணுரியர் நாட்டியஞ் செய்தனர். (63)

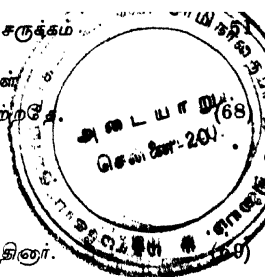
அத்த நாளி லரதனம் பொன்னுடன்
வைத்த தேரின் மதுரவாய்த் தேன்மொழித்
தத்தை தன்னையுஞ் சங்கரன் தன்னையு
மொத்த வீதி யுடன்வலஞ் செய்தனர். (64)

முன்னு மெங்கண் மதுரவாட்த் தேன்மொழி
யன்னை தன்னை யயிராப தேசனைத்
தென்னு லாவு சிவகங்கை நீரினா
லன்ன வாறன் றபிடேகஞ் செய்துபின். (65)

அயனு மாலு மறியாத தாளினை
வியல நின்ற விசாகத் தினத்திலே
புயலை யூரும் புரந்தர னுதியா
யயிலில் வானவர் வாழ்த்தி வணங்கினார். (66)

இந்த வாறினி தீரைந்து நாளினு
மந்த மில்லவ னன்பர் திருவிழா
விந்த மாம்பகை மேன்மே னடத்தியே
யிந்தி ரன்வந் திறைஞ்சின் றேத்தினான். (67)

அன்ன மேன்மை யயிரா பதமெங்கள்
கன்னி பாகன் கழலினை வாழ்த்தியே

முன்னு நந்தன் முனியுத் துரோகங்கள்
பின்னர்ப் போம்மடி பேரின்பம் பெற்றதே.

இத்த லத்தி லிமையவர் தாபதர்
சுத்த யோகிக யேவர் சித்தர்கள்
பத்தி செய்து பயில்கந் தருவர்கள்
மொய்த்து நின்று முதல்வனை வாழ்த்தினார்.

பேரு லாவு பிரதக் கணமிங்கு
மேரு வில்லி விசிட்டமென் றோதினான்
சேரு மைந்து திருமதின் சூழ்ந்தவ
ராரு மெங்க ளரன்பதஞ் சேர்வரே. (70)

பெய்யு மன்பிற் பிரதக் கணமொன்றே
வைய மேழும் வலம்வந்த தொக்குமாற்
றுய்ய மேருவைச் சூழ்ந்தது மொக்குமென்
றைய மின்றி யறைந்தனன் சூதனே. (71)

விண்டு சோதி விளங்குங் கயிலையி
லண்டர் போற்று மமுதலிங் கந்தனைக்
கொண்டு வந்திக் குவலயம் வாழ்வித்த
மண்டு மும்மத வேழத்தை வாழ்த்தினார். (72)

அந்தி வேளை யமுதலிங் கந்தனை
வந்து போற்றுவர் வானவர் யாவரு
மிந்த வேளை யெதுநின் றிறைஞ்சினார்
சிந்தை யன்பிற் சிவலோகங் கிட்டுமே. (73)

என்ன பாவ மியற்றின ராயினு
மன்ன மேன்மை யமுதேசன் றன்னையே
முன்னர் நின்றான் மோனத் திறைஞ்சினோர்
பன்னு மெங்கள் பரனுரு வாவரே. (74)

அம்ப லங்க ளறுபத்து நாலுழி
யும்பர் காண வுயர்ந்தோ னிருத்தமாஞ்

செம்பொ னம்பலஞ் சேர்ந்தினி தாடிய
வெம்பி ரானுக் கிதுமணி யம்பலம். (75)

பொன்னும் வெள்ளியும் பொற்புறு மம்பல
முன்னி நின்று முனிவர்கள் காணவே
மன்னு மெங்கண் மணியம்ப லத்துழி
யன்னை பாக னருநடங் காட்டினான். (76)

வேதம் வல்லவி யாதன் கவுசிக
ஞதி ஞானத் தருண்முனிக் காசிபன்
காதல் கூருங் கௌதமன் ரோமச
னேத நீங்க விலகுபோ தாடனன். (77)

தரணி வாழத் தவங்கூ ரகத்தியன்
விரவ நல்லருண் றேவும் புலத்தியன்
பரவ மேன்மை படைக்குஞ் சனகனே
திரம தாகச் செழிப்புறுங் கார்க்கியன். (78)

கூனற்கு மாரன் றவம்வல்ல மாண்டவன்
சினத்தை நீக்கித் திகழ்வைசம் பாயனன்
கனத்த வேணித் கருணைகூர் கில்லிய
னெனத்த குஞ்சொ லிருடியர் மேயினார். (79)

சித்தர் கின்னரர் தேடுமி யக்கரே
புத்தி கூரும் புகழ்க்கந் தருவரே
யொத்த மேன்மை யுளவித்தி யாதரர்
புத்தி மேவும் படிபல ரெய்தினார். (80)

பருதி யாகிய பன்னிரு வோருடன்
வருணன் பொற்கலை வாகனன் செல்வமே
திரம தாகச் செழிக்குந் தனதனும்
பரவு ருத்திரர் பல்கணத் தோருமே. (81)

மற்று முள்ளவர் வானவர் தாபதர்
சுற்றுட் நின்று துதித்துப் பணிமலர்

முற்று மாக முறைமுறை தூர்ப்பவே
பெற்றறை நல்லுருப் பூதருஞ் சூழ்தர. (82)

நந்தி யோர்புற நான்முக னோர்புறம்
வந்து * நின்றயன் மத்தளந் தாக்கவே
சிந்தை கூருந் திருமாலு மம்மையு
முந்து தாள முறைமுறை பற்றவே. (83)

நயந்து கின்னரர் நாரதன் றும்புரு
வியந்து நல்லிசை வீணையிற் பாடவே
யுயர்ந்த மேன்மை யுளமிது னத்திங்க
ளியைந்த பூரணை யென்னுநன் னாளிலே. (84)

நீடு தொண்டர் நிறைந்தெதிர் போற்றமா
றேடுஞ் சோதி திருநடங் காட்டினான்
டீடு மேவிய பேரின்ப ஞானமே
கூடி னூர்மெய்யிற் கூர்புள கத்தினார். (85)

ஈண்ட வேநட மெய்துமித் திங்களிற்
றுண்ட வேசன் சரணம் பணிவரேற்
பூண்ட பாவங்கள் போய்ச்சிவ லோகத்தில்
வேண்டும் வேண்டும் வியன்பதஞ் சேர்வரே. (86)

கண்டு கண்டு கடவு ணடமெலாம்
புண்ட ரீக னெனவொரு புங்கவன்
மண்டு மன்புடன் மாதவர் யாரையு
முண்ட ரோவென வோருரை கூறினான். (87)

பூதம் யாவும் புணர்த்திய வேதனு
மாதா மார்ப மருவிய மாயனு
மாதி நாளி லடிமுடி தேடிய
சோதி வந்தெந்தத் தொண்டருங் காணவே. (88)

நின்றதிர் மத்தளம் என்றும் பாடம்.

திருத்த குந்திருச் சிற்றம்ப லத்துழி
நிருத்தங் காட்டியு நீங்கரு மன்பினை
லருத்தி கூர்நட மங்கங்கும் போற்றியே
வருத்தந் தீர்ந்து வரம்பெற வெண்ணியே. (89)

சிவன் விரும்பித் திருவருள் கூர்ந்தினி
தெவரு முய்ய விமையவர் வாழ்த்தவே
யவனி மீதி லறுபத்து நாலுழித்
தவம தாகுஞ் சபைக்கே நடித்தனன். (90)

மணியி னம்பலம் வானுற்ச் செய்துபாம்
பணியு மெந்தை யருணடங் காட்டலாற்
பணியும் பேர்தம் பவக்கடன் முற்றவுந்
தணியு மெம்பரன் சாளுபங் கிட்டுமே. (91)

தமது நேயந் தருங்கொழுந் தீசரு
மமுத லிங்க மயிராப தேசரு
மெமது நெஞ்சத் திலங்கிந்தி ரேசரும்
விமல மாகும் விசுவகன் மேசரும். (92)

தரும மாகத் தருமரம் பேசரு
முருவ மேன்மை யுளபஞ்ச மூர்த்தியு
மருவு மிந்த வளநக ரொப்பெனத்
திருவு லாவுமெத் தேயத்து மில்லையே. (93)

இந்த வாறென் றிசைத்தலு மாதவன்
சந்த மாதவர் தம்மொடுங் கூடியே
நந்து மேவு நவதீர்த்தந் தோய்ந்துபி
னந்த மில்லவற் கன்புறப் போற்றியே. (94)

பலனு லாவிய பஞ்சக்கு ரோசமும்
வலம தாய்வந்து வான்கொழுந் தேசனைத்
தலனு றும்படி தாழ்ந்து வணங்கிப்பி
னிலகு மாமணி யம்பலத் தெய்தியே. (95)

சங்க ராதற் பராதையல் வாழ்திருப்
பங்க ராபர மாப்து மப்பிரான்
கங்க ராவெண் கயிலைச் சினகரா
பொங்க ராவணிப் புண்ணிய மூர்த்தியே. (96)

நாத னேமுது நான்மறை போற்றிய
பாத னேதொண்டர் பண்புகண் டன்புசெய்
நீத னேந்தி யேநிறை நாவலன்
ஹாத னேதொடை சூழ்சடை யாமென. (97)

கந்த ரத்தனைக் கற்கியொப் பாய்க்கொருங்
கந்த ரத்தனைக் காப்போனை வெவ்விடக்
கந்த ரத்தனைக் காண்டிபந் தோளிலங்
கந்த ரத்தனைக் காட்டுங் கடவுளை. (98)

தான நாகந் தரத்திரு மேனிமீ
தான நாகச் சருமனை வீறுசந்
தான நாகத் தவர்க டொழத்திருந்
தான நாகச் சவுந்தரன் றன்னையே. (99)

அண்ண றன்னை யயிராப தேசனை
வண்ண மாதர் வந்தெதி ரிவ்வகை
தண்ணு லாவு சதுர்மறை நூலினு
லெண்ணி வாழ்த்தி யிறைஞ்சி யின்புற் றனர். (100)

மெய்த ருந்தவ மேவுஞ் சமீவனம்
பொய்த காதின்னு போற்றிப் புகழ்வரேற்
கைத வங்கள் கடந்து கருணைபெற்
றெய்து வார்க ளிருஞ்சிவ லோகமே. (101)

தும்பி கோட்டிற் றெடுநெடு வாவியை
யும்ப ரேசிவ தீர்த்தமென் றேதினூர்
தம்ப மாமத் தடத்தெவர் மூழ்கினு
மெம்பி ரான்கயி லாயத் திருத்துமே. (102)

கருட வாகனன் காண்பறி யான்முகில்
வருடுங் கோயின் மதிலுக்குத் தென்புறம்
புருட ராகத்திற் பொற்புறு லிங்கமொன்
றருட ரும்படி யாங்கமைத் தாளரோ. (103)

தூய செங்கையிற் றொட்டன டூர்த்தமொன்
றூய லிங்க மரம்பேச னென்னவு
மேய நீரரம் பாதீர்த்த மென்னவு
நேய மாம்பெயர் நின்றது பூவின்மேல் (104)

போற்றி னுள்சிவ பூசைபன் னுண்மகிழ்ந்
தாற்றி னுள்பெரி தைந்தெழுத் துண்மையைத்
தேற்றி னுடவஞ் செய்தாள் சிலபகன்
மாற்றி லாவரம் வள்ளலு நல்கினான். (105)

கொற்ற மேலாயி ராவதங் கோடிமாப்
பெற்ற மொய்ம்பினைப் பெற்றதுபெற்றியாற்
சுற்றி நின்ற துரோகமு நீத்தது
முற்ற ரம்பை முனிசாபந் தீர்ந்ததே. (106)

வசையில் கார்த்திகை மாதத்து ரோணியில்
விசைய மாமந்தி வேளையி னெஞ்சிலன்
பிசைய வேயரம் பேசனைப் போற்றினா
லசுவ மேதமோ ராயிர மொக்குமே. (107)

சேய்க ளுஞ்சிவ தீர்த்தத்துக் கார்த்திகை
யாய திங்களி லாதித்த வாரநாட்
டோய வேமெய்யிற் றோன்றும் பிணிகள் 'போம்
தீய பாவமுந் தேய்ந்தறுந் திண்ணமே. (108)

புவன மூய்ய வருமிப் புரத்திடைச்
சிவனை யையனைத் தெய்வக் கொழுந்தினைப்
பவன மன்னப் பகரு மரம்பையுங்
கவினும் வேந்தனுங் கைதொழு தேத்தியே. (109)

நின்று நின்று நினைந்திந்த லூர்வர
வென்று கிட்டு மெனவிடை பெற்றுயர்
வென்றி வாரண மேற்கொண்டு பொன்னகர்
சென்றி டத்திருப் பூமழை சிந்தினார். (110)

மலரும் புட்ப மழைபல பெய்தலால்
நலரும் புட்ப நகரியென் றேபெயர்
பலக ணத்தவர் பாராட்டப பெற்றதாங்
கொலரும் பாவ முரைக்கினும் போக்குமே (111)

ஆதி யாங்கணப் பாதியப் பாதியிற்
பாதி தானிப் பதியிடை வைகினான்
மாது பாகன் வளர்சிவ லோகமே
யேது வாக விருப்பரெந் நானுமே. (112)

பிரம தீர்த்தம பெருஞ்சிவ தீர்த்தமே
விரவு மிந்திர தீர்த்தம் விபுதரே
பரவு வெணசுதைக் கூபம் பலபலஞ்
சரத மாகத் தருஞ்சிவ கங்கையே. (113)

† திகழ்ந்த மண்டையின் தீர்த்தம்பொற் செங்கையா
லகழ்ந்த வல்லி யரம்பைதன் தீர்த்தநா
மகிழ்ந்து வாழ்த்த வருஞ்சத்த தீர்த்தமும்
புகழ்ந்து கூறமெய்ப பொற்பதங் கூடுமே. (114)

சத்த தீர்த்தமு ழிழ்கித் தடம்புனல்
வைத்த செஞ்சடை வானவன் றுளிரிண்ப

* சென்று புக்கனர் தேவ ரெதிர்கொள என்றும் பாடம்.

† திகழ்ந்த நாகத்தின் தீர்த்த மகத்திய
ரகழ்ந் தழைத்த நதிமுதற் தீர்த்தங்கண்
மகிழ்ந்து வாழ்த்த வருஞ்சத்த தீர்த்தமும்
புகழ்ந்து கூறமெய்ப பொற்பதங் கிட்டுமே. என்றும் பாடம்.

பத்த ராகிப் பணிந்த நரேற்சிவ
முத்த ராகுவர் மும்முறை யாணையே. (115)

நிரரி னேந்திந்திர சேனனென் பானவன்
பிரம ராக்கது போகும் பலபல
வரம ளித்ததிவ் வான்பதி மற்றிந்தப்
புரரி னேக்கினும் போஞ்செய்த பாதகம் (116)

பில்லி சூனியம் பேய்பிரே தஞ்சமர்
வல்லபூதம் வலநோய் முயலக
னல்ல தாங்குட்ட மாதிப் பிணியெலாஞ்
செல்லு மேசத்த தீர்த்தத்தை நோக்கினும். (117)

இந்த வாறென் றிசைத்தலுஞ் சூதனை
யந்த ணுள ரனைவரும் போற்றியே
பந்த மாயப்புவக்கட னீந்தினும்
வந்த தாற்பெரு வாழ்வென வாழ்த்தினா. (118)

நஞ்ச மார்ந்து நமைப்புல வோர்களை
யஞ்ச றீர்த்த வரன்றிரு மான்மிய
நெஞ்ச மார நிகழ்த்திய நீயலாற்
றஞ்ச மாரிந்தத் தாபதர் யார்க்குமே. (119)

ஆன தாலின்ன மன்புவைத் திந்திர
சேன நெஞ்சந் தியக்கிய ராக்கதம்
போன காதை புதுலுதி யென்னலு
மூன நீங்க வுரைத்தனன் சூதனே. (120)

ஒருகாலத்திலே இந்திர சபையில் அரம்பை, திலோத்தமை, மேன
கை, உருப்பசி, கெற்பை, சுகேசி, பரிமளை என்னும் மாதர்கள் நடனம்
புரிந்தார்கள். இவர்களுள் அரம்பை களைத்துச் சோர்ந்துவிழுந்தனள்.
வாயுபகவான் அரம்பையின் ஆடையைக் குலைத்தனன். அச்சமயம் அம்
மார்க்கம் வைகுந்தம் போகவந்த நாரதர் அரம்பை ஆடைகுலைந்து
கிடப்பதைக் கண்டு, சிவ சிவவென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு,

நீ பூலோகத்தில் வசிக்கக்கடவை யென்று சாபங்கொடுத்தார். உடனே அரம்பை யெழுந்து வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டு, நாரதருடைய திருவடிகளில் வணங்கி என்னுடைய மதிமயக்கத்தினால் நேர்ந்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். நாரதர் அரம்பையின் குற்றமன்றென்றுணர்ந்து, நீ சில காலம் சிவபெருமானைப் பூசனை புரிந்துகொண்டிருந்து, இவ்வுலகம் வரக்கடவை யென்று பிரதி சாபங்கொடுத்து, வைகுந்த ஞ்சென்றார். அரம்பை பூலோகம் வந்து, பாலீ நதிக்கரையில் விளங்காநின்ற பாடலமாநகரில் பாடலநாதனைப் பூசனை புரிந்து தவம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். இவ்வனமிருக்கு நாளில் இந்திரசபையில் முற்கூறிய மாதர்கள் நடனம் புரிந்தார்கள். இந்திரன் அந்நாடகம் பார்க்குங்கால் அரம்பையைக் காணுமையால் எங்கேயெனக் கேட்டு, நிகழ்ந்தனவுணர்ந்து, கந்தருவருளொருவனாகிய சித்திரசேனைக் கூப்பிட்டு அரம்பையை அழைத்துவா வென்றான். சித்திரசேனைன் பாடலமாநகர் சென்று, அரம்பையைக் கண்டு நினைத்தேவேந்திரன் அழைத்துவரச் சொன்னென்றான். அரம்பை பரமபதியிடப் வாகனத்தின்மீது பார்வதி சமேதராயத் தோன்றி வரந்தந்தாலன்றித் தேவலோகத்திற்கு வரமாட்டேன் போ வென்றாள். சித்திரசேனைன் இந்திரனிடம் போய்த் தெரிவித்தான். அரம்பை பாடலேசனைப் பூசனை புரிந்து பலவிதத் தவங்களை முடித்தும் பரமபதி தோன்றி யருளாமையால், உரோமச முனிவர் வனஞ்சென்று அவருடைய திருவடிகளில் வணங்கினான். உரோமச முனிவர் அரம்பையை ஆசீர்வதித்து நீ இங்கு வந்த காரணம் யாதென்றார். அரம்பை யான் பாலீ நதிக்கரையில் பாடலநாதனைப் பலநாள் பூசனை புரிந்து தவம் பண்ணினேன், அப்பெருமான் வந்து வரத் தந்திலர். யாது காரணமென்றான். உரோமச முனிவர் வன்னிவன மென்றொரு தலமுண்டு, அஃது பிரமன் பூசித்து வரம் பெற்றது. இந்திரன் பிரமஹத்தி தீர்த்தது, நீ அங்கு சென்று கொழந்தீசனைப் பூசிப்பையாகில் அப்பெருமான் வந்து வேண்டுவன கொடுப்பரென்றார். அரம்பை வன்னிவனஞ் சென்று கொழந்தீசனைப் பூசனை புரிந்துகொண்டிருந்தாள். அந்நாளில் இந்திரன் அரம்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு வரும்படி வென்

ளானையை அனுப்பினான். அந்த யானை வன்னிவனம் வந்து அரம்பையைக் கண்டு நினை இந்திரன் அழைத்துவரச் சொன்னான். அரம்பை கைலாசபதி வந்து வரந்தந்தாலன்றித் தேவலோகத்திற்கு வருதலில்லை யென்றாள். அயிராவதம் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போகக் கருதி தும்பிக்கையாற் சுற்றிப் பிடித்தது. அரம்பை பயந்து சிவலிங்கப்பெருமானைக் கட்டிப் பிடித்தாள். யானை பலாத்காரமாயிழுத்தது. அவள் சிவலிங்கப் பெருமானை விடவேயில்லை. அயிராவதம் சிவலிங்கப் பெருமானை அரம்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு போக எண்ணங்கொண்டு தன் கோட்டாற் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கல்லிப் பிடிக்கையில் சிவபெருமானுடைய ஆணையினால் அயிராவதஞ் சின்னபின்னமாகி மண்டையோரிடத்திலும், கொம்போரிடத்திலும் மணியோரிடத்திலுமாகப் பலவிடங்களில் விழுந்து உதிரம் பொழிந்து கொண்டு கிடந்தது. இவற்றைப் பார்த்த நாரதர் இந்திரனிடம் போய்த் தெரிவித்து, சமீவனஞ் சென்று சிவபெருமானருள் பெற்று அயிராவதத்தையும் அரம்பையையு மழைத்துக்கொண்டு வாவென்றார். இந்திரன் சமீவனம் வந்து சிவபெருமானை வணங்கித் தோத்திரம் பண்ணினான். பரமபதி தேவியாரோடு இடப வாகனத்திலும், சண்முகக்கடவுள் வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் மயில் வாகனத்திலும், விநாயகர் மூவுக வாகனத்திலுந் தோன்றினார்கள். இந்திரனும் அரம்பையும் பன்முறை பணிந்தெழுந்து துதித்தார்கள். அயிராவதம் உயிர்பெற்றெழுந்து துதிசெய்தது. அயிராவதத்தின் மண்டை விழுந்தவிடம் ஒரு தீர்த்தமாகி மண்டைத் தீர்த்தமெனப் பெயர் பெற்றும், அயிராவதம் கோட்டாற் கல்லியதால் ஒரு தீர்த்தமுண்டாகி நாகதீர்த்தமெனப் பெயர் பெற்றும் விளங்குகின்றன. அயிராவதம் பரமபதியைப்போற்றியதால் அயிராபதேச்சரமென வொருபெயரும், அயிராவதங் கோட்டாற் கல்லியதால் கோட்டேரென வொரு பெயரும் அத்தலத்திற் குண்டாயின. யானையின் மணிவிழுந்த தானம் மணியம்பல மென்னுமொரு தலமாயிற்று. சிவபெருமான் அயிராவதத்துதப் பார்த்து உன்னுடைய மணிவிழுந்த தானத்தில் நாம் உமையவளோடு எந்தநாளாயிருப்போம், அந்தத் தானத்தில் எம்மைப்

பூசை செய்யென்றார். அயிராவதம் திருக்கயிலை சென்று அமுதலிங்க மென்னும் ஓர் சிவலிங்கங் கொணர்ந்து, மணிவிழுந்த தானத்தில் பிர திட்டை செய்து, பூசித்தது. அயிராவதம் பூசித்ததால் அப்பெருமர னுக்கு அயிராபதேசுவரர், நாகநாதேசுவரர் என்னும் திருநாமங்களுண் டாயின. பின்பு அயிராவதம் ஓர் தடாகத் தோண்டிற்று. அந்நீர் சிவ பெருமான் தன்னுடைய சடையிலிருந்த கங்கையைப் பெய்தார். அஃது அயிராவதத் தோண்டியதால் நாகதீர்த்தமெனவும், சிவபெரு மான் கங்கையைப் பொழிந்ததால் சிவகங்கை யெனவும் பெயர் பெற் றது; அத்தீர்த்தம் புசிக்கத்தகாவிடத்தில் புசித்த பாவம், மாதரைக் கற்பழித்தபாவம், கோயிற்பொருளைக் கொள்ளை யிட்டபாவம், தெய்வப் புராணம் பழித்த பாவம், கொலைசெய்த பாவம், அன்னமிடாதிருந்த பாவம் முதலிய பாவங்களுையெல்லாம் போக்கும். கார்த்திகை மாசம் பவுரணையில் சிவகங்கையில் மூழ்கினால் ஆயிரந்தடவை கங்காநதிக் குப் போய் மூழ்கிய பலனுண்டாம். அரம்பையும் இந்திரனும் அயிராப தேசனை அநேகங்காலம் பூசைசெய்துகொண்டிருந்தனர். இந்திரன் திருவிழாச் செய்யக் கருதி வைகாசி மாசம் புனர்பூச நக்ஷத்திரத்திலே துவஜாரோகணமும், அஸ்த நக்ஷத்திரத்திலே மஹாரதா ரோகணமும், விசாக நக்ஷத்திரத்திலே சிவகங்கை தீர்த்தோத்ஸவமுமாகப் பத்துநாள் பிரமோத்ஸவஞ் செய்து வணங்கினான். அயிராவதஞ் சிவபெருமானை வணங்கித் தான் செய்த துரோகங்கள் நீங்கிப் பேரின்பம் பெற்றது இமையவர், தாபதர், யோகியர், சித்தர், கந்தருவர் முதலியோர்கள் பரம பதியை வணங்கி வாழ்த்தினார்கள். இத்தலத்தை வலம் வந்தால் ஏழுவ கத்தையும், மேருமலையையும் வலம் வந்த பலனுண்டாம். அந்தி வேளையில் தேவர்கள் வந்து அயிராவதங் கயிலையிலிருந்து கொணர்ந்து பூசித்த அமுதலிங்கேசனை வணங்குவா; அவ்வேளையில் அப்பெரு மானை வணங்குவோர் சிவலோகமடைவர்.

ஸ்ரீ சிவபெருமான் திருநடனங் காட்டியருளிய திருவம்பலங்கள் அறுபத்து நான்கு. அவற்றுள் இத்தலத்திலுள்ள (திருக்கீழ்க்கோட்டீர்) மணியம்பலமு மொன்றாம். இவ்வம்பலத்துள் வியாதர், கௌசிகர் காசிபர், கௌதமர், ரோமசர், போதாயனர், அகத்தியர், புலத்தியர்

சனகர், கார்க்கியர், சனற்குமாரர், மாண்டவர், வைசம்பாயனர், கில்லியர் முதலிய மகருஷிகள் தரிசித்துப் பேராணந்தமடையவும் ; சித்தர், கின்னரர், இயக்கர், கந்தருவர், வித்தியாதார முதலியவர்கள் வாழ்த்தி வணங்கவும் ; பண்ணிரு சூரியர், வருணன், வாயு, குபேரன், உருத திரகணங்கள், மற்றுள்ள வானவர், தாபதர் முதலியோர்கள் புஷ்ப மாரி சிந்தவும் ; பூதகணங்கள் சூழ்ந்து நின்று துதிக்கவும் ; நந்தி தேவர் ஒரு புறத்திலும், பிரமதேவர் ஒரு புறத்திலும் நின்று மத்தள மடிக்கவும் ; விஷ்ணும், அம்மையும் முறைமுறை தாளம் போடவும் ; தும்புருநாரதர் யாழ் மீட்டவும் ; ஆனிமாசம் பூரணையில் சபாநாயகர் தாண்டவஞ் செய்தருளினார். அங்கு நின்ற யாவரும் பேரின்பக் கடலில் மூழ்கினார்கள். ஆனிமாசம் பவரணையில் சபாநாயகரைத் தரிசிப்போர் விரும்பிய பேற்றை யடைவர். பரமபதி திருத்தொண்டர்கள் காண, திருச்சிற்றம்பலத்துள் திருநடங் காட்டியும் நீங்காத அன்பினால், ஆங்காங்கு தொண்டர்கள் தரிசித்துயும்பொருட்டு திருவருள்சுரந்து, அறுபத்துநான்கு சபைகளில் நடித்தருளினார். அவற்றுள் இம்மணியம்பலத்தைத் தரிசிப்போர் சாரூப பதமடைவர். கொழுந்தீசுவரர், அயிராபதேசுவரர், இந்திரேசுவரர், விசுவகன்மேசுவரர், அரம்பேசுவரர் இப்பஞ்ச மூர்த்திகளும் விளங்காநின்ற இத்தலத்திற் கொப்பான தலம் எத்தேயத்திலு மில்லையென்று சூதமுனிவர் சொல்லியருளலும்.

சவுனகாதி முனிவர்கள் சூதமுனிவரோடு சமீபவன மடைந்து ஒன்பது தீர்த்தங்களிலும் மூழ்கிப் பரமபதியை வணங்கிப் பஞ்ச சூரோசம் வலம்வந்து கொழுந்தீசுவரப்பெருமானை வணங்கித் துதித்து, மணியம்பலஞ்சென்று சபாநாயகரையும் அயிராபதேசுவரையும் வணங்கிப் பலவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

பின்பு சூதமுனிவர் சவுனகாதியரைப் பார்த்துச் சொல்கின்றார். இச்சமீபவனத்தைத் தரிசிப்போர் சிவலோகமடைவர். அயிராவதம் கோட்டாற் கல்லிய வாவியைத் தேவர்கள் சிவதீர்த்தமென்று கூறினார்கள்; அதனால் அத்தீர்த்தத்துக்குச் சிவதீர்த்தமென்று பெயருண்டாயிற்று ; அகில் மூழ்குவோர் கயிலாயமடைவர். அரம்பை ஆலயத்தின் தெற்கில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கி, அதன் கரையில் புருடராகத்தி

ஞல் சிவலிங்கத் திருவுருவம் அமைத்துப் பூசித்தனர் ; அத்தீர் தம் அரம்பாதீர்த்தம் எனவும், அவ்லிங்கம் அரம்பேசனெனவும் பெயர்பெற்று விளங்குகின்றன. அரம்பை அவ்லிங்கத்தைப் பல நாள் பூசைசெய்து, பஞ்சாக்காஞ்செய்துத் தவம்பண்ணினான் ; அப் பெருமான் அவளுக்கீ வேண்டிய வரமளித்து நாரதர் கொடுத்த சாபத்தை நீக்கியருளினார். அயிராவதம் கொழுந்தீசப் பெருமானைக் கோட்டாற் கல்லித் தும்பிக்கையாற் சுற்றிப் பிடுங்கின துரோகந் தொலைந்தது. கார்த்திகை மாசம் உரோகணி நகூத்திரத்தில் சாயங்கால வேளையில் அரம்பேசனை வணங்கினால் ஆயிரம் அசுவமேதப் பலனுண்டாம். கார்த்திகை மாசம் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் சிவதீர்த்தத்தில் மூழ்கினால் சர்வநோய்களும் சகல பாவங்களும் நீங்கும். இந்திரனும் அரம்பையும் சிவபெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, அயிராவதத்தின்மேல் தேவலோகஞ் சென்றார்கள். இந்திரன் கோட்டோரைவிட்டு நீங்குங்காலத்தில் தேவர்கள் பூமழைபொழிந்தமையால் அத்தலத்திற்குப் புஷ்பநகர் என்று ஒரு பெயருண்டாயிற்று. கால்விநாடிநேரம் இத்தலத்தில் தங்கினாலும், சிவலோகமடைவர். பிரமதீர்த்தம், சிவதீர்த்தம், இந்திரதீர்த்தம், அமுதகூபம், சிவகங்கை, மண்டைத்தீர்த்தம், அரம்பாதீர்த்தம் இச்சத்த தீர்த்தங்களிலும் மூழ்கிச் சிவபெருமானைப் பணிவோர் முத்தியடைவர். இஃது சத்தியம், சத்தியம், முக்காலஞ் சத்தியம். இந்திரசேனனென்னு மரசன் இங்கு வந்து பிரமராக்கது நீங்கப்பெற்றான். இத்தலத்தை நினைப்போரும் முத்தியடைவர். முற்கூறிய சத்த தீர்த்தத்தையும் பார்த்தவுடன் பில்லி, சூனியம், பேய், பிரேதம், பூதம், முயல்கன், குட்டம், முதலிய யாவும் நீங்கும் என்று சூதமுனிவர் சொல்லலுங் சவுனகாதியர் எழுந்துசூதமுனிவரை வணங்கித் துதித்து இந்திரசேனை வருத்திய பிரமராக்கது போன காதையைப் புகலவேண்டுமென சூதமுனிவர் சொல்கின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குறிப்பு.—வைகாசி மாசம் புனர்பூச நக்ஷத்திரத்திலே இடபக் கொடி யேற்றி பத்துநாள் பிரமோத்ஸவம் செய்வது மிக்க விசேட மாம். அவற்றுள் அஸ்த நக்ஷத்திரத்திலே இரதோத்ஸவமும் ; விசாக நக்ஷத்திரத்திலே சிவகங்கா தீர்த்தோத்ஸவமும் நடாத்துவது உத்த மோத்தமமாம்.

ஆரூவது

இந்திரசேனச் சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கோடகக் கலிப்புந் தானக் குஞ்சரத் துவைப்பு மின்னாற்
பாடகத் தருகிற் சூட்டும் பரிபுரச் சிலைப்புந் தெய்வ
நாடகத் தமுத வீணை நாதமு முததி யேய்க்கு
மாடகத் தமைந்த வீதி யடர்ந்தகாம் லீலி நாட்டில். (1)

இரவிதன் குலத்து வந்த விந்திர சேன னென்னு
நரபதி மனுநா னீதி நடத்தியே யுலகை யாண்டோ
னரனுயர் * தோழ னென்ன வலகிலா வெறுக்கை பெற்றோன்
பாவரும் புதல்வர் வெள்ளம் பவுத்திர வெள்ள முள்ளோன் (2)

தனுமுது வேத மெய்மை தணப்பிலா வாயுள் வேதம்
மனுமுறை முழுதும் வல்லோன் வந்தவந் தணர்கட் கெல்லாங்
கணகமுந் துகிலுங் காசங் கரிபரி முதலாந் தானந்
தினமினி தெனவே காம தேனுவொத் துதவுங் கையான். (3)

அறப்பொருள் கவர்ந்து வைய மளிப்பதே யலது மற்று
மறப்பொருள் கவரான் யார்க்கும் வஞ்சமு றினையான் செவ்வேல்
விறற்படை யரசர் நட்பு மிகவும்பெற் றுடையோன் யாண்டுஞ்
சிறப்பொடு வலாரி யைப்போற் றிசையெலாம் புரக்கு நாளில். (4)

வேந்தர்தம் முறைமை யெண்ணி வேட்டைமே லெழுந்து கானிற்
போந்துவெங் கடமை பன்றி புலிபிணை கலையே யாதிந்

* துணைவனென்ன என்றும் பாடம்.

காந்திய மிருக மெல்லாங் கலைத்துயிர் கவாந்து வேனி
னீந்தரும் வெயிலான் மேனி நெகிழ்ந்திளைப் பெய்தி னாலை. (5)

வனமெலாந் திரிந்த தாலும் வான்வெயி லுருப்ப தாலும்
புனனுக்ர் வேட்டை யாலும் புரவிவிட் டிழிந்து வேந்தன்
றனதுள மயங்கி யாங்கோர் தருவின்கீழ்த் துயிலும் போதிற்
சினவிய வரைபோ னெஞ்சந் திடுக்கிடக் கனவிற் கண்டான் (6)

பிடித்ததெண் டாயு தத்தாற் பிரமராக் கதந்தா னென்று
மடித்தவெள் ளெயிற்றுப் பேழ்வாய் வழிபுகை கதுவ முன்வர்
தடித்தது நிருப னஞ்சி யாரை நீயாரை முன்ன
முடித்திடும் பகைய துண்டேன் மொழிகென முனிந்து சொன்னான். (7)

அப்பொழு துரைக்குங் கூளி யவரவர் செய்த பாவ
மெப்படி யெனினும் போகா திருணர கிருத்து நீதா,
ஒைப்பரும் பாவஞ் செய்த துரைக்கக்கேண் மனுநா னாளுஞ்
செப்பிய வகையெட் டெட்டாஞ் செனனத்தோர் நிருப னாகி. (8)

அவனிவர் தாளு நாளி லடல்பெறு மகத நாட்டி
னவமிக விளங்கு செங்கோ னடத்துமோ ரரசன் றன்பால்
† நிவலிய நட்ப தாகி நெடிதழு தருந்தும் போதாந்
தவமுடன் றருமந் தானந் தம்மினு நீங்கா யாகி. (9)

இருவரா யுயிரு மொன்றா யிருந்தனை யந்த நாளின்
மருவரு மகத தேய மன்னவன் சென்ம நன்னாட்
பொருவருஞ் சனிவா ரத்திற் புக்கதத் தோடும் போகத்
தருநிகர் தடக்கை நீராற் றுனமே நல்க வெண்ணி. (10)

சதுமறை யந்த னாளர் தமையழைத் தவர்க்குத் தான
முதவவே முயலுங் காலே யுடனிருந் துதவா வண்ண
மதனை நீ தடுத்தா யாங்கே யறுபத்து நால்வர் தம்மை
யிதமுரை யாது பின்னு மிகழ்ந்துரைத் தனை நீ மன்னே. (11)

† நிவர்பெரு நட்பதாகி என்றும் பாடம்.

ஆயதீ வினையிப் பால்வந் தடைந்ததிவ் வளவு நீடு
தூயநல் வினையாற் காலந் தொலைத்தனை யினிநீ யந்தத்
தீயவெவ் வினையெட் டெட்டாஞ் சென்னமுந் தொடர வெம்மாற்
காயமுங் கறுத்து நொந்து கடும்பவத் தந்தந் தன்னில். (12)

நிரையமுற் றுழல்வை யென்றே நிகழ்த்திக்கண் பொறிகள் சிந்த
வரையெனப் படிவங் காட்டி வளைத்தது மன்னன் ருனு
முரைமறுத் துரையான் மெய்யு முள்ளமு நடுங்கித் துன்பத்
திரையகத் தழுங்கி யாவி திகைத்தெழுந் துரைப்ப தானான். (13)

மந்திரத் துணைவர் தம்மை வம்மினென் றரச னேக்கிச்
சிந்தனைக் கனவும் பேயின் செய்கையு முரைத்து மேனி
நொந்தினைத் துரைவெவ் வேராய் துவறலும் வெருவி யாரும்
புந்தியுட் கலங்கிக் கோவைப் புரத்திடைக் கொண்டு புக்கார். (14)

என்னசெய் திடுவோ மென்றே யெண்ணியிவ் வவனி காக்கத்
தன்னிகர் தானே யாய சந்திர சேன னென்னு
மன்னவன் புதல்வன் றன்னை மணிமுடி சூட்டி யாரு
மன்னவ னேவல் பூண்டே யமைவர வரசு செய்தான். (15)

பெருந்துய ருழக்கச் செய்த பிரமராக் கதுதான் கோவை
யருந்துதல் புரிய வொட்டா தயனிழ லிருக்க வொட்டா
திருந்துயில் கொள்ள வொட்டா தெவரொடும் பேசி யன்பு
பொருந்துதல் செய்ய வொட்டா தலைத்துழிப் புழுங்கி மேனி. (16)

பார்த்திபன் றேவி மார்கள் பதுமநன் முகத்தார் மூத்தே
கோத்தவெண் ணகையார் தெங்கின் குரும்பையங் கொங்கை நல்லார்
நாத்தடு மாறி யுள்ள நடுங்கினர் நகரின் மாக்கள்
காத்தில னிவனே யென்னிற் கனல்புகக் * கடவ தென்றார். (17)

உன்மத்த னாகி நின்ற தந்தையை யுளைந்து நோக்கித்
தன்மத்தா லுலகு காத்தோன் றவறிலை † யெட்டோ டெட்டாஞ்

* கடவமென்றார் என்றும் பாடம்.

† யெட்டுமெட்டாம் என்றும் பாடம்.

சென்மத்துச் செய்த பாவஞ் செய்ததிப் பரிசே யென்றற்
கன்மத்தைக் கடக்குஞ் செய்தி கடவுள் ரிடத்து மில்லை. (18)

என்னவே யிரங்கி முந்தூ விருபிறப் பாளர்க் கெல்லாஞ்
சொன்னமுந் துகிலுங் காசுஞ் சுரபியுந் தான நல்கிப்
பின்னரும் பெயரக் காணுந் பெருகுபல் கிருது செய்தா
னன்னவை தனிலுந் தீர்ந்த தன்றென விடரின் மூழ்கி. (19)

அரசனோ யசுவ மேதத் தகலுமென் றெண்ணி மைந்தன்
குரவரைக் கொணர்மி னென்னக் கோதமன் விசாக சன்மன்
விரவுசங் கிருதி சேந்தன் வேதபா ரகன்வி ளுபன்
திரமுறு வேத கெற்பன் செடாதான் வாம தேவன். (20)

புனைசடை முனிவ ராய புரோகிதர் முதுநூல் வல்லா
ரனைவரும் வருத லோடு மரசன்சென் றவர்தாட் டாழ்ந்து
முனையட னிருபன் செய்தி மொழிதலு மிரங்கித் தீய
வீனையிது தகுமோ வென்னு விளம்புவான் வேத கெற்பன். (21)

தருமமே செய்யும் வேந்தன் றுணுநற் றலமும் வாய்மை
மருவிய கிருது செய்யு மறையவ ரிடமும் வன்னி
துருமமே யரசு வில்வந் துளசிதா மரைகள் வைப்பும்
பொருவிலா வேதந் தெய்வப் புராணமே படிக்கும் பாங்கும். (22)

தேடிய தேயத் துள்ள தீர்த்தமு நதியின் காறுங்
கூடிய பதியும் வார்கோட் டிரலைவாழ் கின்ற கானு
நீடிய சுயம்பு லிங்க நிலவிய வயினு நீறு
சூடிய ருத்தி ராக்கத் தொடையின ருழையு மெல்லாம். (23)

வெவ்வினை நீக்கத் தக்க வியலிட மிவையி னெல்லா
மீவ்வினை நீங்கா தென்றே யிதனைநீக் குதர்க்குக் கேண்மோ
பெளவமே தினியின் மேலாம் பாரத வருடந் தன்னி
லெளவிய நீக்கும் பொன்னி யதனுக்குத் தென்பா லாக. (24)

அகத்திய நதிக்குக் கீழ்பா லமுதத்தி லெழுந்த வன்னி
மிகப்படர் நிழலின் பூமேல் விரிஞ்சனூல் விளங்கி யார்க்கு

மிகத்தினும் பரத்து மின்ப மினிதரு எலிங்க மொன்று
தசப்பெருஞ் சுடர்போல் வைகுந் தலத்துக்குக் கீழ்பா லாக. (25)

அருஞ்சிவ கங்கை யொன்றுண் டதனுக்குக் கீழ்பா லாக
விரிஞ்சுனர் பெயரி னாலே விளங்கிய தீர்த்த மொன்று
தருஞ்சிவ கதியைப் பொல்லாத் தறுகணை யெவையும் போக்கு
மிருஞ்சிலை யாச னோடு மேகுவம் வருதி யென்றான். (26)

முப்பொழு துணரத் தக்க முனிவான் வேத கெற்ப
னிப்பரி சரைப்பக் கேளா விருஞ்செவி குளிர்ந்தெல் லோரு
மப்பக ருனே யெண்ணி யாசனோ டெழுந்திவ் வாறு
செப்பிய நெறியி னோடு சென்றனர் சிவன்கோட் டீரில். (27)

கண்டனர் கொழுந்தின் கோட்டீர் கண்குளிர்ந் தமுதை யள்ளி
யுண்டனர் போல நெஞ்ச முவந்தனர் துயர மெல்லாம்
விண்டனர் வனமே கண்டு வியந்தனர் ஞான மெய்யுட்
கொண்டனர் கொழுந்தின் கோயிற் கோபுரத் தருகு சார்ந்தார். (28)

தாயினு மினியான் வாழுஞ் சந்திதி முன்னர்த் தாழ்ந்து
கோயிலிற் புகவொட் டாதிக் கொடுவினை யென்று வேந்தை
வாயிலி னிறுவி யந்த வரமுனி தீர்த்தந் தன்னி
லேயின புனலைச் செங்கை யிருந்தகுண் டிகையி னெண்டி. (29)

அஞ்செழுத் தோதி நன்னீ ராட்டலு மஞ்சி யாங்கே
மஞ்சினிற் கரிய வெம்பேய் மன்னனை விட்டுப் போக
வெஞ்சினப் புயங்கங் கவ்வி விடுநெடும் பருதி போன்ற
னெஞ்சினிற் களிப்புக் கொண்டா னிருபன்சேய் முனிவ னோடும்.

புண்ணிய பிரம தீர்த்தப் புதுப்புனற் பரிசத் தாலே
பண்ணிய பாவ நீங்கப் பசாசுருத் தொலந்து பொன்னான்
மண்ணிய மணியான் முத்தான் வயங்கிய விமான மேறி
நண்ணிய திமையா நாட்ட நயந்துமே லுலக முற்ற. (31)

அனைவரு நோக்கி நோக்கி யதிசய முற்றார் வேந்தன்
றனையனு முனிவன் ருனுஞ் சத்ததீர்த் தத்து மூழ்கி

நினைவான் சரண தாக நீறுகண் டிகையுஞ் சாத்தி |
வீணசெல வெழுத்தைந் தோதி விண்டொடுங் கோயில் புக்கார். (32)

மோனம தாக நந்தி முன்னின்று பணிந்து முக்கால்
வானள வுலாவுங் கோயில் வலம்வந்து மழைபோற் சிந்துந்
தானமா முகனைப் போற்றிச் சண்முகன் நிருத்தாள் வாழ்த்தி
ஞானநா யகியை யாவு நல்கின கொடியைத் தாயை. (33)

முதல்வியைப் பவள வாய்த்தேன் மொழியைமுன் வணங்கி மாலு
மதுமல ரவனும் போற்ற வருங்கொழுந் தீசன் முன்னின்
மதுமலர்ச் சருதி பாடி யாடியே வணங்கி யன்பி
னிதமுறு சண்ட னீரூ வெவரையுந் தொழுதார் மாதோ. (34)

மூவெழு மாத மாக முதல்வனை நோவு செய்ய
மேவிய கொடிய கூளி விடுத்துநீங் கியதெட் டெட்டா
யாவியை வருத்துஞ் சென்மத் தந்தத்தி னரகில் வீழ்த்தும்
பூவழு மகன்ற தன்பு படைத்துமன் னவனு முய்ந்தான். (35)

இந்திர சேன னென்னு மிகலுடைக் குரிசி ருனுஞ்
சந்திர சேன னென்னுந் தனையனு முனியுந் தீராச்
சிந்தனை தீரச் செல்வன் நிருக்கோவில் வலமாய்ச் சூழ்ந்து
வந்தனை புரிந்து மற்றோர் மாதமங் கிருந்தார் மன்னோ. (36)

மதிபுனை கொழுந்துக் கேற்க வைகாசி விசாகந் தன்னிற்
கதலிமாப் பலாமற் றுள்ள கனிதயிர் நெய்பா றீந்தேன்
பதவிய விசையங் கூட்டிப் பரிந்தபி டேகஞ் செய்து
முதிர்பல சுகந்தஞ் சேர்த்து முழுதுஞ்சந் தனத்தாற் சாத்தி. (37)

பலபல விதங்க ளாய பண்ணியங் கருணை யன்ன
மலகிலா மதூங் கூட்டி யமுதுசெய் வித்திவ் வாறே
நலனுற நாளு நாளு நாதனை வழிபட் டாங்கே
நிலவிய முத்த மாலே நிறையிழை பலவு நல்கி. (38)

கொடிவிடை கவரி யீந்து கோடிபொன் கொடுத்துத் தெய்வப்
படியிசை தனக்குச் செல்லும் பதியுமைந் தளித்துக் கெற்ப

னடிதொழு தெழுந்து செம்பொன் னவனுக்குங் கோடி நல்கி
முடிவிலாப் பசும்பொன் றுன முதுமறை யவர்க்கு நல்கி. (39)

சீக்ரமு மதினூஞ் செம்பொற் றிருப்பணி புதுக்கிப் பூக
மகருமா வருக்கை தாழை யார்ந்தன சோலை செய்து
நகரியின் பாங்க ரெல்லா நந்தன வனமுண் டாக்கி
மகரநீர் போலத் தெய்வ வாவியுந் தூர்வை தொட்டான். (40)

அன்புட னருச்சித் தாங்கே யமர்ந்தபி னருள்பெற் றுய்ந்து
துன்பமு மகற்றி யெங்கள் சுடர்க்கொழுந் தினையும் போற்றி [தித்
முன்புபோய்ப் பவள வாய்த்தேன் மொழியையும் விடைகொண் டேத்
தன்பதி யடைந்தான் வேந்தன் றினையனு முனியுஞ் சூழ. (41)

வந்துதன் பதியிற் பின்னும் வளர்கொழுந் தீசன் றுளே
சுந்தையி லுணர்ந்து செங்கோல் செலுமுறை செலுத்திப் பன்னு
ளந்தமி லுலகை பாண்டே யதன்பின்னுஞ் சிவலோ கத்திற்
சந்தத மிமையோர் வாழ்த்தச் சாளுபம் பெற்று வாழ்ந்தான். (42)

அரசனை நலிய வந்தே யடைந்தராக் கதுதா னுய்ந்து
பரகதி புருந்த தென்றூற் பார்த்திப னலகை நோய்போய்த்
திரமுடன் சிவலோ கத்திற் சேர்ந்ததென் வியப்ப திந்தப்
பிரமதீர்த்தத்தின் மேன்மைப் பெருமையார் பேச வல்லார் (43)

மேதினி வருத்தோன் றீர்த்த மேன்மையை விரித்துச் சொல்வ
தேதினி யொருவன் காயத் தென்பெலா மிலிங்க மாக
வாதிநா ளளித்த தென்றே யமரரு முனிவர் தாமுந்
தீதிலா வரமே வேண்டித் தினமுமே படிவார் திண்ணம். (44)

எத்தனை யுலகிற் றீர்த்த மென்னினு மவைக ளெல்லா
முத்தியே யுதவு மிம்மை முழுப்பல னுதவும் பின்னுஞ்
சத்தியுஞ் சிவலோ கத்திற் சாளுபங் கொடுக்கு மிந்த
வுத்தம தீர்த்த மென்றே யோதினன் சூதன் மாதோ (45)

சவுனகன் வினவ விந்தச் சரிதையா லுய்ந்தோ முய்ந்தோம்
பவமெலாங் கடந்தோ மென்றே பலபல முகமன் கூறி

யெவர்களு மதிக்க வென்பன் றிலிங்கமா யிருந்த காதை
புவனிய லெவரு முய்யப் புகலுதி முனிவ வென்றார். (46)

ஒருகாலத்திலே, காமபீலி நாட்டிலே, சூரிய குலத்தாசனாகிய இந்திரசேனனென்பவ றொருவனிருந்தான். அவ்வரசன் நீதியில் மஹாவையும், செல்வத்தில் குபேரனையும், புத்தியில் பிரகஸ்பதியையும், ஈகையில் காமதேனுவையும் ஒப்பானவன் ; எண்ணிறந்த புத்திர பௌத்திரர்களை யுடையவன். அவன் ஒருநாள் காட்டிற்குப் போய் வேட்டையாடிக் களைத்து ஒரு விருகூத்தினடியிற் படுத்துத் தூங்கினான். அவன் கணவில் ஒரு பிரமராக்கதந் தோன்றி யவனை யடித்தது. அவன் பயந்து நீ யார் உனக்கு என்னிடத்தில் பகையிருந்தால் சொல்லென்றான். பிரமராக்கதம் நீ இதற்கு முன் அறுபத்து நான்காஞ் சனனத்தில் ஒரு அரசனாகி யுலகத்தை யாண்டனை ; அக்காலத்திலே உன்னை மகததேசத்தரசன் சிநேகமாயிருந்தான்; அவனுடைய சென்ம நகூத்திரம் சனிவாரத்தில் வந்தது; அந்தத் தோஷம் நீங்கும்பொருட்டு அவன் வேதோத்தமர்களை வரவழைத்துத் தானங் கொடுத்தான் ; நீ அதைத் தடுத்து அறுபத்து நான்கு விப்பிரோத்தமர்களை இகழ்ந்து பேசினை ; அப்பாவமானது நீ செய்த புண்ணியத்தினால் இதுவரையில் உன்னை வந்தணுகவில்லை ;

இச்சனன முதல் அறுபத்துநான்கு சனனம்வரையில் என்னால் உன்னுடைய சரீரங்கறுத்து, கொடிய துன்பத்தை யனுபவித்து முடிவில் நிரையத்தி லுழல்வையென்று அரசனைப் பிடித்துக்கொண்டது. அவன் திடுக்கிட்டுப் பதைபதைத்தெழுந்து, துன்பசாகரத்தழுந்தி, கணவையும் பேயின் செய்கையையும் மந்திரிகளிடந் தெரிவித்து மூர்ச்சையாகி விழுந்து, பலவிதமாகப் புலம்பினான். மந்திரிகள் முதலிய யாவர்களும் பயந்து கலங்கி, அரசனை யழைத்துக்கொண்டு நகராஞ் சென்று அவனுடைய புத்திரனாகிய சந்திரசேனனுக்கு முடிசூட்டி யரசனாக்கினார்கள். பிரமராக்கதம் இந்திரசேனைப் பேசுவொட்டாமலும், இருக்கவொட்டாமலும், சாப்பிடவொட்டாமலும், தூங்கவொட்டாமலும் தொந்தரவு செய்தது. அதை யவனுடைய தேவிமார்களும்,

நகரிலுள்ள ஜனங்களும் பார்த்து வருத்தமடைந்தார்கள். சந்திரசேனன் தன் தந்தையைப் பிடித்திருக்கும் பிரமராக்கது நீங்கும்பொருட்டு அன்னதானம், சுவர்ணதானம், இரத்தினதானம், கோதானம், பூதானம், வஸ்திரதானம், கன்னிகாதானம் முதலிய தானங்கள் யாகங்கள் செய்தும் அஃது நீங்காமையால் அசுவமேதஞ் செயக்கருதி கோதமன், விசாகசன்மன், சங்கிருதி, சேந்தன், வேதபாரகன், வீரபன், வேதகெற்பன், செடாதரன், வாமதேவன் என்னும் புரோகிதர்களை வரவழைத்து தந்தைபடுந் துன்பங்களைத் தெரிவித்தான். வேதகெற்பன் தருமசீலர்களால் பரிபாலிக்கப்பட்டுச் சிவதலங்கள், யாகாதிகள் வழுவின்றிச் செய்யும் வேதப்பிராமணர்கள் வசிக்குந் தானங்கள், வன்னி கற்பகம் அரசு வில்வம் துளசி தாமரை இவைகள் பொருந்திய தானங்கள், வேதாகமபுராணங்க ளோதுந் தானங்கள், புண்ணியத்தீர்தங்கள், கலைமான் வசிக்கும் வனங்கள், நதிக்கரையிலுள்ள தலங்கள், சுயம்புலிங்கமுள்ள தலங்கள், விபூதி ருத்திராக்கமணிபவர்கள் வசிக்குந் தானங்கள், இவ்விடங்களில் சகல பாவங்களும் நீங்கும் ; அங்கு நின் தந்தையைப்பற்றிய பிரமராக்கது நீங்கா. பாரத வருடத்திலே, காவிரி நதிக்குத் தெற்கிலே, அகத்திய நதிக்குக் கீழ்பால் வன்னிவனமென்றொரு வனமுண்டு அவ்வனத்தில் பிரமதேவனால் பூசிக்கப்பெற்ற கொழுந்தீசர் திருக்கோவிலின் கீழ்பால் சிவகங்கையென்று ஒரு தீர்த்தமுண்டு, அதன் கீழ்பால் பிரமதீர்த்தமென்று ஒரு தீர்த்தமிருக்கிறது, அஃது எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கும் ; நின் றந்தையோடு அங்கு போவோம் வாவென்றார். சந்திரசேனன் தந்தையை யழைத்துக் கொண்டு புரோகிதர்களோடு கோட்டீரை யடைந்து, திருக்கோவிலுக்கு வெளியில் கொழுந்தீசர் சந்நிதானத்தில் இந்திரசேனை நிறுத்தி, பிரமதீர்த்த நீரைக் கையிலிருந்த குண்டிகையில் மொண்டுவந்து, பஞ்சாக்கரமோதி, இந்திரசேனன்மீதிற் பெய்தார்கள். அந்த நீர் பட்டவுடன் இருபத்தொரு மாதமாகத் தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்த, பிரமராக்கது அவனைவிட்டு நீங்கி, கரியபசாசுருத் தொலைந்து, பொன்மயமாகிய விமானத்திலேறிச் சிவலோகஞ் சென்றது. இந்திரசேனன் பாம்புண்டமிழ்ந்த சூரியனைப்போல் பிரகாசித்தான். அங்கு நின்ற யாவர்

களும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். இந்திரசேனன், சந்திரசேனன், வேத
கெற்பன் முதலியோர்கூள் தீர்த்தங்கனெல்லாவற்றிலு மூழ்கி, விபூதி
ருத்திராக்கமணிந்து, பஞ்சாக்கரமொழிந்து, கொழுந்தீசரை வணங்கிக்
கொண்டு ஒருமாதம் அத்தலத்திலிருந்தார்கள். இங்ஙனமிருக்கு நாளில்
வைகாசி மாசம் விசாக நக்ஷத்திரத்தில் பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்
கரை என்பனவோடு வாழை, மா, பலா முதலிய கனிவர்க்கங்கள்
சூட்டி யபிடேகஞ் செய்து ; குங்குமப்பூ, கோரோசனை, கஸ்தூரி, பச்
சைக்கர்ப்பூரம், புழுகு, சவ்வாது, பன்னீர் என்பன நிறைந்த சந்தனக்
குழம்பு சாத்தி ; மோதகம், பிட்டு, அப்பம், வடை, தேன்குழல், அதி
ரகம், இட்டலி முதலிய பணிகார வகைகள் சுத்தான்னம், பருப்புப்
பொங்கல், சர்க்கரைப்பொங்கல், மிளகோதனம், புளியோதனம், தத்தி
யோதனம், கடுகோதனம், எள்ளோதனம், உழுந்தோதனம் முதலிய
அன்னவகைகள் வாழைப்பழம், மாம்பழம், பலாப்பழம், நெய், காய்ச்
சுப்பால், தேங்காய்க்கீறு, சர்க்கரை, கறியமுதுகள், பானகம், பானீ
யம், வெற்றிலைபாக்கு, முகவாசம் என்பவைகள் இவைகள் வைத்து
நிவேதனம் புரிந்து உபசாரஞ்செய்து வணங்கினார்கள். கொழுந்தீச
ருக்கு முத்துமாலைகள், கவரி, கோடிபொன், இடபம், தன்னாட்டில்
ஐந்தூர் இவை கொடுத்து ; வேதகெற்பனுக்குக் கோடி திரவியங்
கொடுத்து ; மற்றப் பிராமணர்களுக்கு அளவற்ற சுவர்ண தானங்
கொடுத்து ; கோபுரங்கள், மதில்கள் முதலியவற்றை புதுக்கி ;
கமுகு, தெங்கு, மா, பலா, அகில் முதலிய விருகூங்கள் நிறை
ந்த சோலைகள் அமைத்து ; வில்வம், பாதிரி, கோங்கு, பன்னி,
கொன்றை, புலிநக்கொன்றை, பொன்னாவிரை, மந்தாரை, சண்
பகம், குரா, குருந்து, மகிழ், புன்னை, சுரபுன்னை, வெட்சி, கடம்பு,
ஆத்தி, செருந்தி, பவளமல்லிகை, வன்னி, பலாசு, மாவிலங்கை
றுண், விளா, (முக) கிளுவை, நெல்லி, நாவல், இலந்தை, பலா,
மா, எலுமிச்சை, நாரத்தை, தமரத்தை, குளஞ்சி, மாதூளை, நொச்சி,
அகில், சந்தனம், அசோகு, வெள்ளெருக்கு, மருது, அலரி என்
பனவாகிய கோட்டுப்பூ வகைகள், மல்லிகை, முல்லை, இருவாக்ஷி,
பிச்சி, வெண்காக்கொன்றை, கருங்காக்கொன்றை, கருமுகை,

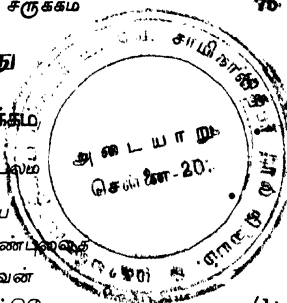
தாளி, வெற்றிலை, குருக்கத்தி என்பனவாகிய கொடிப்பூவகைகள். செந்தாமரை, வெண்டாமரை, செங்கழுநீர், நீலோற்பலம், செவ்வாம்பல், வெள்ளாம்பல் என்பனவாகிய நீர்ப்பூவகைகள். நந்தியாவர்த்தம், குடமல்லிகை, செம்பரத்தை, கொக்கிறகும்ந்தாரை, துளசி, செங்கீரை, பட்டி, நாயுருவி, கருவூத்தை, பொன்னுமத்தை, கத்தரி, தகரை, செவ்வந்தி, தும்பை, வெட்டிவேர், இலாமச்சை, தருப்பை, மருக்கொழுந்து, மருவு, சிவகாந்தை, விஷ்ணுகாந்தி, மாசிப்பச்சை, விபூதிப்பச்சை, பொற்றிலைக் கையாந்தகரை, எள்ளு, பூளை, அறுகு என்பனவாகிய நிலப்பூவகைகள், பலவித வாழைகள், செவ்விளநீர், சந்திரகேளி யிளநீர், சூரியகேளி யிளநீர் இவைகள் நிறைந்த நந்தனவனங்கள் அமைத்து; தீர்த்தங்களை யெல்லாந் தூர்வை யெடுத்து; தேன்மொழி யம்மையையுங் கொழுந்தீசரையும் வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு காமபீலி நகரஞ் சென்றார்கள். இந்திரசேனன் சிலகாலஞ் செங்கோல் செலுத்திச் சந்திரசேனனுக்கு முடிசூட்டிச் சிவலோகஞ் சென்று சாரூபம் பெற்று வாழ்ந்தான். பிரமதீர்த்தத்தின் பெருமையை எவராலுஞ் சொல்லமுடியாது. இத்தீர்த்தத்தில் ஒருவனுடைய என்பு சிவலிங்கமாயிற்று. தேவர்களும் முனிவர்களும் தினம் வந்து மூழ்குவார். உலகத்திலுள்ள தீர்த்தங்கள் முத்தியை மாத் திரங் கொடுக்கும்; பிரமதீர்த்தம் அப்படி யல்ல. இம்மையில் எல்லாப் பேற்றையுமளித்து மறுமையில் சாரூப பதத்தைக் கொடுக்குமென்று சூதபுராணிகர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். சவுனக முனிவரொழ்ந்து சூதமுனிவரை வணங்கி இப்புண்ணிய சரிதையைக் கேட்டுப் புனிதமாயினேம்; என்பு இலிங்க வருவாகிய சரிதையைச் சொல்லவேண்டுமென்றார். சூதமுனிவர் சொல்கின்றார்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏழாவது

சாலிகச்சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

விதிமுறை நெறிபுரி வேத வேதிய
ஹதவிசெய் துயிரொலா முவப்ப நண்டுவை
திதமுறு சாலிக னென்னும் புங்கவன்
பதுமமே நிறைந்ததன் பதியை நீங்கியே.

(1)

நீந்தரு நெடும்புன னெரும தைக்கரைப்
போந்துமெய்த் தவம்பல புரிந்து வைகுநா
ளாய்ந்துதன் றந்தையை யன்னை யைத்தொழு
தேந்திய மூப்பின ரிவரென் றெண்ணியே.

(2)

வேண்டிய நல்கியே விடாது காத்தலும்
பூண்டெழு நல்வினை போகத்தந் தைபோய்
மாண்டனன் மனைவியு மாழ்கி யன்பினற்
காண்டரு பதியொடு கனலிற் போயினான்.

(3)

தனதருந் தந்தையாந் தரும சீலனும்
வினவுதா யென்னுமவ் விரத சீலயுந்
கனலுழிப் புக்கது கண்டு சாலிகன்
மனமனன் மெழுகென வருந்தி னானரோ.

(4)

செய்தில ரருந்தவஞ் சென்று நற்கதி
யெய்திலர் செய்வகை யேதென் றுங்கவ
ருய்திற மென்பினை யுவந்து கங்கையிற்
பெய்தன மெனில்வரும் பேறென் றெண்ணியே.

(5)

என்பினை யொருகுடத் தெடுத்துச் சிட்டர்தா
மன்புட னவன்வனத் தகலுந் காலையின்
முன்புற நாரத முனிவந் தெய்தலும்
தன்பெருந் தவமெனச் சரணம் போற்றினான்.

(6)

அம்முனி நோக்கிநின் றடவி நீந்தியே
யிம்முறை புகுந்தவா நேதென் றோதலுந்
தம்மனை தந்தைவிண் சார்ந்த சேதியும்
விம்மவில் லறமவர் விடுத்த சேதியும். (7)

பரகதி யவர்பெறும் படிக்கின் நென்பினை
வரநதி தனிவிட வந்த செய்தியு
முரனுடைச் சாலிக னுரைப்ப யாழிசை
தாவரு முனிவரன் சாற்று வானரோ. (8)

சானவி முதலவாச் சலதி போய்ப்புகு
மானன் னதிகளுண் டனேகந் தானவர்
வானவர் முனிவார் வகுத்த தீர்த்தமாம்
பானலந் தடங்களே பலவு முண்டரோ. (9)

சிலதலந் தம்முழிச் சென்மித் தார்க்கெலா
நலனுடைப் பாக்கிய நல்குஞ் சிற்சில
தலனுயிர் விடுப்பரேற் றவாத விற்பமாம்
பலபல பரகதி பரிந்து நல்குமால். (10)

தேறிய தீர்த்தத்துத் தெரிச னத்தினும்
வேறுயர் பரகதி விளைக்குஞ் சிஃறல
மாறிலா விவ்வகை வகுத்து மாமறை
கூறிய தலமொரு கோடி யுண்டரோ. (11)

எங்கணு முளதல மெவையுந் தீர்த்தமு
மங்கையி னெல்லிபோ லறிவம் யாவையு
முங்குமுக் காலமு முணர்ந்து கொள்வம்யாம்
பங்கமி லொருமொழி பகரக் கேட்டியால். (12)

காவிரி நதிக்குத்தென் கரையின் முத்தமிழ்
நாவலன் றிருமுனி நதிக்குக் கீழ்புறம்
பூவிரி சோலைசூழ் புட்ப நன்னக
ராவதோர் தலமெவர்க் கறியொ ணுததால். (13)

தலத்தினுற் றீர்த்தத்தாற் றருமலிங் கத்தி
னலத்தினுற் புவிதரு நளினன் பூசைசெய்
வலத்தினுல் வேண்டிய வாடெ லாந்தரும்
பலத்தினு லில்லையிப் பதிக்கொப் பாகவே. (14)

பண்ணிய தவமெலாம் பலிக்கும் பான்மையாற்
கண்ணுத லுமையொடு களிக்குந் தன்மையா
லெண்ணிய விகபா மிரண்டு நல்கலா
லண்ணற் றன் காசியி னதிக மென்பரால். (15)

நகமயி ரென்புவா னதிறன் னீருழிப்
புகுமெனிற் றீவினை போக்கி நற்பிறப்
பிகலறப் பெற்றுவந் தீச னன்னகர்
மகிழ்வுடன் வைகியே வரைப்பிற் றுஞ்சியே. (16)

எய்துவர் கயிலையி லென்று மெம்பிரான்
* மெய்திகழ் சமீவன விரிஞ்சன் றீர்த்தத்திற்
பெய்தன ரொனிலந்தப் பிறப்பி லேதொல்லைக்
கைதவ நீங்கியே கயிலை வாழ்வரே. (17)

இத்தலப் பெருமையை யீசன் வெள்வனை
யத்தனம் புயனிவ ரறிவர் யாமத
னுத்தம மறிந்துநெஞ் சுவந்து நாடொறும்
பத்தியி லடைந்துடன் பணிந்து மீள்வமால். (18)

புதுமையொன் றின்னமும் புகலக் கேளொரு
முதியனென் பதனையே முகந்து வெம்பருந்
திதனுழி யிடுதலு மேழு நான்கெனும்
விதமுறு நாகினை விடுத்து நீங்கியே. (19)

வேதியன் மணியொளிர் விமானத் தேறியே
நாதன் வெண்கயிலையை நண்ண நாநனு

* எய்திய என்றும் பாடம்.

மாதிய கணங்களுக் கதிக நல்கினு
னீதுநாங் கயிலையி லிருந்து நோக்கினோம். (20)

கொண்டுபோய் நீயுநின் குரவ ரென்பினைத்
தெண்டிரை யெறியயன் றீர்த்தத் துள்ளிடிந்
பண்டுசெய் கொடுவினை பலவு நீங்கியே
யண்டர்கோன் கயிலையி லமர்ந்து வாழ்வரே. (21)

இன்னவை பொய்மையே யென்னிற் றன்சிரம்
பின்னநூ ருமெனப் பேசி ஈசனா
மன்னவ னறியவே யாணை யாணையென்
றுன்னிநா ரதனிலை யுரைத்துப் போயினான். (22)

கூறிய வாய்மையாற் குளிர்ந்து சாலிக
ஹூறிய வுவுகைய னுள்ள நன்றெனத்
தேறியே சமீடனஞ் சென்று செண்பக
நாறிய சோலையு நகரு நோக்கினான். (23)

வள்ளறன் கோயிலை வணங்கி வாழ்த்திப்போய்க்
கள்ளவிழ் பொகுட்டுமேற் கமலன் றீர்த்தநீர்
கொள்ளவே யருகொரு குழிதொட் டென்பினைத்
தள்ளருங் குடத்தொடத் தலத்து வைத்தலும். (24)

அத்தனை யென்புமவ் வளவை யத்தனை
புத்தம லிங்கமா யுருக்கொண் டெய்தின
வித்தனை யதிசய மெங்கு மில்லெனும்
பத்தியி னுளங்களிப் படைந்துக் கூறுவான். (25)

முன்புவந் திவைசொலு முனிவன் வாய்மையோ
தன்புகழ் நிறுத்திய தலத்தின் மேன்மையோ
துன்புறு மயன்கார் தோண்டிந் தூய்மையோ
† என்பொருங் கிலிங்கமா யிருந்த பெற்றியே. (26)

ஒருத்தனை யெதிர்புகுந் துரைக்கப் பண்ணுந்தங்
கருத்தினி லாவதுகாட்டு நெஞ்சினைத்
திருத்தியே திருப்பினுந் திருப்புஞ் சிந்தியா
வருத்தினும் வருத்துந்தன் மகிமையென் சொல்கேன். (27)

என்னவே கும்பத்தை யெம்பி ரான்பத
முன்னியே குழியிடை மூடிமே லினோர்
மன்னிய வரசினை வைத்துத் தந்தைதாய்க்
கந்நிலை செய்கட னனைத்து மாற்றினான். (28)

இருமுது குரவரு மெம்பி ரான்றிரு
வருளினால் விமானமீ தடைந்து நல்லொளி
தருபெருங் கயிலையைச் சார்ந்து திவ்விய
வருவின்சா ரூபம்பெற் றுய்ந்து வாழ்ந்தனர். (29)

சாலிக னப்பதி தனிலி ருந்துடன்
சேலெதி ரெதிர்பொருந் தீர்த்த மொன்பதுங்
காலையின் மூழ்கிநங் கடவுண் மேவுநல்
லாலயம் வலம்புரிந் தருளிற் போற்றினான். (30)

வேறு

கோண வெண்பிறைச் சடையனைச் செழுஞ்சுடர்க் கொழுந்தைத்
தாணு வைப்பங்கிற் பவளவாய்த் தேன்மொழித் தாயைக்
காணு நீலமார் கண்டனைக் கந்தனைக் களிற்றைப்
பூணு மன்பொடி பணிந்தன நெழுத்தைந்தும் புகன்று. (31)

இந்த வாறனே கம்பக லருச்சனை யியற்றி
முந்து மன்புடன் முடிக்கரும் பலமெலா முடித்துச்
சிந்தை யொன்றவே தரிசன வேதியாஞ் சிவன்பா
லந்த மாம்பதம் புகுந்துசா யுச்சிய மடைந்தான். (32)

அன்ன தாலிந்தச் சமீவனத் துக்கினை யாமென்
றுன்ன வேயொரு தலமிலை யுபநிட மறைநூற்

பன்னு புங்கவன் தீர்த்தத்துக் கிணையெனப் பகரப்
பின்னர் வேறொரு தீர்த்தமும் கண்டிலம் பெரிதும். (33)

இரவி நான்மதி கதிருட னெழுந்துமேன் மேலும்
விரவு நாள்சிவ ராத்திரி கேதார விரதம்
பரவி யொன்றின் நனுட்டித்தா ரெனினுமிப் பதிதா
னுரவி லொவ்வொன்றோர் கோடிநாட் செய்தபே றுதவும். (34)

திலமு நீருமாத் தருப்பித்துத் தாய்தந்தை தினத்திற்
குலவ வேதியர்முதலி னோர்க் கன்னமே கொடுத்தா
லலகில் வெந்நர கழுந்தினும் பிதிர்க்களங் ககன்று
புலவர் வாழ்த்தவே சிவபதத் துறைவரெப் பொழுதும். (35)

இந்த நற்புரத் திடபமே பொறித்தினி தாகச்
சிந்தை செய்துடன் விடுப்பரேற் * பிதிர்தான் திகழ்ந்து
வந்த மெய்மயி ரொன்றினுக் கொவ்வொரு வருட
மந்த மில்லவன் புரத்திடை வாழ்வுபெற் றமர்வார். (36)

வேறு வேறொரு தலத்துழி முடிந்தவர் மெய்யி
லூறு மென்பெலா மிலிங்கமா மெனிலந்த லூரி
லீறி லின்பமுற் றிருந்துபின் முடிந்தவ ரெய்தும்
பேறு மின்பமும் பேசவே யரிதினிப் பெரிதும். (37)

முன்பு நான்மறை வியாதனார் மெழிந்தவா றிவையென்
றென்பி லிங்கமா மான்மியஞ் சூதனங் கிசைப்பத்
தன்பெருந் தவ மிவையெனச் சவுனக முளிவ
னன்பு கூரவே கேட்பதொன் றுண்டென வமைந்தான். (38)

ஒருவ னென்பினைப் பருந்துகொண் டித்தலத் துய்ப்பத்
தரும மேவியே கயிலைவெற் பெய்திய சரிதை
வெருவு சாலிகன் நனக்கு † முன் னூரதன் விளம்பும்
பருவம் யாவையும் பகரெனச் சூதன்றான் பகர்வான். (39)

* பிதிர்க்கடாந் திகழ்ந்து என்றும் பாடம்.

† நாரதன் முனம் விளம்பும் என்றும் பாடம்.

சாலிகனென்னும் வேதியன் நருமதையாற்றங்கரையில் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தான். அவனுடைய தந்தை வயோதிகத்தினாலிறந்தான். தாயுந் தன் புருஷனோடு அக்கினிப் பிரவேசமாயினான். சாலிகன் தன்னுடைய அன்னை தந்தைபர் அரிதாகிய தவஞ் செய்யா மையால் கற்கதி யடையார்களைனக் கருதி, அவர்களுடைய எண்புகளை யெடுத்து ஒரு குடத்துள் வைத்து, கங்கையிற் போடக் கொண்டு போருங்காலத்தில் எதிரே நாரதமுனிவர் வந்தார். அவன் அம்முனி வரை வணங்கினான். நாரதர் சாலிகனைப் பார்த்து நீ தவஞ்செய்வதை விட்டுவந்த காரணம் யாதென்றார். சாலிகன் தாய் தந்தையர் விண்ணுலகடைந்தமையால் அவர்களுடைய எண்புகளைக் கங்கையி லிடக் கொண்டுவிந்தேனென்றான். நாரதர் உலகத்தில் சமுத்திரத்தில் சங்கமமாகும் நதிகள் அநேகமுண்டு ; தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் உண்டாக்கிய தடாகங்கள் கணக்கில்லை. சில தலங்கள் பிறந்தோர்க்குப் பெருஞ்செல்வமளிக்கும்; சில தலங்கள் இறந்தோர்க்கு இன்பமளிக்கும்; சில தலங்கள் தீர்த்த தரிசனத்தால் முக்தியளிக்கும். இவ்வகை வேதாக மங்கள் வகுத்துக்கூறற் தலங்கள் ஒருகோடியுண்டு. உலகிலுள்ள தலங்கள், தீர்த்தங்கள் யாவும்றிவம். இறங்காலம், நிகழ்காலம், எதிர் காலமென்னு முக்காலங்களு முணர்வம். பாம் சொல்வதைக் கேள். காவிரிநதிக்குத் தென்கரையில், அகத்திய நதிக்குக் கீழ்ப்பக்கம், புஷ்ப நகராகிய வன்னி வனத்தலமிருக்கின்றது. அதற்கொப்பான தலம் வேறில்லை. வேண்டிய வரமளிக்கும். காசியைப்பார்க்கிலும் பெருமை பொருந்தியது. நகம், மயிர், என்பு இவற்றைக் கங்கையிலிட்டால் இறந்தவர் உயர்வாகிய சென்மத்தைப்பெற்று, திவ்வியக்ஷேத்திர வாசஞ்செய்து, சிவபெருமானை வழிபட்டுக் கயிலையடைவர் ; சமீபனக்ஷேத்திரத்திலே, பிரமதீர்த்தத்திலிட்டால் அந்தப் பிறப்பிலேயே சகல பாவங்களும் நீங்கிக் கயிலாயமடைவர். இன்னொரு அதிசயமு முண்டு. அதனையுங்கேள்-ஒரு விருத்த வேதியனுடைய என்னைப் பருந்து எடுத்துவந்து, பிரமதீர்த்தத்திலிட்டது ; அவ்வேதியன் இரு பத்தெட்டுக்கோடி நாகங்களும் நீங்கி, விமானத்திலேறிக் கயிலாயஞ் சென்று, சிவகணங்களுக்கு மேலாகிய பதம் பெற்றான். இதை யாம்.

கயிலாயத்திலிருந்து பார்த்தோம். உன்னுடைய அன்னைதந்தைய ரென்னைப் பிரமதீர்த்தத்திலிட்டால் அவர்கள்செய்த பாவங்கள் பல வும் நீங்கி விமானத்திலேறிக் கயிலாயமடைவர். இப்போது யாம் சொன்னவை பொய்யென்றால் சிரம் நூறுதுண்டாகும் இது சிவனரிய சத்தியம், சத்தியமென்று சொல்லிப்போயினார். சாலிகன் என்புக் குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சமீவனஞ் சென்று, திருக்கோயிலே வணங்கி, பிரமதீர்த்தத்தையடைந்து, அதன் நீர் கொள்ளும்படி, அரு கில் ஒருகுழி தோண்டி, அதில் என்புக்குடத்தை வைத்தான்; அவ் வென்பு அத்தீர்த்தநீர் பட்டவுடன் இலிங்கவருவாயின; சாலிகன் அதிசயமுற்று, அக்குழியை மூடி, அதன்மேல் ஓர் அரசவிருகூத்தை வைத்து, தந்தைதாய்க்கு அங்கு செய்யவேண்டிய கருமங்களைச் செய்தான். அவனுடைய அன்னைதந்தையர் சிவபெருமானுடைய திரு வருளிானலே, விமானத்திலேறி, திருக்கயிலைசென்று, சாரூபம் பெற்று வாழ்ந்தனர். சாலிகன் தினந்தோறும் காலையில் ஒன்பது தீர்த்தங்களி லும் மூழ்கி, சிவபெருமானே வணங்கி, அருச்சினை செய்துகொண்டு அநேககாலமிருந்து, சாயுச்சியபத மடைந்தான். இவ்வுலகில் சமீவனத் துக்கிணையாகிய தலமும் பிரமதீர்த்தத்துக் கிணையாகிய தீர்த்தமு மில்லை. அத்தலத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை விரதம், அமாவாசிவிரதம், சிவராத்திரி விரதம், கேதாரவிரதம் முதலிய விரதங்களை ஒருநாள் அனுட்டித்தாலும் கோடிநாள் அனுட்டித்த பேறுண்டாம்; பிதிர்தினத் தில் திலதருப்பணஞ்செய்து பிராமணர்களுக்கு அன்னமளித்தால் பிதிர் கள் சிவலோக மடைவார்கள். இடபத்துக்குச் சூலம் பொறித்து விடில் அந்த விடபத்தின் மயிரொன்றுக்கு ஒவ்வொரு வருடமாக பிதிர்க்கள் கயிலாசத்திலிருப்பார்கள். சமீவனத்தின் பெருமையை யொருவராலுஞ் சொல்லமுடியாதென்று சூதமுனிவர் சொன்னார். சிவனாக வணங்கி, பருந்து ஒருவனுடைய என்னை எடுத்துவந்து பிரம தீர்த்தத்திலிட்டதினால் அவன் கயிலை யடைந்ததாக நாரதர் சாலிகனுக் குச் சொல்லிய சரிதையை எங்களுக்குச் சொல்லி யருளல் வேண்டு மென்றார். சூதர் சொல்கின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

எட்டாவது

சோமசுருமச்சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கஞ்சமுங் கரும்புஞ் செந்நெற் காடும்வெண் கோடும் வான
மஞ்சினு ஞுமிழ்ந்த முத்தும் வாரிவெண் டிரையால் வீச
வஞ்சமு மதனிற் பேடு மாழியம் புள்ளும் விண்ணோர்
நெஞ்சமு முவப்பச் சூழ்ந்து நிறைந்ததிப் பாலி நாட்டில். (1)

உற்பல மென்றே யோளு ருண்டதிற் பணவர் தாமும்
பற்பல ராதி யந்தப் பதியிலோர் பணவன் மேலா
யிற்பெருஞ் சோம சன்மா வென்பவ னநேக காலம்
பொற்புறு மனைவி யோடு புதல்வாநால் வருமாய் வாழ்ந்தார். (2)

அதிதியர் முகமும் பாரா னைதோர் விரத மில்லை ●
விதியுறு சந்தி யில்லை வேதமந் திரமு மில்லை
புதல்வருந் தானும் வாழ்வைப் பொருளென மதித்து மேலைக்
கிதமுறு தவமுஞ் செய்யா திருந்தன ரநேக காலம். (3)

வெய்யதாம் வினைதான் வந்து விளைதலுஞ் செல்வ மெல்லாம்
பொய்யென நீங்கித் தாயும் புதல்வரும் போகப் பின்ன
ரையமூர் தோறும் புக்கேற் றவண்கடந் தடவி போந்து
கையறு துயராற் சின்னாட் காய்கிழங் கிலைதயத் துய்ந்தான். (4)

வந்தது செல்வ மென்றான் மறுத்தினிப் போகா தென்னுஞ்
சிந்தைசெய் திருப்பர் செய்யுஞ் செய்கையு மறிந்து செய்யார்
பந்தமாஞ் செல்வம் போனாற் பதைபதைத் தன்றே யையோ
வந்தயி றருமஞ் செய்யா தழிந்தன மென்பர் மாதோ. (5)

அப்பரி சிவனு நொந்தே யடவியிற் றிரிந்தோ ளுநிற்
செப்பிய மறைகண் முற்றுந் தெளிந்தவந் தணன்பா லெய்தி
யிப்பக லுருந்த வன்ன மிடுதியென் றுரைப்ப நேர்ந்தே
பொப்பிலா விமலன் பூசை யுளங்கனிந் தியற்றி னானால். (6)

தங்கிய பசியாற் சோம சன்மனு மெழுந்து வேதப்
 புங்கவன் வரவு காணப் போதலும் புட்ப மேந்தி
 யெங்கிலாம் முசீனப் பூசை யியற்றுத லெதிரே கண்டா
 னங்கவ னுடனே கூடி யத்தனை வலமுஞ் செய்தான். (7)

அருந்தின னவனோ டன்ன மவண்விடுத் தகன்று கானிற்
 றிரிந்தனன் பசியா னொந்து திகைத்தனன் மனம் வெவ்வேறாய்
 வருந்தினன் சிலநாட் போக மற்றொரு வைகன் மேகம்
 விரிந்திருள் பறந்து மின்னி வியப்புறப் பொழிந்த தன்றே. (8)

கண்டனன நெளிந்தே நெஞ்சங் கலங்கின னிதுவோ கெட்டேன்
 பண்டினி தறஞ்செய் யாத பாவிகள் படுபா டென்றுட்
 கொண்டன னுடல மெல்லாங் குறைந்தொரு மரத்தின் கீழே
 யுண்டில யுயிரென் றுன்ன வுளைந்துளைந் துறைந்தான் மன்றோ. (9)

அந்நில யுருமு வீழ் வாவியை விடுத்தான் காலர்
 துன்னினர் கொடிய வேலாற் றுளைத்தரு நாகில் வீழ்த்தார்
 பின்னரவ் வுடலைச் செந்நாய் பெருநரி கழுகு காசு
 மின்னவை யிறைச்சி மாந்தி யெலும்பைவிட் டகன்ற தன்றே. (10)

ஆங்கொரு பருந்தோ ரென்பை யருந்தவே கொணர்ந்து செல்லப்
 பூங்கொடி பாகன் பூசை புரிந்தது நோக்கி யன்பு
 தாங்கிய பனவன் பின்னே தனிவலஞ் சன்மன் செய்த
 பாங்கினு லதனை யிர்தப் பதியிடை வீழ்த்த தன்றே. (11)

பாற்றுழி யென்பு வீழப் பனவன்செய் பாவ மெல்லாம்
 வீற்றுவிற் றாகப் போக்கி வீழ்ந்தவெண் ணிரையத் தேற்றி
 மாற்றரும் பொன்னுன் முத்தான் மணியினுல் விளங்கும் பொற்றே
 ரோற்றினர் கயிலை மீதே யிருத்தின ரிறைவன் னாதர் (12)

கிருதுகள் பலவு மாற்றிக் கிளக்குமா மறைநூ லோதி
 விரதமே பலவு முற்றி வேறுள தவமுஞ் செய்து
 வரமுறு தான மெல்லாம் வகுத்தளித் தவர்க்குங் கிட்டாப்
 பரமன் வாழ் கயிலையாய பதம்பெற்றான் சோம சன்மன். (13)

எலும்பினைப் பருந்து வீழ்க்கு மிப்பலன் கயிலை யாய
தலம்புக வைத்த தென்றூற் றனிச்சுடர்க் கொழுந்தின் கோயில்
வலம்புரிந் திந்த லூரின் வைகினோர் துஞ்சி லந்தப்
பலந்தனை மலர்மேல் வந்த பனவார்க்கும் பகர லாமோ (14)

எத்தலத் திருந்து மாய்ந்தோ ரெவருக்கு மிந்த லூரி
லுத்தர கிரியை செய்தா லுமையுமெம் பிரானு மெய்தித்
தத்தம தருளாற் பாவச் சலதியைக் கடந்து ஞானப்
புத்தமு தருந்தத் தங்கள் புரத்திடை வைப்பர் மாதோ. (15)

தூயதாந் தனுமா தத்திற் சுக்கில பக்கத் தாறு
நேயமாந் திதியில் விண்ணோர் நீணில வேந்தன் வேதன்
மாயவன் முதலோர் வந்து வரதனைப் பூசை செய்வா
ராயநாள் சேவித் தாரே லரன்பதத் தடைவர் திண்ணம். (16)

இப்படிச் சோம சன்மா வெய்திய பலனை யெல்லாந்
செப்பினன் சூதனச் சொற் செவிகளுக் கமுதம் பெய்வ
தொப்பென வினவி யாங்கே யுடனுறை முனிவ ரெல்லாந்
தப்பருந் தீர்த்த மேன்மை தனையினிப் புகறி யென்றார். (17)

பாலி நாட்டிலே, உற்பலமென்றலூரிலே சோமசுருமனென்னும்.
ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவன் நிறை செல்வமும் நான்கு புதல்
வர்களு முடையவன். இவன் அதிதியர் முகம்பாரான், விரத மனுட்
டியான், நித்தியகருமஞ் செய்யான், வேதமோதான், மந்திரஞ் செபி
யான், தவம்புரியான், வாழ்வையே பொருளுென மதித்தவன். வீளை
வயத்தால் செல்வத்தை யிழந்து, மனைவி மக்களைப் பிரிந்து, ஊரூராய்ச்
சென்று, பிச்சை யெடுத்தாண்டு, காட்டிற் புருந்து, காய் கிழங்காதி
களைத் தின்று காலங்கழித்தான். இங்ஙனம் திரியுங் காலத்திலே
யொருநாள் ஒரு கிராமத்திற்குப் போய், ஒரு பிராமணனைக் கண்டு,
இன்றைக்கு அன்னம் போடவேண்டுமென்றான். அப்பிராமணன்
அதற்குடன்பட்டுப் போய் சிவபூசை செய்தார். சோமசுருமன் பசி
மிகுதியால் அவர் வரவைப் பார்க்கப் போய்ச் சிவபூசை செய்வதைப்
பார்த்து, அவரோடு சிவபெருமானை வலஞ்செய்தான். பின்பு அவ

ரோடு போசனஞ் செய்துகொண்டு காணக்ஞ் சென்று, அங்கு சிலநாள் திரிந்தலைந்தான். ஒருநாள் வானங்கழத்து, மின்னி மழை பொழிந்தது. சோமசுருமன் அம்மழையில் நனைந்து, தேகங்குன்றி, உபாதி பட்டுக்கொண்டு, ஒரு மரத்தடியில், உயிருண்டோ இல்லையோ வெண்ணும் நிலைமையிலிருந்தான். அச்சமயத்தில் அவன்மேல் இடிவிழுந்தது. அவன் உயிர் துறந்து, நரகில் வீழ்ந்தான். அவனுடைய வுடலிலிருந்த மாமிசத்தை நாய், நரி, கழுகு, காகம் முதலியன பிடுங்கித் தின்றுவிட்டுப் போயின. அவன் எண்புகளிலொன்றை ஒரு பருந்து தான் தின்ன வெடுத்தக்கொண்டு சென்றது. சோமசுருமன் சிவ பூசை செய்த பிராமணனோடு சிவபெருமானை வலஞ்செய்த புண்ணியத்தினால், அவ்வென்பு தவறி சமீவனத்திலே, பிரமதீர்த்தத்தில் விழுந்தது. அதனால் சிவகணங்கள் வந்து, சோமசுருமன் செய்த பாவங்களெல்லாம் போக்கி, அவனை நிரையத்திலிருந்து கரையேற்றி, பொன்மயமாகிய 'விமானத்தி' லேற்றிக்கொண்டு கயிலை சென்றார்கள். சோமசுருமன் யாகம், விரதம், தவம், தானம் முதலியன செய்தவர்களுக்குங் கிட்டாத பெரும்பேற்றைப் பெற்றான். இறந்தவர்களுக்கு சமீவனத்தில் உத்தராகிரியை செய்யில் அவர்கள் கயிலாசமடைவர். மார்கழி மாசம் பூர்வபக்கஞ் சஷ்டித்திதியில் விஷ்ணு, பிரமன், இந்திராதி தேவர்கள் முதலியோர் வந்து கொழுந்தீசனைப் பூசை செய்வார். அன்று தரிசிப்போர் சிவபதமடைவரென்று சூதமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிஞர். சவுனகாதியர் சூதமுனிவரை வணங்கி தீர்த்த மான்யத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். சூதமுனிவர் சொல் கின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிப்பு.—மார்கழி மாசம் பூர்வபக்கஞ் சஷ்டித்திதியில் கொழுந்தீசருக்கு விதிப்படி அபிஷேகாதிகள் செய்வித்து அன்றிராத்திரி இடபவாகனத்தில் சந்திரசேகர முகூர்த்தத்தை வீதியில் எழுந்தருளப்பண்ணுவது உத்தமோத்தமமாம்.

ஒன்பதாவது

தீர்த்தச்சருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒப்பரும் வன்னிக் கானத் தொன்பது தீர்த்த முண்டென்
றப்பரி சுரைத்த சூத னருந்தவ முனிவர் கேட்கச்
செப்புவன் தீர்த்தம் வைகுந் திசைகளு மவற்றின் பேருங்
கைப்படுதானத் தோடு காலமும் பிறவு மெல்லாம். (1)

முனிநதி யமுத கூப முனரியோன் தீர்த்த மண்டைப்
புனல்சிவ தீர்த்தம் போகிப் பொய்கைநன் னாக தீர்த்தம்
வினவிய வரம்பை தீர்த்தம் விசுவகன் மன்மெய்த் தீர்த்த
மெனவினி யொன்பான் தீர்த்த மிசைப்பவர்க் கில்லை பாவம். (2)

சினகரந் தனக்குக் கீழ்பாற் சிவகங்கை யதற்குக் கீழ்பான்
மனமகிழ் பிரம தீர்த்தம் வைகுமத் தீர்த்தந் தன்னில்
வினவுமெத் தினத்தி லேனும் விளங்கிய கமலப் பூமேற்
பனவன்மெய்ம் மனுவை யோதிப் படிந்துமேல் கரையின் வைகி. (3)

பரவிய கஞ்சத் தாய பாத்திரத் தினிய பாலால்
விரவிய வடிசில் சேர்த்து மென்கனி நிறைத்து வேதத்
தூனுடைப் பனவர்க் கீந்தா லோங்கிய பிதிர்க்கள் சூழ
வரனுறை கயிலை மீதி லவனுருப் பெற்று வாழ்வார். (4)

சிவனுறை யிடனிற் கீழ்பாற் சிவகங்கை வைகு மாங்கே
நவமிகு மாக மாத நாளேழி லைந்திற் பானு
தவமுறு முதய நேரந் தனிலுருத் திரனார் மேன்மை
நிவீர்தரு மனுவை யோதி நீராடி நீரி னின்று. (5)

தவனன்மந் திரத்தி னாலே தருப்பித்துப் பின்னு மெங்கள்
சிவமனு வதனா லீசன் றிசைநோக்கித் தருப்பித் தாங்கே
மவுனமாய்க் கரையிற் சுத்த வத்திரா முடுத்துத் துய்ய
சுவணமே முதல்வெவ் வேறாய்த் தோற்றுமட் கலமீ ராக. (6)

ஒன்றுழி யரிசி பெய்தே யுயர்ந்ததாம் பூலத் தோடி
நன்றுதெக் கணையி னோடு ஞானவே தியருக் கீர்த்நாற்
றுன்றிய பாவ முற்றுந் தொலைந்துடன் சுத்த ராகித்
தென்றிசை விபுதர் போற்றச் சிவசாயுச் சியத்திற் சேர்வார். (7)

நிலவிய வெள்ளை வேழு நிருமித்த கங்கை நீரா
லிலகிய சிவகங் கைக்கே யிந்திரன் மந்தி ரத்தாற்
குலவுநீ ராடி நல்ல கோசிக ஞான மீந்தாற்
பலர்தொழச் சிவலோ கத்திற் பரனுருப் பெற்று வாழ்வார். (8)

சந்நிதி நிருதி மூலைச் சசிமண வாளன் கண்ட
மன்னிய வமுத கூப வயின்விருச் சிகமா தத்திற்
பன்னரும் பவுர ணைக்கட் பாகசா தனன்பே ராகத்
துன்னுமந் திரமு மோதித் தோய்ந்துதென் கரையி னின்று. (9)

கனகமார் தானம் டேவதங் கற்றவர் தமக்கு நல்கிற்
சினவிய பூதங் கூளி செறிந்தவெண் சூட்டம் வாதம்
வினவிய குமர கண்ட மெய்யினோய் முழுதுந் தீரு
மனமகிழ் மலடி யேனு மைந்தரும் வாழ்வு முண்டாம். (10)

இன்னமு நினைந்த வெல்லா மெளினிளில் வந்தே யெய்துஞ்
சொன்னமூந் துகிலுங் காசுஞ் சொற்றபே ரறிவுங் கூடும்
பின்னருஞ் சிவலோ கத்திற் பிதிர்க்குல முழுதுஞ் சூழ
முன்னவ னருளி னாலே முத்தரின் முதன்மை யாவார். (11)

அதனுக்குத் தென்பா லாக வம்பிடை யிடனுக் கப்பால்
விதமொத்த வாவியாய விசுவகன் மியதீர்த் தத்தின்
முதறொட்டித் தனுமா தத்தின் முப்பது நாளு மாங்கே
யிதமிக்க வருத்தி ரன்ற னினியமந் திரமு மோதி. (12)

வி ரதயாம் பரிசு மூழ்கி விசுவகன் மேசன் முன்னர்ச்
சரதமா மறையோர்க் காய தானிய தான நல்கி
னிரதமீ திமையோர் சூழ வெம்பிரான் கயிலை நண்ணி
வரதன தருகு நீங்கா வாழ்வுபெற் றுயர்வர் மன்னே. (13)

அத்தடந் தனக்குத் தெற்கே யம்பிடைக் கப்பால் யார்க்குஞ்
சித்தமே மகிழ ரம்பா தீர்த்தங்கார்த் திகைமா தத்திற்
சுத்தமாஞ் சோம வாரந் தோய்ந்துயர் வாழை யீன்ற
பத்திகூர் கணியைத் தானம் பாலிப்ப ராகின் மன்றோ. (14)

இந்திர னுலகந் தன்னி லீந்திர னேவல் கேட்பச்
சந்திர பானுவுள்ள காறும் வாழ்ந் திருப்பர் மற்று
மிந்திர தீர்த்தந் தன்னி வியல்புடன் மூழ்கி னாரே
லந்தமில் சிவலோ கத்தி லமர்ந்தினி திருப்பார் மாதோ. (15)

தங்கிய சிராத்த மிர்த்தத் தடங்கரைச் செய்தா ராகிற்
கங்கையின் கரை கயாவின் கரையினிற் கிரியை செய்தோ
ரங்குள பலனி லீதே யதிகமாந் திலந்தர்ப் பித்தா
லெங்குள பிதிர்க்க டாமு மெய்துவர் சிவலோ கத்தில். (16)

இந்திர தீர்த்த மேல்பா லிறையவன் றனக்குத் தென்பாற்
சந்தத முனிவர் தோய்ந்து தகும்படி வைகும் பானு
பந்தமாங் கிரணந் தன்னிற் படித்தன ராயிற் றீராச்
சிந்தனை தீர்வர் நாளுஞ் சிவபதத் திருப்பர் திண்ணம். (17)

நந்தன வனமே யிந்த நன்னகர் தன்னில் வைத்தா
லந்தமி லொருபு வுக்கோ ராயிரம் வருட மன்பர்
பந்தவல் வினைதீர்த் தாளும் பராபரன் கயிலை மீதே
சந்தத முனிவோர் வாழ்த்தச் சாரூபம் பெற்று வாழ்வார். (18)

வளமுறு குளமொன் றிந்த வளநகர் தன்னிற் றொட்டா
லுளமகிழ் குருக்கொன் றுரு முதகமாத் திரத்துக் காங்கே
யினமதி யணிந்த வேணி யீசனார் சிவலோ கத்தின்
முளரிமே லயனுந் தெய்வ முகுந்தனும் வாழ்த்த வாழ்வார். (19)

எனமுனஞ் சூத னாதி யிருடிகட் குரைத்த காதை
தனிலொரு கவிதை நாவிற் றரிக்கினுஞ் செவிக் கே யன்பாய்
வினவினுங் கற்ற பேர்க்கு வேண்டெவ தீந்தா ரேனுந்
தினகர னுள்ள காலஞ் சிவலோகந் தன்னில் வாழ்வார். (20)

உத்தம புராணந் தன்னி லுரைக்குமோ ரெழுத்தானாலும்
பத்தியிற் கேட்போ ராகிற் பராபரன் சிவலோகத்தின்
முத்தராய் வாழ்வ ரென்று முனிவார் கேட்கச் சூதன்
சத்திய மென்றே தெய்வச் சதுமறை யுரைத்த தென்றான். (21)

வாழ்த்து

மன்னுகா விரிதான் வாழி வளவன்சோ ணடு வாழி
கன்னலங் கழனி சூழங் கமழ்திருக் கோட்டீர்வாழி
முன்னிய பவள வாய்த்தேன் மொழிகொழுந் தீசர் வாழி
பன்னிய புராணம் வாழி பார்முழு தூழி வாழி. (22)

வன்னிவனத்தலத்திலே முனிநதி, சிவகங்கை, பிரமதீர்த்தம்,
சிவதீர்த்தம், மண்டைத் தீர்த்தம், அமுதகூடம், இந்திரதீர்த்தம்,
விசுவகன்ம தீர்த்தம், அரம்பா தீர்த்தம் என ஒன்பது தீர்த்தங்களிருக்
கின்றன; அவற்றுள்,

1. முனிநதி—இஃது அகத்திய ருண்பெண்ணியது; முள்ளி
யாறு அல்லது முள்ளிநதி யென்பர். இதில் கோவிலுக்கு எதிரே
சிங்கமண்டபத்துக்கு மேல்புறமுள்ள தீர்த்தக்கட்டத்தில் தினம் மூழ்கு
வோர் எல்லாவிதப் பேற்றையு மெளிதிலடைவர்.

2. சிவகங்கை.—இஃது ஆலயத்தின் கீழ்புறமுள்ளது; அயிரா
வதமுண்டாக்கியது; சிவபெருமான் சடையிலிருந்த கங்கையைப்
பெய்தது; நாகதீர்த்தமென்னும் பெயருமுடையது. இதில் மாசிமாதம்
ஐந்து, ஏழு இத்தேதிகளில் உதயத்தில் உருத்திர மந்திரஞ் செபித்து
மூழ்கி, நீரில் நின்று சூரிய மந்திரத்தினாலே தருப்பணஞ்செய்து,
பின்பு ஈசான திசையை நோக்கி நின்று சிவமந்திரத்தினாலே தருப்
பணஞ்செய்து, மவுனமாய்க் கரையேறி சுத்தவஸ்திரந் தரித்து
பொன் பாத்திரம், வெள்ளிப் பாத்திரம், செப்புப் பாத்திரம் மண்
பாத்திரம் என்பவற்று ளியன்றதொன்றில் அரிசி நிறைத்து; வெற்
ற்றிலை பாக்கு, தக்ஷணவைத்து வேதோத்தமர்களுக்கு அளிப்போர்
சிவசாயுச்சியம் பெறுவர். இந்திர மந்திரஞ் செபித்து மூழ்கி பட்டுச்
சேலை அல்லது பழுக்காச் சேலையோடு வெற்றிலை பாக்கு தக்ஷணை

வைத்து அந்தணருக்களிப்போர் சிவலோகஞ்சென்று சிவனுருப் பெறுவர்.

குறிப்பு.—வைகாசி மாசம் விசாக நக்ஷத்திரம், கார்த்திகை மாசம் பூரணை, மாசிமாசம் ஐந்து ஏழாந்தேதிகள் இத்தினங்களில் சிவகங்கைக் கீழ்க்கரையில் பந்தற்போட்டு, வைகாசி மாசம் விசாகநக்ஷத்திரத்தில் சோமாஸ்கந்த முகூர்த்தத்தையும் மற்றத்தினங்களில் சந்திர சேகர முகூர்த்தத்தையும் இடபவாகனத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து அப்பந்தலுள் வைத்து அஸ்ததேவரை தீர்த்தமாட்டுவித்து இராதிரிக்கு மண்டபப்படிசெய்து, எழுந்தருளப்பண்ணிக் கோவிலுக்குக் கொண்டுபோவது மிக்க விசேடமாம்.

3. பிரமதீர்த்தம் — இஃது சிவகங்கையின் கீழ்புறமுள்ளது ; பிரமதேவருண்டாக்கியது ; திரிலோகங்களிலுமுள்ள தீர்த்தங்களை யெல்லாமுடையது ; சிவலிங்கத் திருவுருவஞ் செயமணலெடுத்தது ; இறந்தவர்களுடைய வெலும்பை யிலிங்கவுருவமாக்கி யவர்களைச் சிவலோகத்திற் குடிவைப்பது ; பிரமகுண்டம், முளரியோன் பொய்கை, முளரியோன் தீர்த்தம், கமலன் தீர்த்தம், விரிஞ்சன் தீர்த்தம், வேதன் தீர்த்தம், நான்முகன் தீர்த்தம், அயன் தீர்த்தம், மலரோன் தீர்த்த மென்னும் பெயர்களையு முடையது ; எத்தினத்திலேனும் பிரம மந்திரஞ் செபித்து மூழ்கி, மேல் கரையிலிருந்து, வெண்கலப் பாத்திரத்தில் பாற்சாதம் நிறைத்து, அதனோடு வாழைப்பழம், பாக்கு வெற்றிலை, தக்ஷணை இவைகள் வைத்து வேதோத்தமருக்களிப்போர் பிதிர்க்கள் சூழ கயிலையில் சிவனுருப் பெற்று வாழ்வார்.

குறிப்பு.—பிரமதீர்த்தத்தின் மேல்கரையாயுஞ் சிவகங்கையின் கீழ்க்கரையாயுமிருந்த கீழ்விதியின் கீழ்புறம் மேற்குமுகமாக வீடுகளேறி பட்டு விட்டதினால் பின்புறமிருந்த பிரம தீர்த்தம் நாளடைவிலே கொஞ்சங்கொஞ்சமாகத் தூர்ந்து (அவ்வீடுகளில் ஒன்றிலிருந்தவனுடைய பெயரால்) சொரணக்காளன் குட்டையென்று வழங்குகின்றது. வீடுகளிருக்குமிடத்தை வாங்கி, அத்தீர்த்தத்தைப் பெரிதாக வெட்டி மேல்புறம் படித்துறை கட்டுவோர் அந்தத்தில் சிவலோகமடைந்து

சிவசொருபம் பெறுவர். இது சத்தியம், சத்தியம், முக்காலஞ் சத்தியம்; இதைப் பொய்யென்போர் மீளாநாக மடைவர்.

மாசிமாசம் மகநகூத்திரத்தில் பிரம தீர்த்தம் மேல்கரையில் பந்தற்போட்டு, இடபவாகனத்தில் சோமாஸ்கந்த முகூர்த்தத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொணர்ந்து, அப்பந்தலுள் வைத்து, அஸ்ததேவரைத் தீர்த்தமாட்டுவித்து, இராத்திரிக்கு மண்டபப்படி செய்து, அப்பெருமானை யெழுந்தருளப்பண்ணிக் கோவிலுக்குக் கொண்டுபோவது மிக்க விசேடமாம்.

4. சிவதீர்த்தம்.—இஃது ஆலயத்துக்குஞ் சிவகவகைக்குந் தென்புறம் தெற்கு வீதிக்கு வடபுறம் நடுவிலுள்ளது; அயிராவதம் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கோட்டாற் கல்லியதாலுண்டாகியது; நாகதீர்த்தமெனவும் கூறுவர்; இதில் மூழ்குவோர் எது விரும்பினாலுங்கொடுக்கும்.

குறிப்பு.—இத்தீர்த்தத்தில் பெரும்பாகம் நந்தவன முதலிய புன்செயாகியும் சீறிது பாகம் புன்செயாகக்கூடிப் பள்ளமாகியுமிருக்கின்றது; இதை வெட்டி தென்புறம் படித்துறை கட்டுவது பெரும் புண்ணியமாகும்.

கார்த்திகைமாசம் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் இத்தீர்த்தம் தென்கரையில் பந்தற்போட்டு, இடபவாகனத்தில் சந்திரசேகர முகூர்த்தத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொணர்ந்து, அப்பந்தலுள் வைத்து அஸ்ததேவரைத் தீர்த்த மாட்டுவித்து, இராத்திரிக்கு மண்டபப்படி செய்து, அப்பெருமானை யெழுந்தருளப்பண்ணிக் கோவிலுக்குக் கொண்டுபோவது உத்தமோத்தமமாம்.

5. மண்டைத் தீர்த்தம்.—இஃது மேலங்கோட்டேருக்கும் கீழ்க் கோட்டேருக்கும் நடுவில் சாலைக்கு வடபுறமுள்ளது; அயிராவதத்தின் மண்டை விழுந்ததாலுண்டாகியது; மண்டைப் புனல், நாகதீர்த்தமென்னும் பெயர்களையுமுடையது; மண்டாருளமெனவும் கூறுவர்; இதில் மூழ்குவோர் எல்லாப் பேற்றையுமடைவர்.

6. அழகூபம்.—இஃது சந்திரிதிக்குத் தென்புறம் ஆலயத்தினிருதிமூலையிலுள்ளது; இந்திரன் அமுதகடம் வைத்ததனாலுண்டா

கியது; வெண்கதைக்கூபம், சுதைக்கிணறு என்னும் பெயர்களை யு முடையது; இதில் கார்த்திகை மாசம் பெளரணியில் இந்திரமந்திரஞ் செயித்து மூழ்கி, தென்கரையிலிருந்து சுவர்ண தானஞ் செய்தால் பேய், பூதம், வெண்குட்டம், வாதம், குமரகண்டம் முதலிய நோய் களெல்லாந் தீரும்; சிலடிக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாம்; சுவர்ணம், இரத் தினம், வஸ்திரம், அறிவு முதலிய யாவுமுண்டாம்; சிவலோகத்தில் பிதிர்க்கள் சூழ வீற்றிருப்பர்.

குறிப்பு.—இத்தீர்த்தம் நான்கு புறத்திலுமிருந்த மதில்களிடந்து விழுந்து தூர்ந்து பாசி நிறைந்து ஸ்நானபானத்திற்குப்பயோகப்படாத ன்லைமையிலிருக்கின்றது. அதை வெட்டி நான்கு புறமும் படித்துறை கட்டி அத்தீர்த்த நீரைத் தினந்தோறும் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்படி செய்விப்போர் தேவலோகத்திலிருந்து தேவாமிர்தங் கொணர்ந்து கொழுந்தீசருக்கு அபிஷேகஞ் செய்த பலனை அடைவர்.

கார்த்திகை மாசம் பெளரணியில் அமுதகூபந்தீன்கரையில் பந் தற்போட்டு, இடபவாகனத்தில் சந்திரசேகர முகூர்த்தத்தை யெழுந் தருளப் பண்ணிக் கொணர்ந்து, அப்பந்தலுள் வைத்து, அஸ்த தேவ ரைத் திருமஞ்சன மாட்டுவித்து, இராத்திரிக்கு மண்டபப்படி செய்து, அம்மூர்த்தியை யெழுந்தருளப்பண்ணிக் கோவிலுக்குக் கொண்டு போவது மிக்க புண்ணியமாகும்.

7. இந்திரதீர்த்தம்.—இஃது மேலவீதிக்கு மேல்புறம் சந்நிதிக்கு தென்புறம் தேர்நிலைக்குச் சமீபத்திலுள்ளது; இந்திரன் உண்டாக்கி யது; போகிப்பொய்கை, வாசவன்ரீர்த்தமென்னும் பெயர்களை யு முடையது; இதில் மூழ்குவோர் சிவலோக மடைவர்; இதன் கரையில் சிராதத்தஞ் செய்தால் கங்கைக்கரை, கயாக்கரைகளில் செய்த பலனிலும் அதிகப் பலனுண்டாம்; திலதர்ப்பணஞ் செய்தால் பிதிர்க்கள் சிவ லோகமடைவர்; இத்தீர்த்த மேல்பாகத்தில் சூரிய கிரகணப் பரிசகாலத் தில் மூழ்குவோர் சிவலோகத்திலேயே குடியிருப்பர்.

குறிப்பு.—இத்தீர்த்தம் மேல்கரையில் சூரிய கிரகண முண்டாகுந் காலத்தில் பந்தற் போட்டு, இடபவாகனத்தில் சந்திரசேகர முகூர்த்

தத்தை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொணர்ந்து, அப்பந்தருள் வைத்து, அஸ்த தேவரைத் திருமஞ்சன மாட்டுவித்து, இராத்நிரிக்கு மண்டபப் படி செய்து, சுவாமியை யெழுந்தருளப் பண்ணிக் கோவிலுக்குக் கொண்டிபோவது மிக்க விசேடமாம்.

இத்தீர்த்தம் வடகரையில் இந்திரன் 'அமைத்த ஆலயஞ் சிதைந்து, அவன் பூசித்த சிவலிங்கப் பாணம் வன்னி விருகூத் தினடியிலும் பீடம், விநாயகர், பலிபீடம் இவைகள் அத்தீர்த்தக் கரையிலு மிருக்கின்றன.

8. விசுவகன்மதீர்த்தம்.—இஃது அமுதகூபத்துக்குத் தெற்கே ஒரு அம்புவிமூர்தாரத்தில் (ஐயனர்கோவில் சந்நிதியில் சாலைக்கு மேல் புறமுள்ளது); விசுவகன்மனுண்டுபண்ணியது; இதில் மார்கழிமாதம் மூப்பதுநாளும் உருத்திரமந்திரஞ் செபித்து மூழ்கி தானியதானஞ் செய்வோர் கயிலாயமடைவர்.

குறிப்பு.—இத்தீர்த்தத்தை ஐயனர் கோவிற்குளம் அல்லது ஐய னர் குளமென்பர். இஃது நன்செ யாகக்கூடிய நிலைமையிலிருக் கின்றது. அதனை வெட்டுவது பெரும்புண்ணியமாகும்.

இத்தீர்த்தக்கரையில் விசுவகன்மன் பூசித்த ஆலயஞ் சிதைந்து இருந்தவிடந் தெரியாமற் போயிற்று; பாணம் வன்னி விருகூத்தி னடியிலிருக்கின்றது.

9. அரம்பா தீர்த்தம்.—இஃது விசுவகன்ம தீர்த்தத்துக்குத் தெற்கே ஒரு அம்புவிமூர்தாரத்தில் (முள்ளியாற்றுக்கு வடபுறம் தெற் குத்தெரு வென்னுமிடத்திலுள்ளது); அரம்பை யுண்டாக்கியது; இதில் கார்த்திகைமாசம் திங்கட்கிழமைகளில் மூழ்கி, வாழைப்பழந் தானஞ்செய்வோர் இந்திரனுலகத்தில் சந்திரசூரியருள்ளாவும் வசிப்பர்.

குறிப்பு.—இத்தீர்த்தத்தைக் கருப்புட்டியான் குளமென்பர்; இஃது நன்செய்யாகும் நிலையிலிருக்கின்றது; அதனை வெட்டுவது மிக்க விசேடமாம்.

இத்தீர்த்தக் கரையில் அரம்பை பூசித்த ஆலயஞ் சிதைந்து இருந்தவிடந் தெரியாமும் போயிற்று ; பாணம் வன்னி விருகத்தி னடியிலிருக்கின்றது.

வன்னி வனத்தலத்திலே திருந்தவனம் வைப்போர் ஒரு பூவுக்கு ஆயிர வருஷம் கயிலாயத்தில் சாரூபம் பெற்று வாழ்வார். அத்தலத்திலே குளம் வெட்டினால் குருவைக் கொன்ற பாவம் முதலியன நீங்கும் ; கயிலாயமடைவர். இவ்விதம் சூதமுனிவர் செளனகாதி முனிவர்களுக் குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிஞர். இக்கதை படிப்போர், கேட்போர், எழுதுவோர் இவர்கள் கயிலாசமடைவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

முற்றிற்று.

நாற்பொருள் விளக்கம்

1. பசு மகிமை

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கைலாசத்திலே ஆயிரக்கான் மண்டபத்திலே சிவபெருமா
னது திருச்சந்நிதானத்திலே இடபத்துக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும்
கபிலநிறமுடைய நந்தை, கருநிறமுடைய பத்திரை, வெண்ணிற
முடைய சுரபி, புகைநிறமுடைய சுசீலை, செந்நிறமுடைய சுமனை
என்னும் ஐவகைப் பசுக்களும் சிவனது திருவருளினாலே திருப்பார்
கடலிலிருந்து சிவபூஜையின் பொருட்டும், யானாதி கருமங்களின்
பொருட்டும் பூமியில் உற்பவித்தன.

பசுக்களின் சிரத்தில் சிவபெருமானும், அடிக்கொம்புகளில் பிரம
விஷ்ணுக்களும், நுனிக்கொம்புகளில் கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும்
சராசரங்களும், நடுநெற்றியில் உமாதேவியும், மேல்நாசியில் சண்முகக்
கடவுளும், உள்நாசியில் நாகேசரும், காதுகளில் அசுவனிதேவரும்,
கண்களில் சந்திரசூரியரும், பற்களில் வாயுவும், நாவில் வருணனும்,
ஊங்காரத்தில் சரசுவதியும், இருதயத்தில் இயமனும், கெண்டைத்
தலத்தில் இயக்கர்களும், உதட்டில் உதயாஸ்தமன சந்திகளும், கழுத்
தில் இந்திரனும், நெரியில் அருக்கர்களும், மார்பில் சாத்தியரும், கால்
களில் அனிலவாயுவும், மூழந்தாள்களில் மருத்துவரும், நுனிக்குளம்பு
களில் நாகலோகத்தாரும், நடுக்குளம்புகளில் கந்தருவரும், மேற்குளம்பு
களில் தேவமாதர்களும், முதுகில் உருத்திரரும், சந்திகளில் வசுக்களும்,
அரைப்பலகையில் பிதிர்க்களும், பெண்குறியில் சத்தமாதர்களும், அபா
னத்தில் இலக்குமியும், அடிவாலில் நாகேசரும், வால்மயிரில் சூரிய
னொளியும், மூத்திரத்தில் கங்கையும், சாணத்தில் யமுனையும், உரோ
மத்தில் முனிவர்களும், அடிவயிற்றில் பூமிதேவியும், முனையில் சமூத்

திரமும், வயிற்றில் காரகபத்தியமும், இருதயத்தில் ஆகவனீயமும், முகத்தில் தக்கணக்கினியும், எலும்புகளிலும் எக்கிலத்திலும் யாகங்க ளும், எல்லா அவயவங்களிலும் கற்புடை மகளிரும் வசிப்பனவாம்.

பசுக்களை ஒட்டும்போது கொஞ்சமேனும் வருத்தாமல், இரக்கத் தோடு பலாசங்கோலினால் மெல்ல ஒங்கி போ போ என்று ஒட்டல் வேண்டும். பசுக்களுக்குச் சாலையை விதிப்படி இயற்றி, ஆற்றாமண் ணைமண் புற்றுமண் வில்வத்தடிமண் அரசடிமண் என்பவைகளால் நிலப்படுத்தி, ஈனாப்பசுக்கள் குலுடைய பசுக்கள் இளங்கன்றுப்பசுக் கள் முதிர்கன்றுப்பசுக்கள் கன்றிழந்த பசுக்கள் கிழப்பசுக்கள் நோயுற்ற பசுக்கள் முதிர்கன்றுகள் இளங்கன்றுகள் நோயுற்ற கன்றுகள் என் னும் இவைகளுக்கு இடங்கள் தனித்தனி யமைத்தல் வேண்டும். தினந் தோறும் கோசல கோமயங்களைத் தூரத்தே அகற்றிச் சுத்திசெய்து, கொசுரு உண்ணி முதலியன வந்து, துன்பஞ் செய்யாவண்ணம், தூப தீபங் காட்டல் வேண்டும். சாலையெங்கும் பூமாலு கட்டல்வேண்டும். பசுக்களைச் சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும் சொல்லுச்சொல்லி, மெல்ல மெல்லப் புகுவித்து, சிரத்தையோடு புல்லாவது வைக்கோலா வதுவைத்தல் வேண்டும். நோயுற்ற பசுக்களுக்கும் நோயுற்ற கன்றுக ளுக்கும் மருந்துகொடுத்துக் காப்பாற்றல் வேண்டும். அஷ்டமிதோறும் பசுக்களை நீராட்டிப் பூச்சூட்டி அன்னமுந் தண்ணீரும் ஊட்டித் தூப தீபங்காட்டி வணங்கல் வேண்டும். பசுக்களை வெயிற் காலத்திலே சோலைகளிலும், மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிக் காலத்திலே வெயில் மிகுந்த வெளிகளிலும் இடர் உறாவண்ணம் மேய்த் தல்வேண்டும். பசுக்கள் தரும் பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம் என்னும் பஞ்சகவ்வியங்களையும் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் பண்ணு வித்தல் வேண்டும். கன்றீன்று இரண்டுமாசஞ் செல்லும்வரையில் பாலுக் கன்று பருகும்படி விட்டுப் பின்பு கறத்தல்வேண்டும். கன்று பால் உண்டு விடுத்த முலையை ஜலத்தினால் கழுவிக் கறத்தல்வேண்டும். கபிலநிறப் பசுவின் பாலுச் சிவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும். பசுக் களைப் பகைவர் கவரின் அவரை எதிர்த்துக் காத்தல்வேண்டும். கா த தல் அரிதாய வழி உயிர் துறந்தோர் சிவபதம் பெறுவர்.

பசுக்களைக் காணினும் தீண்டினும் தீவினைகள் நீங்கி நல்வினைகள் ஒங்கும். பசுக்கள் இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயனைத்தரும். பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து அவைகளை வலஞ்செய்து துதித்து வணங்கிப் புல்லுக் கொடுப்போர் சிவலோகத்தை யடைவர். பசுக்கள் தங்குமிடங்களில் ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டுதலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானஞ் செய்தலும், குற்றமற்ற இலட்சணங்களை யுடைய இடபத்தைச் சிவசந்தி தானத்திற்குத் தானஞ்செய்தலும், சிவ பெருமானது திருப்பணியின் பொருட்டிச் சகடத்திற்கு எருது கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவை வாங்கி வளர்த்தலும் பெரும் புண்ணியங்களாம்.

பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவர்களும், காக்காத பாவினைத் தண்டியாத அரசனும், பூசை செய்யாதவர்களும், கோபித்து அதட்டி அடித்தவர்களும், இருப்புக்கோலை நெருப்பில் பழுக்கக்காய்ச்சிச் சுட்டவர்களும், சுடுவதற்கு உதவிசெய்தவர்களும், காதறுத்தவர்களும், காதறுத்தற்கு உதவிபுரிந்தவர்களும், வால்மயிர் அறுத்தவர்களும், கன்றிழந்த பின்பு கறந்தவர்களும், கன்றீன்று இரண்டுமாதமாவதற்குட் கறந்தவர்களும், மறுசுரப்பிட்டுக் கறந்தவர்களும், கறந்து சிவ பெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்யாமல் உண்டவர்களும், புல்லும் தண்ணீரும் அருத்தாமல் கட்டிவைத்தவர்களும் நரகத்தில் வீழ்ந்து துன்புறுவர். மலட்டுப்பசு இடபம் இவற்றின்மேல் பாரமேற்றினவர்களும், இடபத்தின்மேல் ஏறினவர்களும் நரகத்தில் வீழ்ந்தமிழ்ந்துவர். கன்றுக்குப் பால்விடாமற் கறந்தவர்கள் நரகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலம் வருந்திப் பின்பு பூமியிலே பிறந்து பசி மிகுதியினாலே இரந்துண்டு வருந்துவர். புலையர்கள் பசுக்களின் சாலையிலே புகுந்தார்களாயின் எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய் நரகத்தில் வீழ்ந்துழல்வார்கள்; அவர்களுக்குப் பரிகாரமில்லை.

திருச்சிற்றம்பலம்

2. விபூதி மகிமை

திருச்சிற்றம்பலம்

சர்வசங்கார காலத்திலே ஸ்ரீ சிவபெருமான் தமது நெற்றிக்கண் ணெருப்பினாலே எல்லாப் பொருள்களையும் நீராக்கி, அந்நீறு தமது திருமேனி முற்றுந்தோயுமாறு திருநீர்த்தனஞ்செய்து, முடிவில் முன் போல் உலகத்துள்ள யாவற்றையுந் தோற்றுவித்து, தமது திருமேனி யிற் படிந்திருந்த திருநீற்றைத் தம் கரத்தால் வழித்து, தமது வாகன மாகிய இடபத்தின் முன் எறிந்தனர். அந்த இடபம் அந்நீற்றை யுட்கொண்டு தனக்குப் பக்கத்திலே யிருக்கும், நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சமுனை என்னும் பசுக்களிடம் விட்டது. அப்பசுக்கள் சிவனது திருவருளினாலே திருப்பாற்கடலில் இருந்து, சிவபூசையின் பொருட் டும் யாகாதிகளின்பொருட்டும் பூமியில் தோன்றின. இதனால் பசுக்க ளின் சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்றெனவும் ; சர்வசங்காரகாலத்திலே சிவபெருமான் எல்லாத் தேவர்களையும் சகல அண்டங்களையும் நெற்றிக் கட்பொறியினாலே சாம்பலாக்கி, அந்தச்சாம்பலைத் தமது திருமேனி முற்றும் பூசிக்கொண்டு திரும்ப முன்போல் எல்லாத் தேவர்களையும் சகல அண்ட சராசரங்களையுந் தோற்றச்செய்து, அந்த நீற்றுக் கறி குறியாகச் சகல தேவர்களும் அவயவங்களில் வசிக்கப்பெற்ற பசுக்க ளின் சாணத்தை நீராக்கி யாவரும் பூசிக்கொள்ளும்படி விதித்தருளி னார். இதனால் பசுக்களின் சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்றெனவுங் கூறுவதால் விபூதி சிவசின்னங்களு ளொன்றாயிற்று.

இது வைதிகவிபூதி இலௌகிகவிபூதி என இருவகைப்படும் பெரும் பிரிவினையுடையது. இவற்றுள் வைதிகவிபூதி புராதனி, சத்தியோசாதையென இருவகைப்படும். புராதனி பிரமன் யாக குண்டத்திலும், சத்தியோசாதை அந்தணர்கள் யாககுண்டத்திலும் உண்டாவது. இவ்விருவகை விபூதியும் மறையோர் முதலிய மூன்று வருணத்தவர்களும் அணியத்தக்கது.

இலௌகிகவிபூதி சைவவிபூதி, அசைவவிபூதி என இருவகைப் படும். இவற்றுள் சைவவிபூதி நேபம், அதுகற்பம், உபகற்பம் என

மூன்று பிரிவினையுடையது. அதாவது (1) ஈன்றண்ணியதும், ஈனாததும், சூலுடையதும், இருகண்மீன்றதும், முத்திரந்த கன்றுடையதும், கன்றிழந்ததும், நோயுடையதும், மலமும், மலந்தின்பதும், வளைந்த காதுள்ளதும், கொம்பொடிந்ததும், வாலற்றதும், வயது முதிர்ந்தது மாகிய இவைபோன்ற குற்றங்களின்றி வயலில் நெற்றாள் மேய்ந்து வரும் பசுக்களின் சாணத்தைப் பங்குனிமாசத்து அஷ்டமி, சதுர்த்தசி, பெளர்ணமி என்னுந் திதிகளிலே, பூமியில் வீழ்வதன் முன்னர் சத்தியோசாத மந்திரஞ்சொல்லித் தாமரையிலையில் வாங்கி வழும்பு போக்கி, வாமமந்திரங்கூறிப் பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமயம் என்னும் * பஞ்சகவ்வியம் வார்த்து, அகோரமந்திரமோதிப் பிசைந்து, தற்புருடமந்திரஞ் செபித்துக் கைகொண்ட அளவு உருட்டி, வெயிலில் உலர்த்தியாயினும் உலர்த்தாமலாயினும் ஒமத்தியாகிய சிவாக்கினியில் நன்றாக வேகவைத்து, சூடு தணிந்து ஆறிய பின்பு ஈசானமந்திரம் புகன்று எடுத்து, புது வஸ்திரத்தினால் வடித்துப் புதுப்பாண்டத்திலிட்டிக் காயத்திரிமந்திரம் நவின்று சுத்தமான இடத்தில் வைத்து, மல்லிகை முல்லை சிறுசண்பகம் பாத்திர முதலிய சுகந்த புஷ்பங்களைப் பெய்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வாயைக் கவசஞ்செய்து வைத்துக்கொள்வது கற்பமாகும்; (2) வனத்திலும் பசுமந்தையிலும் தானே விழுந்து உலர்ந்து கிடக்கும் சாணத்தை, சித்திரை மாசத்திலே, சத்தியோசாத மந்திரஞ் செபஞ்செய்து எடுத்துவந்து பொடித்து, வாமமந்திரம் நவின்று பஞ்சகவ்வியம் வார்த்து, அகோரமந்திர மொழிந்து பிசைந்து, தற்புருடமந்திரம் புகன்று கைகொண்ட உண்டைகள் செய்து, வெயிலில் உலர்த்தியேனும் உலர்த்தாமலேனும் சிவாக்கினியிலிட்டி, நன்றாக வேகவைத்து, சூடு மூழுதந் தணிந்து ஆறியபின்பு, ஈசானமந்திரமோதி எடுத்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வடிக்கட்டி, புதுப்பாண்டத்தினுள்ளிட்டி, காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்துச் சுத்தமான இடத்தில் வைத்து, மல்லிகை முதலிய சுகந்த புஷ்பங்களிட்டி, புது வஸ்திரத்தி

* பஞ்சகவ்வியம்—பால் ஐந்து பங்கும், தயிர் மூன்று பங்கும், நெய் இரண்டு பங்கும், கோசலம் ஒரு பங்கும், சிறிது சாணமும் கொண்டது.

னால் கவசஞ்செய்து வைத்துக்கொள்வது அநுகற்பமாம் ; (3) வனத்தில் காட்டுத்தீயால், இயல்பாகவே வெந்து கிடங்குஞ் சாம்பலை, சத்திமோசாதமந்திரம் கூறி யெடுத்துவந்து, வாழ்ந்திரமோதிப் பஞ்சகவ்வியம் பொழிந்து, அகோரமந்திர மொழிந்து பிசைந்து, தற்புருட மந்திரஞ்செபித்து உண்டைகள் செய்து, சிவாக்கினியிலிட்டு விளைவித்து, ஈசானமந்திரம் புகன்று எடுத்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வடிக்கட்டி, புதுப்பாண்டத்தினுள் வைத்து, அந்தப் பாண்டத்தைக் காயத்திரிமந்திரம் நவின்னு சுத்தமான தானத்தில் வைத்து, அதனுள் சுகந்த புஷ்பங்களைப் போட்டு, புதுவஸ்திரத்தினால் வாயைக் கட்டிவைத்துக் கொள்வது உபகற்பமென்பர் ; இந்த மூன்றுவகை விபூதியும் சிவதீக்கையையுடைய எல்லா வகுப்பினரும் அணியத்தக்கது.

அசைவவிபூதி.—இதை அகற்ப மெனவுங் கூறுவர். இது இரு வகைப்படும். அதாவது (1) தை மாசி மாதங்களில் செந்நெற்றாள் மேய்ந்துவரும் பசுக்களின் சாணத்தை யெடுத்துவந்து, கோசலம் பெய்து பிசைந்து, கைகொண்ட அளவு உண்டைகள் செய்து, வெயிலில் உலர்த்தி, மாசிமாதத்து அபரபக்கஞ் சதுர்த்தசி திதியிலேனும் வேறு தினத்திலேனும் நெற்பதர் அல்லது உமியோடு சேர்த்து, அக்கினியிட்டுத் தகித்து, சூடு தணிந்து ஆறியபின்பு எடுத்து, பாண்டத்திலேனும் சுரக்குடுக்கையிலேனும் வைத்துக்கொள்வதும் ; சிவாலயத்து மடைப்பள்ளியிலும், சிவனடியார் மடைப்பள்ளியிலும் விளைவதுமாம். இந்த விபூதி சிவதீக்ஷையில்லாதவர்கட்குரியது. (2) காடுகளில் தானாக விளைந்து கிடப்பதாம். இவ்விபூதி சங்கர ஜாதியார்கட்குரியது

விபூதி.—ஆன்மாக்களுக்கு ஐசுவரியத்தைத் தருதலால் பூதியியனவும், சிவத்துவத்தை விளக்குதலால் பசிதமெனவும். மலத்தைக் கழுவதலால் சாரமெனவும், பேய் பிணி முதலியவற்றால் வருந்துன்பங்களை நீக்குதலால் காப்பு எனவும், சகல பாவங்களையும் தகித்தலால் பற்பம் அல்லது நீறு எனவும் பெயர்பெறும்.

விபூதியைப் பன்னிரண்டு விரல் உயரமும் எட்டு விரல் அகலமுமுடையதாய் மான்ரோல், புலித்தோல், பட்டு முதலியவற்றில் தைத்த

பைகளிலேனும், சம்புடத்திலேனும், வில்வக்குடுக்கையிலேனும் எடுத்து வைத்துத் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

விபூதிப்பையை விபூதிக்கோயிலென்று கூறுவர். விபூதியைச் சதாசிவமென்றும், விபூதிக்கோயிலை உமாதேவியென்றும், விபூதிக்கோயில் தைத்துள்ள நூலைப் பிரமதேவனென்றும், விபூதிக்கோயில் கட்டுங்கயிற்றை விஷ்ணுமூர்த்தி யென்றும் வேதாகமங்கள் கூறுகின்றன.

கரியநிற விபூதி கொடிய ரோகத்தைக் கொடுக்கும். சிவந்தநிற விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கும். புகைநிற விபூதி ஆயுளைக் குறைக்கும். பொன்னிற விபூதி வறுமையைத் தரும். வெண்ணிற விபூதி எண்ணில்லாத புண்ணியப்பேற்றை யளிக்கும். இதினின்று சித்தசுத்தியும் அதினின்று ஞானப்பிரகாசமும் அதிவிருந்து முத்தியு முண்டாம். இதனால் கருநிற விபூதி, செந்நிற விபூதி, புகைநிற விபூதி, பொன்னிற விபூதி இவற்றைத் தரிக்கலாகா. வெண்ணிற விபூதியே தரித்தல் வேண்டும்.

சந்தியாகால மூன்றினும், சூரியோதயத்தினும், சூரியாஸ்தமயனத்தினும், ஸ்நானஞ் செய்தவுடனும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், போசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும், நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும், மலசலமோசனஞ் செய்து செளசம்பண்ணி ஆசமித்த பின்னும், பூனை முதலிய அசுத்த பிராணிகள் தீண்டியபோதும் விபூதி அவசியம் தரித்தல் வேண்டும்.

விபூதி தரிக்குமுறை உத்தாளனம், திரிபுண்டாம் என இருவகையாம். அதாவது (1) கிழக்கு முகமாக வேனும் வடக்குமுகமாகவேனும், நின்றாயினும் இருந்தாயினும், பைகள் சம்புடம் வில்வக்குடுக்கை சுரைக்குடுக்கை என்பவற்றொன்றில் வைத்திருக்கும் விபூதியை வலக்கையால் எடுத்து, நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் அண்ணாந்து, “சிவசிவ” என்று சொல்லி நடுவிரல் மூன்றினாலும், சிரம் நெற்றி மார்பு வயிறு கைகள் முதலிய தானங்களெங்கும் எகமாய்த் தரித்துக்கொள்வது உத்தாளனமாம். (2) சரீரசுத்தி செய்துகொண்டு, முழந்தாளுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தண்ணீரில் நிற்கொண்டேனும், சுத்தமான இடத்திலிரு

ந்துகொண்டே னும், சிவத்தியானத்துடன் வலக்கரத்தால் விபூதியை எடுத்து, இடக்கரத்தில் வைத்து, விதிப்படி சுத்திசெய்து, சம்ஹிதா மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து, நீரிற் குழைத்துச் சிரம், நெற்றி, மார்பு, கொப்பூழ், இரண்டு முழந்தாள்கள், இரண்டு புயங்கள், இரண்டு முழங்கைகள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், இரண்டு விலாப்பூறங்கள், முதுகு, கழுத்து ஆகிய பதினாறு இடங்களிலும், முறையே நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவ நீளமும், மார்பிலும் புயங்களிலும் அவ்வாறங்குல நீளமும் மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமுமாக வளையாமலும், இடையறாமலும், ஒன்றையொன்று தீண்டாமலும், அதிகம் அகலாமலும், இடைவெளி ஒவ்வோரங்குல மிருக்கும்படி தரித்துக்கொள்வது திரிபுண்டரமாம்.

உத்தானம் தரித்துக்கொண்டு அதன்மேல் திரிபுண்டரமணிதல் வேண்டும். தீட்சையுடையவர்கள் சந்தியாகால மூன்றினும் சலத்திற் குழைத்தும், மற்றைய காலங்களில் சலத்திற் குழையாமலும் தரிக்கலாம். தீக்ஷையில்லாதவர்கள் மத்தியானத்திற்குமுன் சலத்திற் குழைத்தும், மத்தியானத்திற்குப்பின் சலத்திற் குழைக்காமலும் அணியலாம். திரிபுண்டரம் தரித்துக்கொள்ளும்போது விலாப்பக்கங்க ளிரண்டையும் நீக்கிக் காதுகளிரண்டையுங் கொள்வதும், முழங்கைகளையும் மணிக்கட்டுகளையும் நீக்கிப் பன்னிரண்டு தானமாகக் கொள்வது முண்டு. திரிபுண்டரம் அளவுக்குக் கூடும்படி தரித்தாலும், அளவுக்குக் குறையும்படி தரித்தாலும் குற்றமாம்.

சிவசந்நிதியிலும், ஆசிரியரும், சிவனடியார்களும் கொடுக்கும் விபூதியை எந்தக் காலத்திலும் அணிந்துகொள்ளலாம். சிவசந்நிதியிலும், குருசந்நிதானத்திலும், சிவனடியார் திருமுன்னிலையிலும், சிவாக்கினிக்கெதிரிலும் விபூதி தரித்துக்கொள்ளாமல் கொஞ்சந்திரும்பி நின்று தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். ஆசாரியராயினும், சிவனடியாராயினும் விபூதி தந்தால் மூன்றுதரமாயினும் மீண்டு தரமாயினும் நமஸ்கரித்து, எழுந்து கும்பிட்டு, இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, இடக்கையின் மீது வலக்கையை வைத்து, வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு மீட்டும் நமஸ்கரித்தல் வேண்டும்.

திருக்கோயில்களிலிருந்து விபூதிப் பிரசாதம் தீசைக் முதலிய வற்றால் தம்மிலும் மேம்பட்டவர்கள் கொண்டுவந்தால், அவர்களுடைய திருவடிகளில் மூன்று தரம் நமஸ்கரித்து, வாங்கித் தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். தம்மிலும் தாழ்ந்தவர்கள் கொண்டுவந்தால், அந்த விபூதிப்பிரசாதத்தை, சுத்தமான ஒரு ஆசனத்தில் வைக்கச் செய்து, சுகந்த மலர்களால் அருச்சித்து, வணங்கி யெடுத்துத் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நிலத்தில் விபூதி சிந்தும்பகூத்தில் அந்த விபூதியை யெடுத்துவிட்டு அந்தத் தலத்தைச் சத்திபண்ணல் வேண்டும்.

ஒரு கையால் வாங்கிய விபூதியும், விலைக்குக்கொண்ட விபூதியும், தீக்கையில்லாதவர்கள் தந்த விபூதியும் அணியலாகாது. தலையை நடுக்கிக்கொண்டும், தலையைக் கவிழ்ந்துகொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும், நடந்துகொண்டும், படுத்துக்கொண்டும், அசுத்த நிலத்திலிருந்து கொண்டும், ஒரு விரலாலும், சண்டாளர் முன்னும், சிவநிர்த்தகர் முன்னும் விபூதி தரிக்கலாகாது. வட்டமாகவும், சதுரமாகவும், சூலம் போலவும் விபூதி தரிக்கக்கூடாது. மங்கையர், சந்தியாசி, வானப்பிரத்தன் மனைவி, பிரமசாரி இவர்கள் நீரிற் குழைத்து அணியலாகாது.

விபூதியிற் பெரிதான தீர்த்தங்களும், செல்வங்களும், ஓளவுத் தங்களும் இல்லை. விபூதி சகல வியாதிகளையும், நல்வினை தீவினைகளையும், பிறப்பிறப்புக்களையும், பைசாச பீடிதத்தையும் நீக்கும. விபூதி சகல தீர்த்தங்களில் மூழ்கிய பலனையும், நூறு யாகங்களியற்றிய பலனையும், மூன்று லோகங்களையுந் தானஞ்செய்த பலனையுந் தரும். விபூதி தரிப்போர் சிவசொருபமேயாவர். அவர் பின்னே சிவபெருமான் உமா தேவியோடு திரிவர். முத்தியைத் தரக்கூடிய மருந்து விபூதியே யென்பது நிச்சயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

3-உருத்திராக்க மகிமை .

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாரகன், தாரகாக்ஷன், வித்துன்மாலி என்னும் மூன்று அசுரர்களுள் பிரமதேவனை நோக்கி, கோடி வருஷம் அரிதாகிய தவம் புரிந்து, பொன் வெள்ளி இரும்புகளாலாகிய மூவரண்கள் முறையே, சுவர்க்கம் அந்தரம் பூமியென்னும் மூன்று இடங்களிலும் நிலைபெற்றிருந்து, வேண்டுமிடங்கட்கு உடன்வரவும், அவை ஆயிரம் வருஷத்திற்கொரு முகூர்த்தகாலம் ஒன்றுசேரவும், அந்தக் காலத்தில் ஒரே பாணத்தால் மூன்றையும் அழித்தாலன்றி அழியாதிருக்கவும், விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் தம்மோடெதிர்க்கில் அவர்கள் தோற்றோடவும் வரம்பெற்று, மயஞல் பொன், வெள்ளி, இரும்பு என்னும் மூன்று லோகங்களால் மூன்று மதில்களையுடைய (திரிபுரமென்னும்) மூன்று நகரங்களை முறையே சுவர்க்கம், அந்தரம், பூமியென்னும் மூன்று இடங்களிலும் அமைத்து, அவற்றிலிருந்துகொண்டு பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களையுத் துன்பப்படுத்தி வந்தனர். இவர்களியற்றுந் துன்பத்திற்காற்றாத பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் பரமேசுவரனை நோக்கி ஆயிரந்தேவவருஷம் அரிதாகிய தவம் புரிந்தனர். பரமேசுவரன் தேவர்கள் புரிந்த அருந்தவத்துக்கிரங்கி அங்கு எழுந்தருளினர். தேவர்கள்சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் அடியற்ற மரம் போல்விழுந்து நமஸ்கரித்து, தேன்னிறைந்த வாசனையையுடைய கொன்றைமாலையணிந்த சிவந்த சடாபாரத்தையுடைய எம்பெருமானே? அடியேங்களுக்கு முப்புரத்தசுரர்களால் நிகழ்ந் துன்பங்களை நீக்கியருள வேண்டுமென விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சிவபெருமான் அஞ்சேல் அஞ்சேல் என மூன்று திருக்கண்களாலும் † ஆயிரந்தேவ வருஷம் தேவர்களைப் பார்த்தருளினர். அப்போது அக்கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் தோன்றின. அவற்றுள்,

கமலாக்ஷன் எனவுங் கூறுவர்.

ஆயிரந்தேவ வருஷம்—சிவபெருமானுக்குச் சிறிது காலம்.

சூரியவடிவாகிய வலக்கண்ணிற்கேற்றிய நீர்த்துளிகளில் பன்னிரு கபிலநிற உருத்திராக்க மரங்களும், சந்திரவடிவாகிய இடக்கண்ணிற்கேற்றிய நீர்த்துளிகளில் பதினாறு வெண்ணிற உருத்திராக்க மரங்களும், அக்கினிவடிவாகிய நெற்றிக்கண்ணிற்கேற்றிய நீர்த்துளிகளில் பத்து கருநிற உருத்திராக்க மரங்களுமாக மூப்பத்தெட்டுவித மரங்கள் உற்பவித்தன. இவற்றுள் கபிலநிற உருத்திராக்க மரத்திலிருந்து செந்நிற உருத்திராக்க மரமும், அந்த செந்நிற உருத்திராக்க மரத்திலிருந்து பொன்னிற உருத்திராக்க மரமும் உண்டாயின.

இந்த ஐந்துவகை மரங்களிலும் கபிலநிறமணி, செந்நிறமணி, பொன்னிறமணி, வெண்ணிறமணி, கருநிறமணி யென ஐவகைப்படும் உருத்திராக்க மணிகள் உற்பவித்தன. சிவபெருமான் அந்த உருத்திராக்க மணிகளை தேவர், முனிவர் முதலிய யாவரையும் அணிந்துகொள்ளும்படி கட்டளையிட்டருளினர். பிரமன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய அனைவோரும், அவற்றைப் புனைந்து துன்பம் நீங்கிச் சிவபுண்ணியப்பேற்றைப் பெறுவாராயினர். இதனால் உருத்திராக்கமணி சிவசின்னங்களுளொன்றாயின.

முற்கூறிய மரங்களில் (நேபாள தேசத்திலே) வீளகின்ற உருத்திராக்கமணிகளில் உன்னதமுடைய பக்கமே முகமெனவும், உன்னதமில்லாத பக்கமே யடியெனவுங் கூறுவர். அந்த மணிகளின் முககணிதங்களை அவற்றிலுள்ள இரேகைகளால் அறியவேண்டும். இந்த மணிகளின் மூலம் பிரமதேவரும், நாளம் விஷ்ணுமூர்த்தியும், முகம் உருத்திரமூர்த்தியும், கேசரங்கள் சகல தேவதைகளுமாம்.

வெண்ணிறமணி, கபிலநிறமணி, செந்நிறமணி, பொன்னிறமணி, கருநிறமணி என்னும் ஐவகை மணிகளுள்ளும் ஒருமுகமணி, இரண்டுமுகமணி, மூன்றுமுகமணி, நான்குமுகமணி, ஐந்துமுகமணி, ஆறுமுகமணி, ஏழுமுகமணி, எட்டுமுகமணி, ஒன்பதுமுகமணி, பத்துமுகமணி, பதினொருமுகமணி, பன்னிரண்டுமுகமணி, பதின்மூன்றுமுகமணி, பதினான்குமுகமணி, பதினைந்துமுகமணி, பதினாறுமுகமணி யென பதினாறு வகையுண்டு. இரண்டுமணி ஒன்றுசேர்ந்திருந்தால்

அதைச் சத்தியும் சிவமும் ஒன்றென்னும் உண்மையை விளக்கும் வடிவு வாய்ந்த கௌரிசங்கமணி யென்பார்.

வெண்ணிறமணி அந்தணசாதியெனவும், பொன்னிறமணியும் செந்நிறமணியும் கூத்திரியசாதியெனவும், கபிலநிறமணி வைசியஜாதியெனவும், கருநிறமணி சூத்திரசாதியெனவும் நூல்கள் கூறுகின்றன. வெண்ணிறமணி பிராமணரும், கபிலநிறமணியும் செந்நிறமணியும் கூத்திரியரும், பொன்னிறமணி வைசியரும், கருநிறமணி சூத்திரரும் அணிந்துகொள்ளவேண்டுமாம்.

ஒருமுகமணிக்குத் தற்பாசிவனும், இருமுகமணிக்குச் சீகண்ட பாசிவனும் சிவசத்தியும், மும்முகமணிக்கு மும்மூர்த்திகளும் அக்கினி தேவனும், நான்முகமணிக்குப் பிரமதேவரும், ஐம்முகமணிக்குக் காலாக்கினியருத்திரனும், ஆறுமுகமணிக்குச் சண்முகக்கடவுளும், ஏழுமுகமணிக்கு ஆதிசேஷனும் சத்தமாதர்களும், எண்முகமணிக்கு விநாயகக்கடவுளும் அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்களும், ஒன்பதுமுகமணிக்கு வைரவக்கடவுளும் கங்கை முதலிய நவதீர்த்தங்களும், பத்துமுகமணிக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியும் பத்துத்திக்குப் பாலகர்களும், பதினொருமுகமணிக்குப் பதினொரு ருத்திரரும், பன்னிருமுகமணிக்குப் பன்னிரு சூரியரும் விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய வசு தேவர்முதலிய பன்னிருமூர்த்திகளும், பதின்மூன்று முகமணிக்குச் சிவபெருமானும் முருகக்கடவுளும் சதருத்திரர்களும், பதினான்குமுகமணிக்குச் சிவமும் சத்தியும் மறுக்களும், பதினைந்துமுகமணிக்குச் சதாசிவமூர்த்தி சந்திரன் வருணன் முதலியோர்களும், பதினாறுமுகமணிக்குச் சிவபெருமான் விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமதேவர் முப்பத்துமுக கோடிதேவர் முதலிய அனைவோர்களும் அதிதேவதைகளாவார்.

ஒருமுகமணி பிரமஹத்தியைத் தீர்க்கும், இருமுகமணி கோஹத்தியைப் போக்கும், மும்முகமணி ஸ்திரீஹத்தியை நீக்கும், நாலுமுகமணி நரஹத்தியைத் தொலைக்கும், ஐம்முகமணி புணரத்தகாதவர் களைப் புணர்ந்த பாவத்தையும் புசிக்கத்தகாதவற்றைப் புசித்த பாவத்தையும் தவிர்க்கும், ஆறுமுகமணி பிரமஹத்தியை யொழிக்கும், ஏழுமுகமணி பொன்திருடிய பாவத்தையும் பசுஹத்தியையும் தகிக்கும்,

எண்முகமணி குருபீத்தினிஸயப்புணர்ந்த பாவத்தையும் பொன்திரு
டியபாவத்தையும் பிறர்ஞ்னங்கவர்ந்துண்ட பாவத்தையும் (துலாபுருட
தானம், இரணியகருப்பதானம், திலபதமதானம், சொன்னபூமிதானம்,
சொன்னதேனுதானம், இலக்குமிதானம், திலதேனுதானம், சகத்திர
கோதானம். இரணியவசுவதானம், இரணியகன்னிகாதானம், சொன்ன
கசுதானமுதலிய) தானங்கள் வாங்கிய பாவத்தையும் களையும், ஒன்பது
முகமணி ஆயிரம் உயிர்வதைப்பாவத்தையும் நூறுபிரமவதைப் பாவத்
தையும் பூதப்பைசாசபீடிதத்தையும் சர்ப்பம் முதலிய விஷதோஷத்தையு
ம் போக்கும்; (அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி,
பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னும்) அஷ்டமாசித்திகளை
யும் முத்தியையும் கொடுக்கும், பத்துமுகமணி நக்ஷத்திரதோஷத்தையு
ம் கிரகதோஷத்தையும் விஷதோஷத்தையும் பேப்பீடிதத்தையும்
பிரமராக்கத்திங்கையுந் தொலைக்கும், பதினொருமுகமணி ஆயிரம்
அசுவமேதப்பலனையும் நூறுவாசபேயப்பலனையும் இலட்சங் கோமே
தப்பலனையும் அளிக்கும், பன்னிருமுகமணி துன்பத்தையும் மிருகபயத்
தையும் நீக்கும்; அசுவமேதப்பலனையும் பசுமேதப்பலனையும் சுவூர்ண
தானப்பலனையும் இஷ்ட சித்தியையுந் தரும், பதின்கூறுமுகமணி
மாதா பிதா சகோதரர் கருவாதியவற்றின் கொலைப்பாவத்தைப்போக்
கும்; சர்வாஶ்ட்டந்தையும் சகல சித்தியையும் நல்கும், பதினான்குமுக
மணி தேவர் முனிவர் முதலியோர்களை வசப்படுத்தும்; சிவபதத்தைத்
தரும், பதினைந்துமுகமணி தீங்களைத்தும் அகற்றும்; விஷ்ணு பிரமன்
இந்திரன் முதலினோரது பதவிகளிலுள்ள போகவின்பங்களைத்தரும்,
பதினாறுமுகமணி சாயுச்சியம் முதலிய எல்லாவிதப்பேற்றையும் எளி
தில் நல்கும் என்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன.

பரமசிவனது கிருபானோக்கமானது ஆன்மாக்களிடத்துற்ற,
(ஆணவம், மாயை, காமியம் என்னும்) மும்மலங்களையுந் தொலைத்து,
அருளுருவாக்கி, முத்தியை யளிப்பதுபோல் பாசபந்தத்தை யறுத்து,
அருளொளியை வீளைவித்து, முத்தியைத் தருதலால் அக்கம் எனவும்;
மனத்திலுற்ற இருளையுந் துன்பத்தையுந் கண்டித்தலால் கண்டி அல்
லது கண்டிகை யெனவும்; (சூரியனொளியைக் கவர்ந்து, மனதினிடங்

கொடுத்து விளக்குங் கண்ணொளி மணிபோல்) சிவபெருமானின் அரு ளொளியைக் கவர்ந்து ஆன்மாக்களிடங் கொடுத்து, அகவிருளைத் தொலைத்து, ஞானவொளியை வளர்த்தலாலும், சிவபெருமானுடைய திருக்கண்களிற் றேன்றிய நீர்த்துளிகளி லுற்பவித்தமையாலும் கண் மணியெனவும் பெயர்பெறும், உருத்திராக்கமணிகளை அணிந்துகொள் ளாமல் சந்தியாவந்தனம், சிவமந்திரசெபத், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலயதரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், சிவபுராணங் கேட்டல், தேவார திருவாசகமோதல், வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் படித் தல், தீர்த்தமாதல், யாத்திரைபோதல், சிவவிரதமறுட்டித்தல், யாக மியற்றல், சிராத்தாதி தானமளித்தல் முதலியவை செய்யின் அவற் றின் பலன் சித்தியாகாவென்பது திண்ணம்.

குடும்பி, சிரசு, இரண்டு காதுகள், உட்கழுத்து, கழுத்து, இரண்டு புயங்கள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், மார்பு, பூணூல் என்னுந் தானங் களுள் குடும்பியில் ஒன்றும், சிரசில் இருபத்திரண்டு அல்லது முப்பத் தாறும், காதுகளில் ஒவ்வொன்று அல்லது அவ்வாறும், உட்கழுத்தில் ஒன்று அல்லது மூன்றும், கழுத்தில் முப்பத்திரண்டும், புயங்களில் தனித்தனி பதினாறும், மணிக்கட்டுகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும், மார்பில் ஐம்பது அல்லது நூற்றியெட்டும், பூணூலில் ஒன்றும் (குடும்பி யும் பூணூலும் நீங்கலாக மற்றைய தானங்களில் அந்தந்தத் தானங் கொண்ட அளவும்) இருபத்தேழிழையாலாகிய வெண்பட்டு நூற்கயிறு, பருத்திநூற்கயிறு, பொன்சரடி, வெள்ளிச்சரடி என்பவற்றுள் இயன்ற தொன்றில் முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்த இடையிடையே பொன்வில்லு, வெள்ளிவில்லு, தாமிரவில்லு, முத்து மணி, பவளமணி, பளிங்குமணி, வில்வக்குடுக்கையின் ஒட்டுவில்லு என்பவற்றில் கிடைக்கக்கூடியதை யிட்டுக்கோர்த்து நுனி இரண்டை யுஞ் சேர்த்து அதில் முகமணி கோர்த்து முடிச்சிட்டுப் புனைந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

சிகைக்கு ஒரு முகமணி அல்லது பதினொருமுக மணியும், தலைக்கு இரண்டு பதினொன்று பதினான்கு முகமணிகளும், காது களுக்கு ஐந்து ஏழு பத்து பன்னிரண்டு முகமணிகளும், கண்டத்

துக்கு எட்டு முகமணிகளும், புயங்களுக்குப் பதின்மூன்று முகமணிகளும், (அப்புயங்களுள்) வலப்புயத்துக்கு ஆறு முகமணிகளும், இடப்புயத்துக்கு ஒன்பதுமுகமணிகளும், மணிக்கட்டுகளுக்கு ஒன்பதுமுகமணிகளும், மார்புக்கு ஏழுமுகமணிகளும், பூணூலுக்கு நான்குமுகமணி அல்லது பதினான்குமுகமணியும் உரித்தாகுமென்பர்.

சிகை, காதுகள், உட்கழுத்து, பூணூல் இந்தத் தானங்களில் எப்போதும் நீக்கமில்லாமலும்; மற்றைத் தானங்களில் சந்தியாவந்தனம், சிவமந்திரசெபம், சிவபூஜை, சிவத்தியானம், சிவாலயதரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், சிவபுராணங்கேட்டல், சிவவிரதம் அதுட்டித்தல், தீர்த்தமாடல், யாகாதி கருமமியற்றல், சிராத்தாதி தானங்கொடுத்தல் முதலியவை செய்யுங்காலங்களிலும் உருத்திராக்கமணிகள் அவசியந்தரித்திருத்தல் வேண்டும். சிகை, காதுகள், உட்கழுத்து, பூணூல் இவை நீங்கலாக மற்றைய தானங்களில் நித்திரையிலும், மலசலமோசனத்திலும், நோயிலும், சனனசௌச மரணசௌசங்களிலும் உருத்திராக்கமணிகள் புனைந்திருத்தல் கூடாது.

எந்தச் சாதியிற் பிறந்தோரானாலும், எத்தன்மை யுடையோரானாலும், எத்தொழிலைச் செய்வோரானாலும் உருத்திராக்கமணிவார்களாகில் அவர்கள் சீவன் முத்தர்களேயாம். ஆயிரம் உருத்திராக்கமணிந்தவர் சிவ சொரூபமேயாவர். உருத்திராக்க மணிந்தவர்களின் பின்னே பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்கள் திரிவார்களாம். உருத்திராக்கமணிகளணிந்துகொண்டு ஸ்நானஞ்செய்யின் அவ்வுருத்திராக்கங்களிற்பட்டுக் கீழே விழுஞ்சலம் (சிவபெருமானுடைய சடாபாரத்திலிருந்து பூமியில் விழும்) ஆகாய கங்கையேயாம்.

உருத்திராக்கம் புனைந்தவர்கள் மூன்றரைகோடி தீர்த்தங்களில் மூழ்கிய பலனையும், அசுவமேத முதலிய எண்ணில்லாத யாகங்களைச் செய்த பலனையும், எழுக்கோடி மஹாமந்திரங்களைச் செபித்த பலனையும், (நான்கு பக்கத்திலுஞ் சுவாலிக்கின்ற நான்கு அக்கினிக்குண்டமும் மேலே அதிக வெப்பத்தோடு பிரகாசிக்கின்ற சூரியனுமாகிய) பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து அரிதாகிய தவம்புரிந்த பலனையும்விட எட்டுப்பங்கு அதிகமாகிய பலனை யடைவார்கள்.

சுத்தமாகிய ஆசனத்தில் உருத்திராக்கமணிகளைச் சிவலிங்க வடிவமாக வமைத்து, பத்திரபூஷ்பங்களால் அருச்சுகளைசெய்து, வெற்றிலை பாக்கு வாகைப்பழம் தேங்காய் மூடிகள் முதலியன வைத்து, நீர் மாற்றித் தூபதீபங்காட்டுதலாகிய பூசை செய்துவரின் அது சிவ பூசைப்பலனைத் தரும். ஒன்று, ஐந்து, பதினொன்று, பதினான்கு, பதினாறு முகமணிகளைத் தினம் பூசிப்பது உத்தமோத்தமமாம்.

உருத்திராக்கமணிகள் கிடைக்காவிடில் மண், கல், மரம் என்பவற்றுள் உருத்திராக்கமணிகளைப்போல் முகமும், இரோகையும், அடியுந் தோன்றச்செய்து அணிந்துகொள்ளலாம். இவ்விதஞ் செய்யுமணிகள் பார்த்திவ ருத்திராக்கமணிகளெனப்பெயர்பெறும் ; பொன்னிலும் உருத்திராக்கமணிகள்போற் செய்து புனைந்துகொள்வது முண்டு. அஃது ஆக்கினேய ருத்திராக்கமணியெனப் பெயர் பெறும் ; இந்த இருவித மணிகளணிந்தவர்களின் இருபத்தொரு வமிசத் தாரும் முத்திபெறுவர். செய்து அணிந்துகொள்ளும் மணி தரும் பலனே யித்தகையதாயின் தானே உற்பத்தியான மணிகள் அணிந்து, கொள்ளின் அம்மணிகள் தரும்பலனை அளவிட்டுக்கூற முடியாதென்பது நிச்சயம்.

உருத்திராக்க வடப்பொதி சுமக்கப்பெற்ற புண்ணியத்தால் சுழுகை தூறு கற்பகாலம் கைலாசத்திலுற்றதென உபதேசகாண்டமும் ; உருத்திராக்கந் தரிக்கப்பெற்ற புண்ணியத்தால் குரங்கு இராஜ குமாரனாகவும், உருத்திராக்கமணியப் பெற்ற புண்ணியத்தால் சேவற் கோழி மந்திரிகுமாரனாகவும் பிறந்தார்களெனப் பிரமோத்தரகாண்டமும் கூறுகின்றன. பாவம் புண்ணியம் என்பதைப்பகுத்தறியும் அறிவில்லாத பறவையும் மிருகங்களும் விருப்பமின்றி வெறுப்போடு உருத்திராக்கந் தாங்கப்பெற்ற புண்ணியம் இத்தகையதென்றால் விருப்பத்தோடு உருத்திராக்க மணிந்துகொள்வோரின் புண்ணியத்தை யாவர் கூறவல்லவர்.

செல்லிக்கனி, இலந்தைக்கனி, கடலை இவைபோன்ற பருமனுள்ளதாய் (சிங்கப்பூர்த்தீவிலே) விளைகின்ற உருத்திராக்கமணிகளிலே ஒருவகை மணிகளாக நூற்றியெட்டு, நூற்றியைந்து, ஐம்பது,

மூப்பத்திரண்டு, மூப்பது, இருபத்தெட்டு, இருபத்தேழு, இருபத்தாறு, இருபத்தைந்து, ஆறு, ஐந்து என்னும் கணக்குப்படி பொன்கம்பி, வெள்ளிக்கம்பி, தாமிரக்கம்பி என்பவற்றுள் இயன்றதொன்றில் முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்தக்கோர்த்து ஒன்றை யொன்று தீண்டாவண்ணம் இடையிடையே பூட்டிட்டுக்கட்டி இருதலையுஞ் சேர்த்து மேருவென்னும் முகமணி வைத்துச் செய்துகொள்வதாகிய மாலைகளுள் செல்வத்தையும் புண்ணியத்தையும் விரும்பியவர்கள் நூற்றியெட்டு அல்லது மூப்பது மணிகள் கொண்ட மாலையையும், போகமோட்சங்களைக் கருதியவர்கள் நூற்றியைந்து மணிகளடங்கிய மாலையையும், இவ்வுட்சித்தியைக் கருதியவர்கள் ஐம்பது மணிகளுள்ள மாலையையும், வெற்றியை விரும்பியவர்கள் மூப்பத்திரண்டு மணிகள் கொண்ட மாலையையும், பலத்தையிச்சித்தவர்கள் இருபத்தெட்டு மணிகளடங்கிய மாலையையும், தேவபதவியை யுத்தேசித்தவர்கள் இருபத்தேழு மணிகளுள்ள மாலையையும், செல்வவிருத்தியை நினைத்தவர்கள் இருபத்தாறு மணிகளடங்கிய மாலையையும், சிவசாயுச்சியத்தை யபேட்சித்தவர்கள் இருபத்தைந்து மணிகள்கொண்ட மாலையையும், சூந்தியைக் கோரியவர்கள் ஆறுமணிகள்கொண்ட மாலையையும், போகத்தை யுத்தேசித்தவர்கள் ஐந்துமணிகளுள்ள மாலையையும் செய்து வைத்துக் கொண்டு வீடு, மடம், பசுத்தொழு, நந்தவனம், மலை, தீர்த்தக்கரை, கோவில், சிவசந்நிதானம் முதலிய இடங்களிலிருந்து அந்த மாலையை வலக்கையிலுள்ள நடு மூன்று விரல்களிலிட்டுப் பிறர் காணாதபடி மேல் வஸ்திரத்தினால் மறைத்துப் பெருவிரலால் துறவிகள் மேனோக்கித் தள்ளியும் இல்லறத்தார் கீழ்நோக்கித் தள்ளியும் முகமணியாகிய நாயக மணியைக் கணக்கிற் சேர்க்காமல் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர முதலிய சிவமந்திர செபஞ் செய்யின் ஒன்றுகோடியாம்.

கிரகஸ்தன் நூற்றியெட்டு மணியும் ஐம்பத்து நான்கு மணியும் இருபத்தேழு மணியும், துறவி இருபத்தைந்து மணியும் வெண்பட்டு அல்லது பருத்தி நூலிலே இருபத்தேழிழையாலாகிய கயற்றிலே முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்தக் கோர்த்து ஒன்றை யொன்று தொடாவண்ணம் இடையிடையே நாகபாசம், பிரமக்கிராந்தி,

சாவித்திரி என்னும் முடிச்சகளுள் இயன்றதொன்றை யீட்டுக் கயிற்
றின் துனியிரண்டையுஞ் சேர்த்து நாயகமணி யென்னும் முகமணி
கோர்த்து முடிச்சிட்டு வைத்துக்கொண்டு சிவமந்திரசெபஞ் செய்து
வரின் மிக்க விசேடமாம்.

இரண்டுமுகமணியும், மூன்றுமுகமணியும், பன்னிரண்டுமுக
மணியும், பதின்மூன்றுமுகமணியும் செபமாலைக்கு ஆகாவாம் ; அன்றி
யும் ஒரேவிதமாகிய முகங்களுையுடைய மணிகளையே ஜெபமாலைக்குக்
கொள்ளல்வேண்டும் ; பலவிதமாகிய முகங்களுையுடைய மணிகளைச்
செபமாலைக்குக்கொள்ளலாகாது.

திருச்சிற்றம்பலம்

4. பஞ்சாக்கர மகிமை

திருச்சிற்றம்பலம்

“வேதமுடிபாகிய பஞ்சாக்கரம் “ திரையக்கரம், மலாக்கரம், பதி
யக்கரம், பரையக்கரம், சீவாக்கர ” மென வைந்தாம்.

திரையக்கரமானது பிருதுவி தத்துவமாய் கந்தவிஷயமாய் வெண்
ணிறமாய் பூமிமயமாய் நிவர்த்திகலையாய் சத்தியோஜாதமாய் கர்ம
சாதாக்கியமாய் நான்முகரூபமாய் சிருஷ்டியைத் தருகின்ற மறைப்பை
யுடையது.

மலாக்கரமானது அப்புதத்துவமாய் ரசவிஷயமாய் கருநிறமாய்
ஜலமயமாய் பிரதிஷ்டாகலையாய் வாமதேவமாய் கர்த்துரு சாதாக்கிய
மாய் விஷ்ணுரூபமாய் திதியைத் தருகின்ற மயக்கத்தை யுடையது.

பதியக்கரமானது தேயுதத்துவமாய் ரூபவிஷயமாய் சிவந்த நிற
மாய் அக்கினி மயமாய் வித்தியாகலையாய் அகோரமாய் மூர்த்தி சாதாக்
கியமாய் உருத்திரசொரூபமாய் சம்மாரத்தைத் தருகின்ற ஞானசூரியப்
பிரகாசத்தை யுடையது.

பரையக்கரமானது வாயுதத்துவமாய் பரிசவிஷயமாய் புகைநிற
மாய் காற்றுடையமாய் சாந்திகலையாய் தத்புருஷமாய் அமூர்த்தி சாதாக்

சியமாய் மஹேசுவர ரூபமாய் திரோபவத்தைத் தருகின்ற சத்தி வடிவத்தை யுடையது.

சீவாக்கரமான ஆகாயத்துவமாய் சத்தவிஷயமாய் நீலநிறமாய் சுத்தவெளியாய் சாந்தியாதீதகலையாய் ஈசானமாய் சிவசாதாக்கியமாய் சதாசிவ ரூபமாய் அதுக்கிரகத்தைத் தருகின்ற சிவவடிவத்தை யுடையது.

திரையக்கரத்தை—திரோபாக்கரம், திரோதாக்கர மெனவும் ; மலாக்கரத்தை—ஆணவாக்கர மெனவும் ; பதியக்கரத்தை—இறையக்கரமெனவும் ; பரையக்கரத்தை—அருளக்கரமெனவும் ; சீவாக்கரத்தை—ஆவியக்கரமெனவுங் கூறுவர்.

பிண்டத்தினுள் குய்யத்திற்கும் குதத்திற்கும் நடுவே பவித்திர தானமாய் நாலிதழுடையதாய் முக்கோணமாயிருக்கும் மூலாதார நடுவிலே (அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்னும்) பிரணவமும்; மூலாதாரத்திற்கு இரண்டங்குல மேலே ஆறிதழுடையதாய் நான்கோணமாயிருக்கும் சுவாதிஷ்டான நடுவிலே திரையக்கரமும் ; சுவாதிஷ்டானத்திற்கு எட்டங்குல மேலே பத்திதழுடையதாய் பிறைகோணமாயிருக்கும் மணிபூரக நடுவிலே மலாக்கரமும் ; மணிபூரகத்திற்குப் பத்தங்குல மேலே பன்னிரண்டிதழுடையதாய் (இருதயத்தர்னமாய்) முக்கோணமாயிருக்கும் அனாகத நடுவிலே பதியக்கரமும் ; அனாகதத்திற்குப் பத்தங்குல மேலே பதினாறிதழுடையதாய் அறுகோணமாயிருக்கும் விசுத்தி நடுவிலே பரையக்கரமும் ; விசுத்திக்குப் பன்னிரண்டங்குல மேலே இரண்டிதழுடையதாய் வட்டமாயிருக்கும் ஆக்கினை நடுவிலே சீவாக்கரமும் விளங்குவனவாம்.

திரையக்கரம் பரையக்கரத்திலும், மலாக்கரம் சீவாக்கரத்திலும், பரையக்கரம் சீவாக்கரம் பதியக்கரத்திலும், பதியக்கரம் தானேயாயும் ஒடுங்குமென்பர்.

திரையக்கரம், மலாக்கரம், பதியக்கரம், பரையக்கரம், சீவாக்கரம் முறையே கூடியது (சுத்த பஞ்சாக்கரமென்னும்) தூலபஞ்சாக்கரமாம் ; இதனை உபதேசிக்கத்தக்கவர் சமயாசிரியர்.

பதியக்கரம், பரையக்கரம், சீவாக்கரம், திரையக்கரம், மலாக்

கரம் முறையே கூடியது (ஒரு தலை மாணிக்கமென்னும்) சூக்கும பஞ்சாக்கரமாம்; இதனை ஆசிரியருபதேசித்தலும், உபதேசித்தபோதிலும் மாணுக்கர் செபித்தலு மரிதாம்; சந்தருமங்களாலும், சாதுசங்கத்தாலும், ஜீவன்முத்தர்களைத் தரிசித்தலாலும், ஜீவன்முத்தர்களின் பிரசாதத்தாலும் பக்குவமடைந்தமலபரிபாகிகளுக்கே யுபதேசித்தல் வேண்டும். உபதேசித்தத் தக்கவர் ஞானாசிரியர்.

பதியக்கரம், பரையக்கரம், சீவாக்கரம், பரையக்கரம், பதியக்கரம் முறையே கூடியது (இருதலை மாணிக்கமென்னும்) காரண பஞ்சாக்கரமாம். இதுவே முத்தி பஞ்சாக்கரம். இஃது பவமாகிய கடலைக்கடந்து முத்தியாகிய கரையிற் சேரத் தெப்பமாகும். இதனை அதிதீவரதர பரிபாகிகளுக்கே போதிக்கவேண்டும். போதிக்கத்தக்கவர் மௌனாசிரியர்.

பரையக்கரம், பதியக்கரம், முறையே கூடியது மஹா காரணமாம். இதுவே பதியாகும். இப்பதியை யடையக்கூடியது சீவாக்கரமாகிய பசு. இப்பசுவாகிய ஆன்மாக்கள் திரையக்கரமு மலாக்கரமுமாகிய பாசத்தை நீக்கவேண்டும். பாசம் நீங்கிய ஆன்மாக்கள் பதியாகிய மஹாகாரணப்பொருளை யடையும். மஹாகாரணப் பொருளைப் பெற்றவர் ஏகாந்தமாயிருந்து, மனதைக் கண்டத்தில் அசைவற நிறுத்தி அப்பொருளை நினையாமல் நினைக்கின் மனமொடுங்கும். மஹாகாரணப்பொருளை மாணுக்கர்களின் பக்குவா பக்குவத்தை யொருவருஷஞ் சோதித்து பதியக்கரத்தை மனதிலடக்கக்கூடிய (இருவினை யொப்பு மலபரிபாகஞ் சதூர்த்தாசத்தினி பாகம் விளங்கிய) பக்குவர்களுக்கே யுபதேசிப்பது கிரமமாம். உபதேசித்தத்தக்கவர் அருளிறை வடிவங்கொண்ட ஞானதேசிகர்.

பதியக்கரமாகிய நாயோட்டு மந்திரமே மஹாமனு. அஃதை இதயத்தில் அடக்கினவர் முத்தியும், செபிக்கின்றவர் ஆத்மவிசாரமும் பெறுவர். அவ்வக்கரத்தைக் கோபத்தினாலாயினும், சந்தோஷத்தினாலாயினும், பகைவனிடத்தாயினும், சினேகிதனிடத்தாயினும், மனைவியனிடத்தாயினும், கழுதையினிடத்தாயினும், நாயினிடத்தாயினும், மற்றும் எத்தன்மைப்பட்ட விடத்தாயினும் மனத்தினாலும் சொல்லினாலும்

லும் சோரவிடாமல் செலுத்தத்தக்கவர் நினைத்தற்கரிய பரமபதியே யாவர் ; அவர் இத்தேகத்தோடிருந்து அந்நிலைப்படியே முத்தியடை வர். பதியக்கரத்தை விட்டவர்கள் செய்கின்ற பூசை, செபம், தலம், ஆத்மவிசாரம், தரும முதலியவை வீணாகுமென்பர்.

பஞ்சாக்கர 'செபம் வீடு, பசுத்தொழு, மடம், நந்தவனம்; நதிக்கரை, கடற்கரை, மலை, வனம், யாகசாலை, சிவாலயம், சிவசந்நிதானம் இந்தத் தானங்களிலிருந்து செய்தல்வேண்டும். வீட்டில் ஒருரு செபிக்கின் ஒருரு செபித்த பலனும் ; பசுத்தொழு, மடம், நந்தவனம் இவைகளில் ஒருரு செபிக்கின் நூறுரு செபித்த பலனும் ; நதிக்கரையில் ஒருரு செபிக்கின் ஆயிரமுரு செபித்த பலனும்; கடற்கரையில் ஒருரு செபிக்கின் பதினாயிரமுரு செபித்த பலனும் ; மலை, வனமிவற்றில் ஒருரு செபிக்கின் இலக்ஷமுரு செபித்த பலனும்; சிவாலயம், யாகசாலை இவைகளில் ஒருரு செபிக்கின் கோடியுரு செபித்த பலனும் ; சிவசன்னிதானத்தில் ஒருரு செபிக்கின் எண்ணிறந்தகோடியுரு செபித்த பலனு முண்டாம்.

பஞ்சாக்கரஞ் செயிக்கும்போது மான்ரோல், புலித்தோல், இரத்தின கம்பளம், வெண்பட்டு வெள்ளை வஸ்திரம் என்பவற்றுளியன்ற தொன்றின்மீது வடக்குமுகமாகவேனும் கிழக்குமுகமாகவேனும் சுவத்திகாசனம், கோமுகாசனம், பதுமாசனம், வீராசனம், சிங்காசனம், பத்திராசனம், முத்தாசனம், மயூராசனம், சுகாசனம் என்பவற்று ளொன்றில் ஒருமை பொருந்திய மனத்தோடிருத்தல் வேண்டும்.

மான்ரோல் ஞான விருத்தியையும், புலித்தோல் முத்தியையும், இரத்தின கம்பளம் துன்ப நிவர்த்தியையும், வெண்பட்டு வெள்ளை வஸ்திரம் உடற்பிணி நீக்கத்தையுங் கொடுக்கும். (மரப்பலகை, கூல், தரை, சிகப்பு வஸ்திரம் இவற்றின் மீதிருந்து செபிக்கின் வறுமை, பிணி, துன்ப முதலியன வுண்டாம்.)

சுவத்திகாசனமாவது—வலக்கணக்கால் வலத்தொடை இதற்கு நடுவில் இடப்பாதத்தையும், இட முழந்தாள் பொருத்தத்திற்கு நடுவில் வலப்பாதத்தையும் பொருந்தச் சேர்த்து (தொடைக்கு முழங்காலுக்

கும் நடுவில் இரண்டுள்ளங்கால்களையுஞ் செலுத்தி' சமதேகமாக இறு மாந்திருப்பது.

கோமுகாசனமாவது—வாமபாகத்திற்கடியில் வலத்தாட் கரட்டிணையும், வலத்தொடையின் பின்பக்கத்தில் இடத்தாட் கரட்டிணையும் (சப்பளமாக) சேர்த்திருப்பது.

பதுமாசனமாவது—இடபாகத்தொடையில் வலத்தாளையும், இடது தாளே வலப்புறத் தொடையிலுமாகக் கால்மேல் கால்மாறி, இருகாற் பெருவிரல்களையும் இரண்டு கரத்தாலும் (பின்புறமாக) மாறிப் பிடித்துக்கொண்டு அசைவின்றி யிருப்பது.

வீராசனமாவது—இடப்பாதக் கரட்டை வலத்தொடையின் மேல் வைத்து உடல் தளர்ச்சியின்றிச் சமமாக நாட்டங்கொண்டு நிற்பது.

சங்காசனமாவது—இடப்பாதக்கரட்டிணை வலப்பீச்சத்தின் கீழும், வலப்பாதக் கரட்டிணை இடப்பீச்சத்தின் கீழும் சேர்த்து; இரு கரத்தையும் முழந்தாளிரண்டின்மேல் விரல் நியிர்த்து வைத்து நாசி நுனியில் பார்வை செலுத்தி நிற்பது.

பத்திராசனமாவது—இருபாதக் கரட்டிணையும் இரண்டண்டங்களின் கீழ்வைத்து, இருதொடையின்மேல் இருகரத்தையும் ஊன்றி யிருப்பது.

முத்தாசனமாவது—இடப்பாதக் கரட்டை அண்டத்தின் கீழ்வைத்து, அதன்கீழ் வலப்பாதக்கரட்டைப் பொருந்த வைத்திருப்பது. (அல்லது குறியின் மேற்பாகத்திவ் இடத்தாட்கரட்டிணை வைத்து அதன்மேலாக வலத்தாட்கரட்டை வைத்திருப்பது.)

மயூராசனமாவது—இரு முழங்காலையும் இந் முழங்கையையும் பூமியிலூன்றி மேலெழும்பியவாறு தியானித்திருப்பது.

சுகாசனமாவது—எவ்விதத்தில் சுகமும் தைரியமும் உண்டாகுமோ அவ்விதமிருப்பது.

இவ்வாதனங்களுள் பத்திராசனம் விஷத்தையும் பயத்தையும் நீக்கும்; மயூராசனம் பாவத்தைப் போக்கும், எத்தன காரியஞ் சித்தியாகும்.

பஞ்சாக்கரஜெபம் வாசகம், உபாஞ்ச, மானசமேன மூவகைப்

படும். அருகிலிருக்கும் பிறர் செவிக்குக் கேட்கும்படி செபிப்பது (பாஷ்யமென்னும்) வீரசகம். நாக்குதுனி உதட்டைத்தீண்ட மெள்ளத் தன் செவிக்குமாதிரங் கேட்கும்படி செபிப்பது (மந்த்மென்னும்) உபாஞ்சு. நாக்குதுனி உதட்டைத் தீண்டாமல் ஒருமைபொருந்திய மனத்தோடு பிறரறியாவண்ணம் செபிப்பது மானசம். வாசகம் நூறு மடங்கு பலமும், உபாஞ்சு பதினாயிரமடங்கு பலமும், மானசங் கோடி மடங்கு பலமுந் தரும்.

பஞ்சாக்கரஞ் செபிக்குங்காலத்தில் வலக்கையிலுள்ள பெருவிரலாகிய அங்குஷ்டம், சுட்டுவிரலாகிய தர்ச்சனி, நடுவிரலாகிய மத்திமை, ஆழிவிரலாகிய அனுமிகை, கடைவிரலாகிய கனிஷ்டையென்னும் விரல்களின் இறையைக் கொண்டேனும், சங்கமணி, படிகமணி, பதுமமணி, புத்திரதீபமணி, பவளமணி, முத்துமணி, மாணிக்கமணி, மரகதமணி, குசக்கிரந்திமணி, பொன்மணி, வெள்ளிமணி, மாதிருகாக்ஷரமணி, இரசமணி, உருத்திராக்கமணி என்பவற்றுள் ஒருவகை மணிகளாலாகிய மாஸையைக்கொண்டேனும் எண்ணிச் செய்தலுமுண்டு.

விரல்களுள் அங்குஷ்டத்தினால் மோக்ஷமும், தர்ச்சனியால் சத்தூருநாசமும், மத்திமையால் அர்த்தசித்தியும், அனுமிகையால் சாந்தியும், கனிஷ்டையால் இரக்ஷணையுமாம்.

மணிகளுள் சங்கமணிகளால் ஐசவரியமும், படிகமணிகளால் மோக்ஷமும், பதுமமணிகளால் புஷ்டியும் இலக்ஷுமிகாரமும், புத்திரதீபமணிகளால் புத்திரர் புகழானியாதி அபிவிர்த்தியும், பவளமணிகளால் வசியமாதிகளும், முத்துமணிகளால் சர்வசித்தியாதிகளும், மாணிக்கமணிகளால் உலகவசியமாதிகளும், மரகத மணிகளால் சத்தூருசய முதலியவைகளும், குசக்கிரந்திமணிகளால் பாவநாசமும் வித்தியாபிவிர்த்தியும், பொன்மணி வெள்ளிமணிகளால் காமிககன்மாதிகளும், மாதிருகாக்ஷரமணிகளால் வாக்குச் சித்தியும், இரசமணிகளால் சர்வகாரியசித்தியும், உருத்திராக்கமணிகளால் போகமோக்ஷங்களுமுண்டாம்.

உருத்திராக்கமணி கொண்டு ஒருரு செபிக்கின் அநந்தமுரு செபித்த பலனுண்டாம். இதனால் உருத்திராக்கமணிகளே சிறந்ததாகும்.

பஞ்சாக்கரத்தை வாசகமாகச் செபிப்பவர் சுட்டுவிரலிலும், உபாஞ்சாகச் செபிப்பவர் நடுவிரலிலும், மானசமாகச் செபிப்பவர் ஆழி விரலிலும் செபமாஸையை வைத்து பிறர் கண்ணுக்குப் புலப்படாவண்ணம் வஸ்திரத்தினால் மறைத்து (சுவபெருமான் நமது சரீரமாகிய கோவிலினுள் 'இதயகமலமாகிய பதுமாசனத்தின்' மேல் கோடியினஞ்ஞரியப் பிரகாசமாய் விளங்குவதாகக் கருதி) பெருவிரலினாலே நாயகமணிக்கு அடுத்த முகமேறேக்கிய மணிமுதல் ஒவ்வொருமணியாக போகத்தை விரும்பியவர்கள் கீழ்நோக்கியும் மோகூத்தை விரும்பியவர்கள் மேறேக்கியும் ஒன்றோடொன்று தாக்காவண்ணம் தள்ளி நாயகமணியைக் கடவாமல் செபித்தல் வேண்டும்.

செபிக்கும்போது நாயகமணி கைக்கெட்டியதாயின் அதனைக் கடவாமல் திரும்ப மறித்துவாங்கி முன்போல் கையில் ஏறிட்டுச் செபித்தல் வேண்டும்.

செபமாலையில்த் மணிகள் ஒன்றோடொன்று ஒசைப்படினும் நாயகமணியைக் கடக்கினும் பாவமுண்டாம்.

பஞ்சாக்கரத்தை பிராணவாயு இடப்பக்க நாடியாகிய இடைகலை † யிலே நடக்கும்போது செபித்தவர் போகத்தையும், வலப்பக்க நாடியாகிய பிங்கலை ‡ யிலே நடக்கும்போது செபித்தவர் மோகூத்தையும் நடுநிற்கும் நாடியாகிய சுழுமுனையிலே நடக்கும்போது செபித்தவர் போக மோகூங்களையும் பெறுவர்.

நூற்றெட்டுருவாயினும், ஐம்பதுருவாயினும், இருபத்தைந்துருவாயினும், பத்துருவாயினும் நியமமாகச் செபித்தல்வேண்டும்.

அஷ்டமி, சதுர்த்தசி, அமாவாசை, பெளர்ணிமை, விதிபாத யோகம், பன்னிருமாசப்பிறப்பு, கிரகணம், சிவராத்திரி, அர்த்தோதயம், மகோதயம் முதலாகிய புண்ணிய காலங்களிலே புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து தியானம் செபம் முதலியான விசேஷமாகச் செய்தல்வேண்டும்.

சித்திரை ஐப்பசி என்னும் இவ்விரண்டு மாசப்பிறப்பும் விஷு எனப்படும்; இவைகளிலே, மாசம் பிறத்தற்குமுன் னெட்டுநாழிகையும், பின்னெட்டுநாழிகையும் புண்ணியகாலம்.

ஆடிமாசப்பிறப்பு திருவாயுனம் எனப்படும்; இதிலே, மாசம் பிறக்குமுன் பதினாறு நாழிகை புண்ணியகாலம்.

தை மாசப்பிறப்பு உத்தராயணம் எனப்படும்; இதிலே, மாசம் பிறந்தபின் பதினாறு நாழிகை புண்ணியகாலம்.

கார்த்திகை, மாசி, வைகாசி, ஆவணி என்னும் இந்நான்கு மாசப் பிறப்பும் விஷ்ணுபதி எனப்படும்; இவைகளிலே மாசம் பிறக்குமுன் பதினாறு நாழிகை புண்ணியகாலம்.

ஆனி, புரட்டாசி, மார்கழி, பங்குனி என்னும் இந்நான்கு மாசப் பிறப்பும் சடசிதிமுகம் எனப்படும்; இவைகளிலே மாசம் பிறந்தபின் பதினாறு நாழிகை புண்ணியகாலம்.

சூரிய கிரகணத்திலே பரிசகாலம் புண்ணியகாலம். சந்திர கிரகணத்திலே விமோசன காலம் புண்ணியகாலம்.

மாசி மாசத்து அபரபகம் சதுர்த்தசி இரவில் வருங்காலம் (சிவராத்திரி) புண்ணியகாலம்.

மார்கழி மாசம் பூர்வபகம் சஷ்டித்ததியும் சதய நக்ஷத்திரம் விதிபாத யோகமூங்குடிய காலம் (மஹாவிதிபாத) புண்ணியகாலம்.

தை மாசத்திலே, ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அமாவாசையும் திருவோண நக்ஷத்திரமும் விதிபாத யோகமூங் கூடியகாலம் (அர்த்தோதய) புண்ணியகாலம்.

தை மாசத்திலே, திங்கட்கிழமையும் அமாவாசையும் திருவோண நக்ஷத்திரமும் விதிபாத யோகமூங் கூடிய காலம் (மஹோதய) புண்ணிய காலம்.

பஞ்சாக்கரத்தை சட்டையிட்டுக்கொண்டும், சிரசில் வேஷ்டி கட்டு

டிக்கொண்டும், போர்த்துக்கொண்டும், குடியியை விரித்துக்கொண்டும், கௌபீனந்தரியாமலும், வேஷ்டி தரியாமலும், பேசிக்கொண்டும், இருளிலிருந்துகொண்டும் நாகி நுனியிற் பார்வை செலுத்தாமலுஞ் செபிக்கவாகாது.

பஞ்சாக்கராஞ் செபிக்கும்போது கோபம், சந்தோஷம், கொட்டாவி, துமம்ல், நித்திரை, சோம்பல், வாதம் முதலியவை ஆகாவாம்.

பொன்தகடு, வெள்ளித்தகடு, தாமிரத்தகடு என்பவற்றுளியன்ற தொன்றில் இருபத்தைந்து அல்லது நூற்றிருபத்தைந்து வீடு அமைத்து அதனுள் பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி அடைத்து பூசித்துவரின் அது எல்லாவிதப் பேற்றையும் எளிதில் நல்கும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நாற்பொருள் விளக்கம்

முற்றிற்று

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

